

ANTHONY
HOROWITZ

007

O VEȘNICIE
ȘI ÎNCĂ O ZI

James Bond, 007

Seria JAMES BOND
apare la Editura RAO

Casino Royale, 1953
Trăiește și lasă-i să moară, 1954
Operațiunea Moonraker, 1955
Diamantele sunt veșnice, 1956
Din Rusia cu dragoste, 1957
Doctor No, 1958
Goldfinger, 1959
Doar pentru ochii tăi, 1960
Operațiunea Thunderball, 1961
Spionul care mă iubea, 1962
În Serviciul Secret al Majestății Sale, 1963
Trăiești numai de două ori, 1964
Bărbatul cu pistolul de aur, 1965
Octopussy și alte povestiri scurte, 1966

ANTHONY HOROWITZ

O VEȘNICIE ȘI ÎNCĂ O ZI

Original: *Forever and a Day* (2018)

Traducere din limba engleză:
CRISTINA-MIHAELA TRIPON
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2020 —

IAN FLEMING, autorul nemuritorului JAMES BOND, s-a născut în 1908 și a studiat la Eton. În 1931, nereușind să ocupe un post în cadrul Ministerului de Externe al Marii Britanii, a început să lucreze pentru Agenția de Presă Reuters. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în calitate de asistent personal al directorului Serviciului de Contraspionaj al Marinei Regale, este avansat de la gradul de locotenent la cel de comandor.

La casa sa, denumită „Goldeneye”, din Jamaica, Ian Fleming scrie, în 1953, la vârsta de 42 de ani, primul roman, *Casino Royale*. Până în 1964, anul morții sale, cele paisprezece romane cu JAMES BOND s-au vândut în peste 40 de milioane de exemplare, iar eroul lor a devenit o legendă.

www.ianfleming.com

Despre carte

Un spion moare. Se naște o legendă. Așa a început totul. Prequelul exploziv al *Casino Royale*, de la autorul de bestselleruri, Anthony Horowitz.

M puse pipa jos și se uită iritat la ea. “Ei bine, atunci nu avem de ales. Îl vom scoate la rampă pe celălalt individ pe care l-ați instruit. Dar nu mi-ai spus numele lui.”

“Este Bond, domnule”, a răspuns șeful de cabinet. “James Bond.”

Marea își păstrează secretele. Dar nu de data asta.

Un corp. Trei gloanțe. 007 plutește în apele Marsiliei, ucis de o mână necunoscută.

Este timpul ca un nou agent să iasă în față. Este timpul pentru o nouă armă în războiul împotriva criminalității organizate.

Este timpul ca James Bond să-și câștige permisul de ucis.

Aceasta este povestea nașterii unei legende, în lumea interlopă brutală a Rivierei Franceze.

1

Dreptul de a ucide

— Așadar, agentul 007 este mort.

— Da, domnule. Mă tem că da.

M aruncă o ultimă privire fugară peste fotografiile care zăceau împrăștiate pe biroul lui și care îi fuseseră trimise de generalul André Anatonin, omologul său de la SDECE sau Serviciul Extern de Documentare și Contraspionaj, din Paris. Fuseseră făcute din unghiuri diferite, însă înfățișau aceeași imagine sumbră. Un bărbat mort, zăcând cu fața în jos în apa neagră și lucioasă, cu mâinile întinse fără vlagă deasupra capului, în încercarea zadarnică de a se preda. Blițul aparatelor de fotografiat se reflecta în imagine, dând naștere unor sfere de lumină strălucitoare care păreau să plutească la suprafață.

În cele din urmă, polițiștii îl scosese ră afară și îl întinseseră pe marginea apei, astfel încât să îi fotografieze de aproape fața, mâinile și cele trei găuri din piept, pe unde pătrunseseră gloanțele. Bărbatul purta haine scumpe. M și-l amintea stând chiar în acel birou cu doar o lună în urmă, purtând un costum făcut special pentru el de croitorul la care îi plăcea să meargă, undeva lângă Savile Row. Costumul nu se deteriorase, observă M. Nu același lucru se putea spune și despre bărbatul care zăcea întins acolo, ud și neînsuflețit.

— Suntem siguri că este el?

Deși nu era nici urmă de îndoială, M totuși întrebă. Aparatul de fotografiat putea înșela. În lumea lui, se întâmpla adeseori acest lucru.

— Mă tem că da, domnule. Nu avea acte de identitate asupra lui, nimic surprinzător. Nu avea nici arma. Însă francezii i-au luat amprente și nu încape nicio îndoială. Este agentul 007.

— Iar fotografiile au fost făcute în Marsilia?

— Da, domnule. Golful La Joliette.

Bill Tanner, șeful de cabinet, era mai apropiat de M decât oricine din clădire, deși distanța care îi separa era inimaginabilă. Nu luaseră niciodată masa împreună, nu își povestiseră crâmpoșele din viața lor personale. Oricum, M disprețuia pălăvrăgeala și nu i-ar fi trecut niciunuia prin cap să discute despre altceva în afară de operațiunile în curs de desfășurare și despre muncă, în general. Chiar și așa, Tanner – fost colonel în trupele de geniu până când fusese atras în lumea mai puțin oficială a Serviciilor Secrete – știa exact la ce se gândea bărbatul mai în vârstă. Moartea unui agent activ era regretabilă, iar agentul 007 se dovedise a fi eficient nu o dată. Mai important era să se descopere ce se întâmplase și să se ia contramăsuri imediate, probabil chiar permanente. Nu era vorba doar despre răzbunare. Serviciile Secrete trebuiau să demonstreze că uciderea unuia dintre agenții săi însemna o declarație de război.

De fapt, el fusese alături de M chiar în acea încăpere atunci când ideea „Secțiunii 00” fusese pusă pe tapet pentru prima oară, codul fiind cât se putea de simplu și de anonim: practic, nimic și nimic. Și totuși, pentru bărbații care alcătuiau grupul de elită și care urmau să se afle în prima linie în lupta împotriva nenumăraților dușmani ai țării, însemna totul. Tanner încă își amintea reacția lui Sir Charles Massinger, secretarul permanent al Ministerului Apărării, atunci când îi prezentase această propunere. Massinger strânsese din buze, evident dezgustat.

— Vorbiți serios? Ceea ce propuneți dumneavoastră echivalează cu acordarea dreptului de a ucide.

Era același mod de gândire demodat care zădărniciise eforturile Serviciului Operațiuni Speciale la începutul războiului. La început, RAF^[1] refuzaseră să își pună la dispoziție avioanele pentru transportarea agenților, nedorind să își mânjească mâinile cu „ministerul de război neortodox” al lui

Churchill. Iar acum, la doar cinci ani de la Ziua Victoriei, câți astfel de agenți puteau fi văzuți pe coridoarele și în birourile clădirii cenușii și înalte de lângă Regents Park? Încă „neortodox”. Încă în război, indiferent ce ar fi crezut publicul larg.

Tanner îl ascultase pe M explicându-i cu calm funcționarului public ceea ce acesta ratase. Deși nu părea, ostilitățile nu încetaseră în 1945. Existau în continuare mulți oameni care își dedicau viața distrugerii complete a Marii Britanii și a identității acesteia. Agenții de contraspionaj, cum ar fi SMERSH, din Uniunea Sovietică, și Comitetul pentru Activități Speciale al Armatei de Eliberare a Poporului, din China. Sau grupuri răzlețe, inclusiv naziștii, care refuzau în continuare să creadă că prețiosul lor al Treilea Reich nu durase o mie de ani, așa cum li se promisese. Așa că trebuiau să lupte cu aceleași arme, ceea ce însemna că era o nevoie urgentă de bărbați – și femei, că veni vorba – pregătiți să omoare, fie și doar în legitimă apărare. Moartea făcea parte din fișa postului. Și, fie că le convenea sau nu, existau momente când Serviciul trebuia să atace primul, atunci când un asasinat pus la cale de stat era singurul răspuns la o anume amenințare. M nu își permitea să aibă mâinile legate. El era cel care lua deciziile și trebuia să știe că putea să acționeze fără să suporte consecințele. Acest drept îl aveau atât el, cât și oamenii pe care îi avea în subordine.

Secția 00 avea în mod deliberat un număr restrâns de membri. De fapt, după această pierdere, mai rămăseseră doar doi agenți: 008 și 0011. M respinsese ideea existenței unei succesiuni, 001, 002, 003 și tot așa. Tiparele, sub orice formă, sunt inamicele contraspionajului. Tanner se întreba cât de repede va fi înlocuit agentul 007.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

M se întinse după pipa care se odihnea lângă scrumiera făcută dintr-o scoică uriașă, de 30 de centimetri, pe care o avea mereu pe biroul său.

— Încă nu cunoaștem toate detaliile, domnule, răspunse Tanner. După cum știți, l-am trimis pe agentul 007 în sudul Franței în urmă cu mai puțin de trei săptămâni. Investiga activitatea lumii interlope corsicane din regiunea aceea. Sau, mai degrabă, lipsa activității. Cineva a observat scăderea bruscă în furnizarea de droguri din Marsilia, iar deducția logică a fost că pun altceva la cale.

— Corsicanii ăștia sunt zgomotoși și dezagreabili, nimic mai mult decât niște gangsteri moderni cu nume pompoase și înclinație spre violență – Joseph Renucci, Jean-Paul Scipio, frații Guerini... ca să amintim doar câțiva. Până acum nu au respectat disciplina impusă de Unione Siciliana, nici măcar cea impusă de Unione Corse, dar tocmai asta este ideea. Tăcerea aceasta este îngrijorătoare. Dacă au reușit să se organizeze, atunci ar putea reprezenta un pericol nu doar pentru întreaga regiune, ci pentru toată Europa și, inevitabil, pentru noi.

— Bine, bine, bine.

M avea toate informațiile bine așezate în cotloanele ascunse ale minții sale și nu avea nevoie de explicații.

— Agentul 007 s-a dus acolo sub acoperire. A primit un alt nume, un pașaport nou și o adresă în Nisa. Trecea drept profesor la Colegiul Universitar, care scria o lucrare despre organizațiile muncitorești. Acest lucru îi permitea să pună întrebări fără să dea de bănuț. Cel puțin aceasta a fost ideea. Problema este că poliția, inclusiv SDECE^[2], este plină de informatori. Am crezut că va avea șanse mai mari dacă va acționa pe cont propriu.

— A aflat ceva? Înainte să fie omorât?

— Da, domnule. Șeful de cabinet își dresese glasul. Se pare că a fost implicată o femeie.

— Întotdeauna este așa, mârâi M în pipă.

— Nu este ceea ce credeți, domnule. Agentul 007 a pomenit-o în ultima lui transmisie radio. S-a

referit la ea ca fiind „Madame 16”.

— Șaisprezece? Cifra?

— Da, domnule. Bineînțeles, acesta nu este numele ei adevărat. O cunoașteți după numele de Joanne Brochet – tată francez, mamă englezoaică –, s-a născut în Paris înainte de primul război, apoi s-a mutat la Londra, unde a copilărit. A lucrat trei ani la Bletchley Park, sediul organizației de criptanaliză, înainte să fie recrutată de Operațiunile Speciale și trimisă în Franța cu numele de cod „Sixtine”. Tanner spuse pe litere. A fost foarte apreciată atât de Secția F, cât și de *Deuxième Bureau* și nu încapă nicio îndoială că ne-a furnizat informații utile pentru demararea Operațiunii „Overlord”. A fost prinsă și torturată de nemți, iar după aceea a dispărut. Am presupus, desigur, că a fost omorâtă. Dar a reapărut după câțiva ani, lucrând în Europa. Fără trecut... fără vârstă, nume, naționalitate, tot tacâmul. Își spunea „Sixtine” sau „Madame 16” și lucra pe cont propriu.

— Ea a fost femeia care ne-a vândut dosarul Kosovo.

Tanner încuviință din cap. Amândoi știau despre ce era vorba.

Dosarul Kosovo era un studiu de fezabilitate întocmit de un funcționar public de rang inferior, care avusese prea mult timp liber la dispoziție și, mai rău, o imaginație debordantă. Acesta prezenta în detaliu strategia de a instiga și sprijini o revoltă armată în Albania, care devenise stat comunist după război. Nu exista posibilitatea ca planul să fie pus în aplicare, însă dosarul era extrem de detaliat, identificându-i pe agenții locali împreună cu regaliștii și expații care s-ar fi putut dedica acestei cauze. Dosarul Kosovo ar fi trebuit distrus în momentul în care se aflase de existența lui. Însă fusese fotocopiat și transmis din mână în mână, iar apoi, în mod incredibil, un tânăr care era al treilea secretar la ambasada din Praga lăsase, într-o seară, o servietă cu o copie sub scaunul său, când coborâse din tramvai.

— Nu am aflat niciodată cum a ajuns dosarul în mâinile lui Sixtine, continuă Tanner. Însă n-a fost deloc surprinzător. Deja se reinventase, devenind agent plătit și ocupându-se de orice îi aducea bani. Avea o organizație măricică în spatele ei și legături peste tot în Europa... pe ambele maluri ale Atlanticului, că veni vorba. Era exact genul de persoană care să acționeze ca intermediar într-o astfel de afacere. În fine, ea ne-a contactat și a fost de acord să ne vândă documentele pentru 2000 de lire.

— A fost șantaj, pur și simplu! M nu încercă să-și ascundă iritarea. N-ar fi trebuit să acceptăm. Era întotdeauna riscant să-i dai replica lui M. Dacă are vreo importanță, omul nostru de la Trezorerie a fost de părere că ea a făcut o afacere destul de bună. Rușii ar fi plătit de cinci ori mai mult, iar noi am fi părut niște idioți dacă dosarul ar fi ieșit la suprafață. Se prea poate ca ea să fi nutrit un oarecare sentiment de loialitate față de noi, din vremea războiului. După cum ziceam: ca agent, Sixtine ne-a fost foarte utilă.

— Iar agentul 007 a cunoscut-o în Marsilia, zise M.

— Nu știm asta, domnule. Dar a fost cu siguranță interesat de ea. Însuși faptul că se afla în sudul Franței arăta că pune ceva la cale. Nu este genul de femeie care merge, pur și simplu, în vacanță, iar noi știm sigur că a discutat cu cartelurile. În timpul ultimei transmisii pe care a făcut-o, cu o săptămână înainte să moară, agentul 007 a spus că are dovezi concrete.

— Ce fel de dovezi?

— Din păcate, n-a spus. Dacă agentul 007 a avut vreun defect, atunci acesta a fost că îi plăcea să fie secretos. În timpul aceleiași transmisii, a amintit faptul că stabilise o întâlnire cu cineva care putea să îi spună exact ce pune ea la cale, însă, din nou, nu ne-a spus despre cine era vorba. Tanner oftă. Întâlnirea a avut loc în golful La Joliette, unde a fost ucis.

— Trebuie să fi lăsat notițe sau ceva. Am trimis oameni acasă la el?

— Avea un apartament pe Rue Foncet, iar poliția franceză l-a cercetat cu minuțiozitate. N-au găsit nimic.

— Poate că adversarii au ajuns acolo înaintea noastră.

— Se prea poate, domnule.

M acoperi pipa cu degetul mare care, de-a lungul anilor, devenise imun la căldura tutunului mocnit.

— Știi ce mă surprinde pe mine, domnule Tanner? Cum s-a lăsat agentul 007 împușcat de aproape într-un oraș aglomerat? La ora șapte seara, în lunile de vară, nici măcar nu este întuneric! Și de ce nu avea arma la el?

— Și eu sunt nedumerit, fu de acord șeful de cabinet. Nu pot presupune decât că se întâlnea cu cineva cunoscut, cu un prieten.

— Este posibil să se fi întâlnit chiar cu Madame 16? Sau ea a aflat despre întâlnire și a intervenit?

— M-am gândit și eu la asta, domnule. CIA are oameni acolo, iar noi am încercat să vorbim cu ei. De fapt, întreaga regiune este împânzită cu agenți ai serviciilor secrete. Dar până în acest moment... nimic.

Mirosul puternic și dulce de tutun Capstan Navy Flake plutea în aer. M se folosi de pipă ca să-și pună ordine în gânduri. Ritualul vechi, de aprindere și reaprindere, îi oferea timp să cugete ce decizii trebuia să ia.

— Avem nevoie de cineva care să cerceteze ce s-a întâmplat, continuă el. Chestia asta cu corsicanii nu mi se pare prea urgentă. Dacă ies mai puține droguri din Franța, atunci trebuie să fim recunoscători. Dar n-am să permit ca unul dintre agenții mei să fie ucis ca un câine. Vreau să știu cine este responsabil pentru asta și de ce și vreau ca făptașul să fie eliminat. Iar dacă se va adeveri că femeia asta, Sixtine, a fost responsabilă, atunci acest lucru este valabil și pentru ea.

Tanner înțelegea perfect la ce se referea M. Voia răzbunare. Cineva trebuia să fie ucis.

— Pe cine vreți să trimit? Mă tem că agentul 008 nu și-a revenit încă.

— Ați vorbit cu Sir James?

— Da, domnule.

Sir James Molony era doctor neurolog la Spitalul St. Mary din Paddington și una dintre puținele persoane care îl cunoștea pe M atât din punct de vedere social, cât și profesional. De-a lungul anilor, el îngrijise rănile câtorva agenți, inclusiv răni de cuțit și de gloanțe, cu nonșalanță și discreție.

— Va mai dura câteva săptămâni.

— Și agentul 0011?

— E în Miami.

M puse pipa jos și se uită iritat la ea.

— Ei bine, atunci nu avem de ales. Îl vom scoate la rampă pe celălalt individ pe care l-ați instruit. Oricum mă gândeam să extind Secția 00. Munca lor este prea importantă, iar în acest moment avem un rănit și un mort... trebuie să fim pregătiți. Cum se descurcă?

— Ei bine, domnule, a ucis pentru prima oară fără nicio dificultate. Este vorba despre afacerea Kishida. Japonezul cu codurile.

— Da, da. Am citit raportul. E un țintaș bun și și-a păstrat sângele-rece. Pe de altă parte, a trage cu arma la etajul 36 al unui zgârie-nori din New York nu dovedește neapărat ceva. Aș vrea să văd cum se descurcă în spații înguste.

— Putem afla, răspunse Tanner. Este în Stockholm acum. Dacă totul va decurge bine, ne va raporta în următoarele douăzeci și patru de ore. Am deja raportul privind condiția lui fizică, precum și evaluarea medicală și psihologică. A trecut cu brio și, dacă are vreo importanță, mie, personal, îmi place de el.

— Dacă îl recomanzi, mie îmi este suficient. M se încruntă. Nu mi-ai spus cum îl cheamă.

— Bond, domnule, răspunse secretarul general. James Bond.

2

Luna sângerie

Așezat într-un colț, în restaurantul Cattelin din cartierul medieval al orașului Stockholm, și împungând cu furculița un filet mignon prost gătit, însoțit de un pahar de vin roșu și mai rău, James Bond se gândea la bărbatul pe care tocmai îl ucisese.

Rolf Larsen avusese categoric parte de ceea ce se cheamă „război bun”. Fusese editorul curajos și chipeș al unui ziar clandestin, care fugise din Norvegia în 1942 și ajunsese în Anglia prin Suedia. Se alăturase grupului *Kompani Linge*, unde avusese parte de pregătire paramilitară și de parașutist și revenise în țara lui la timp ca să joace un rol esențial în operațiunea „Mardonius”, un atac asupra portului din Oslo cu mine magnetice lansate de pe canoe. Devenise membru al grupului de sabotaj cunoscut sub denumirea „Oslo” și participase la distrugerea Korstoll Depot, un atelier de reparații unde fuseseră dezmembrate mai multe avioane de luptă germane. Ieșise din război cu medalie pentru merite deosebite din partea Marii Britanii, cu crucea de război cu sabie din partea guvernului Norvegiei și cu admirația tuturor celor care îl știau.

Aproape imediat se mutase la Stockholm, profitând de creșterea financiară și economică extraordinară a țării, ca urmare a taxelor mici, sectorului public restrâns și unei piețe în mare măsură necontrolată. Câștigase milioane din „aurul verde”, exportând cherestea și celuloză din pădurile de pin din Suedia. Se căsătorise cu Selma Ekman, o moștenitoare suedeză, dublându-și pe loc averea, cu care avea doi copii. Cu o zi înainte, Bond văzuse cum șoferul îi lăsase pe toți, îmbrăcați elegant, la Östermalm's Saluhall, vechea piață de alimente din centrul orașului Stockholm. Rolf avea acum în jur de patruzeci de ani, iar părul blond începea să îi

încărunțească. Fața rumenă și burta erau semnele unui trai lipsit de griji și o marcă a vârstei mijlocii.

Numai că totul era o minciună.

Se dovedi că Rolf Larsen fusese un agent dublu extrem de prolific, care lucrase pentru naziști și se implicase în operațiuni mărunte, în tot acest timp ținându-i la curent pe șefi cu imaginea de ansamblu. Fusese responsabil pentru moartea a zeci de agenți norvegieni, printre care se numărau și câțiva care luptaseră, practic, alături de el. Însă nu acest lucru îi adusese condamnarea la moarte. În 1944, britanicii puseră la cale un plan privind un atac în nordul Norvegiei, cu trupe care să plece de pe insulele Shetland în bărci de pescuit și să pătrundă în fiorduri la adăpostul întunericului și ceții. Doi bărbați fuseseră trimiși înainte ca să găsească un loc de ancorare, iar Larsen îi trădase pe amândoi. Aceștia fuseseră capturați, torturați și uciși. Atacul fusese abandonat.

Serviciile Secrete britanice făcuseră multe greșeli în timpul războiului însă, ceea ce germanii nu înțeleseseră niciodată și ceea ce un om ca Rolf Larsen nu ar fi crezut niciodată era încăpățânarea cu care își doreau să îndrepte lucrurile. Doi bărbați din unitatea de comando nr. 4 dispăruseră după ce se parașutaseră pe teritoriul inamic. Povestea nu avea să se termine acolo. Era doar începutul. Înainte să se termine războiul, roțile începuseră să se învârtă și, încetul cu încetul, adevărul ieșise la suprafață, ancheta ducând la tânărul erou care, acum, era un familist înstărit. Trecură șase ani până când fu descoperită și ultima dovadă, iar până atunci existaseră câteva mii de procese și patruzeci de execuții. Începuse un nou deceniu. Nu ar fi fost de folos nimănui ca un bărbat ca Larsen, decorat de două ori, să fie târât printr-un sistem judiciar anevoios. Cineva sus-pus luase o decizie, care putea fi pusă în aplicare neoficial.

Bond împinse farfuria deoparte și comandă o cafea, cugetând la ceea ce însemna acest lucru. Nimeni din Stockholm nu știa că el era acolo: nici

poliția, nici guvernul, nici Säpo, serviciul secret suedez. Trebuia să pară o crimă și, din toate punctele de vedere, așa era. Larsen era singur. În după-amiaza respectivă, își urcase soția și copiii în trenul spre Uppsala, unde aceștia urmau să-și petreacă sfârșitul de săptămână. Bond îi privise luându-și la revedere pe peronul cinci din gara mare. Larsen plănuia să li se alăture în ziua următoare. În acel moment, se afla la opera din Stockholm, urmărind spectacolul *Tosca*. Bond disprețuise întotdeauna opera, cu sopranele ei absurd de grase, cu ipocrizia sa și cu zgomotul său. Faptul că Larsen își petrecea ultima seară acolo era oarecum potrivit. Urma să treacă dintr-un infern într-altul.

N-avea să folosească pistolul. Gloanțele au un trecut pe care rănille de cuțit nu-l au. Bond se întreba dacă această misiune nu-i fusese dată în mod deliberat. Prima sa crimă fusese de la depărtare, de la celălalt capăt al unei lunete. Se aflase la aproape cincizeci de metri de Kishida atunci când acesta murise. Nu existaseră martori. De fapt, din câte știa Bond, expertul japonez în coduri ar fi putut fi încă în viață când asasinul lui coborâse cu liftul la parter, deși era puțin probabil după ce glonțul îi pătrunsese prin ceafă.

De data aceasta, totul avea să se petreacă de aproape. Locuința familiei Larsen se întindea pe ultimele două etaje ale unei clădiri care se afla imediat după colțul străzii, aproape de restaurant. Camera de la etaj era ocupată de servitorul Otto, care plecase din Säpo și care avea fizicul și ochii ageri ai unui bodyguard. Otto era suedez, fără antecedente penale, iar Bond știa că trebuia să îl lase în pace. Locuința era prevăzută cu alarmă, conectată la secția de poliție care se afla la două cvartale mai încolo. Asasinatul trebuia să fie rapid, eficient și, mai presus de toate, silențios.

Ce va urma? Două fetițe, de cinci și trei ani, vor rămâne fără tată. O femeie dolofană și fericită va rămâne văduvă. Ziarele vor comemora viața unui

erou de război și vor cere să se ia măsuri pentru diminuarea ratei criminalității din Stockholm, care era în creștere. Și, dacă totul decurgea bine, Bond va primi un număr cu 00. Își va fi câștigat dreptul de a ucide.

Era ceva ce își dorea mai mult decât orice pe lume, încă din clipa în care intrase în Serviciile Secrete. De ce? Să fi fost buimăceala de după război, toți acei ani petrecuți în RNVR^[3], unde uciderea inamicului era ceva normal și unde orice discuție despre moralitate ar fi fost considerată în cel mai bun caz ca fiind irelevantă, dar cel mai probabil un semn de slăbiciune? Sau era același impuls care îl făcuse să escaladeze munții Aiguilles Rouges sau să boxeze la Fettes, pur și simplu, din dorința de a fi cel mai bun în tot ceea ce făcea? Asta era, de fapt. Nu avea importanță dacă își servea țara sau propriile interese. Existau doar trei agenți 00 în toată clădirea, iar aceștia erau foarte respectați. El urma să fie al patrulea.

Mâncarea zăcea împrăștiată în farfuria lui. Îi făcu semn chelnerului s-o ia, apoi își scoase o țigară Du Maurier din pachetul roșu, bucurându-se deja de flacăra reconfortantă a vechii lui brichete Ronson. Greșise dând vina pe restaurant pentru mâncare. Adevărul era că nu avea poftă de mâncare, știind ce urma să se întâmple. Se uită la ceas. Era ora zece și cinci minute. Femeia grasă urma să bea otravă sau să se arunce dintr-un turn sau ce-o fi făcând în ultimul act din opera de artă a lui Puccini și, în curând, spectatorii se vor îndrepta spre casele lor.

Și apoi...

Bond își savură țigara. Își mai turnă un pahar de vin, lăsând sticla pe jumătate plină, nevrând ca alcoolul să-i amorțească simțurile. Într-un final, ceru nota, plăti și plecă.

Se trezi pe o străduță îngustă, mărginită într-un capăt de silueta impresionantă a catedralei din Stockholm, care se ridica la un capăt. Bond avea senzația că era prins într-o capcană, însă aceasta era

problema cu acest oraș: oricât de frumos ar fi fost, era împărțit în paisprezece insule, unde totul era foarte înghesuit, astfel încât un infractor le-ar fi putut vedea ca pe o serie de capcane, în special într-o astfel de noapte. Ridică privirea și văzu luna plină și roșiatică strălucind pe cerul fără nori. Luna sângerie. Era o denumire din copilăria lui, care îi trezea amintiri dintr-o altă viață. Acum era un singur ochi care îl privea în timp ce străbătea străduța întunecată și pustie, cumva complice.

O jumătate de oră mai târziu, la scurt timp după ora unsprezece, o lumină se aprinse în locuința lui Larse, la etajul șase al clădirii luxoase. Bond știa că acela era momentul. Ieși din umbră, aruncă o privire de-a lungul străzii, apoi scoase din buzunarul hainei o fâșie subțire de plastic. Ușa de la intrare, cu încuietoarea ei în stil Yale, nu opuse rezistență. Ignorând liftul, urcă pe scări cele șase etaje și ajunse într-un hol pătrat, cu plăci de gresie negre și albe, prevăzut cu o ușă la fel de inefficientă ca și prima. Când Bond o deschise încet, cutia albastră de metal, cu sigla „Relay-a-Bell” pe ea, montată sus pe perete, clipi, dar nu se declanșă. Sistemul fusese importat din Londra, iar în urmă cu o zi, doi bărbați, care susținuseră că erau de la biroul de pe Wilson Street, veniseră să îi facă revizia generală. Aveau la ei actele de identitate necesare și păreau să știe ce făceau. Nimeni nu îi bănuise, iar acum alarma dormea liniștită, nesesizând silueta care se furișa pe sub ea.

Bond se trezi într-un apartament luxos, de modă veche, amenajat mai degrabă în stil german decât scandinav, cu piese de mobilier, covoare și candelabre masive. Își adusese o lanternă, dar nu avea nevoie de ea. Draperiile erau prinse și o lumină rozalie se strecura înăuntru prin ferestrele duble. Nu făcu niciun zgomot când urcă scările, trecând pe lângă tablourile în ulei în rame din aur. Studiase planul clădirii și știa exact unde trebuia să ajungă. Coti și străbătu un coridor în capătul căruia se afla o oglindă veche. Deasupra atârnavă alte candelabre, ale

căror elemente din sticlă formau pânze de păianjen umbrite. A treia ușa dădea în dormitorul matrimonial. Bond apucă mânerul de alamă lucrat minuțios, dar inutil și deschise încet ușa.

Sosise momentul. Era acolo.

Rolf Larsen dormea într-un pat matrimonial în stilul secolului al XIX-lea, cu tăblie, picioare și ornamente sculptate, toate albe. Fără soția lui alături, ocupa nerușinat de mult spațiu. Era un bărbat pirpiriu și stătea întins pe spate, cu capul pe una dintre cele cinci perne care erau strânse în jurul lui, ca și când i-ar fi șoptit la ureche în timp ce dormea. Era o noapte caldă. Aruncase pătura și era acoperit doar cu un cearșaf alb de muselină, care părea să se întindă la nesfârșit, ca o mare fantomatică. Bond îi distingea părul argintiu și pieptul care se ridica și cobora. Era conștient că bătăile propriiei inimi se acceleraseră. Simțea un gust metalic în gură. Atunci când îl omorâse pe Kishida se simțise mai puțin implicat. Singura lui îngrijorare era să nu rateze, însă situația aceasta era diferită. Îi simțea mirosul lui Larsen și, în tăcerea care domnea în cameră, îi auzea cu ușurință respirația.

Bond scoase din mâneca stângă a hainei un cuțit cu o lamă lungă de aproape 18 centimetri și mâner de cauciuc Dunlop. Tot timpul cât luase cina la restaurantul Cattelin, cuțitul se odihniase în teaca lui de piele, cunoscută drept „teacă în X”, deoarece curelele acesteia i se încrucișau pe braț. Era o armă de modă veche, pe care o folosisese ultima oară în spatele liniilor inamice. Bond îl alesese în parte pentru că părea potrivit, dar mai ales pentru că acesta nu putea fi detectat decât în momentul utilizării, când mecanismul de eliberare rapidă i-l lăsa frumos în palmă, așa cum se întâmplă acum. Îi simți pentru o secundă greutatea în palmă. Rolf Larsen se mișcă în somn, ca și când instinctul țipa la el să se trezească. Sosise momentul să acționeze.

Aprinse veioza de pe noptieră cu lama cuțitului. În același timp se aplecă și, cu cealaltă mână, îi

acoperi gura lui Larsen, astfel încât să nu poată striga după ajutor. Larsen deschise ochii, în care se citeau în același timp nedumerirea, înțelegerea și groaza. Văzu un bărbat în jur de treizeci de ani, proaspăt ras, cu cărlionți negri pe frunte și cu trăsături foarte serioase; nasul, gura și ochii păreau perfect proporționați. Doar cicatricea lungă de 7 cm de pe obrazul drept strica simetria. Bărbatul purta un costum negru, o cămașă albă și cravată. Își apăsă mâna pe gura lui cu o forță neobișnuită, aproape împiedicându-l să respire.

— Larsen?

Deși bărbatul rostise doar un cuvânt, cumva Larsen își dădu seama imediat că era britanic.

Când Larsen încuviință din cap, își făcu loc în moliciunea pernei. Mâna bărbatului se mișcă odată cu el, nedându-i nici cea mai mică șansă de scăpare.

— Sunt aici pentru Bourne și Calder.

Bourne și Calder erau cei doi bărbați trimiși pe coasta de nord a Norvegiei. Cei doi bărbați pe care Larsen îi trădase. Bond nu primise instrucțiuni să obțină informații de la trădător înainte să îl ucidă, dar trebuia să știe pentru liniștea lui sufletească.

— Înțelegi? îl întreabă el.

Larsen ezită, apoi încuviință foarte încet din cap. Nu trebuia să facă nicio mișcare. Bond citise deja în ochii lui ceea ce îl interesa: recunoașterea vinovăției. Asta era. Fără să stea pe gânduri, îi împlântă lama cuțitului în mușchii gâtului, împingându-l spre creier.

Se retrase. Se așteptase la o moarte instantanee, însă, la lumina veiozei de pe noptieră, Bond văzu că Larsen era încă în viață și se zgâia nedumerit la el, neștiind ce se întâmplase, deschizând și închizând gura, în timp ce sângele îi mânjea deja buzele. Nu putea vorbi. Lama trebuie că-i tăiase traheea. De asemenea, atinsese și carotida. În timp ce ședea pe marginea patului, Bond văzu cum sângele se răspândea pe sub cearșaf. Descria un cerc perfect, care devenea din ce în ce mai mare. Semăna cu luna sângerie pe care o văzuse afară, ieșind de după un

nor alb. Continua să iasă. Larsen se holba la ea, transfigurat, pierzându-se cu fiecare secundă care se scurgea. Momentul morții fu dezamăgitor. Larsen își mișcă buzele din ce în ce mai încet. Apoi încetă. Continuă să se zgâiască. Sângele se mai apropie un centimetru, aproape atingându-l pe Bond. Brusc, în încăperea mai respira o singură persoană.

Bond scoase cuțitul, îl șterse și îl vârî în teacă. Privi în jurul lui, apoi luă butonii de aur ai lui Larsen, ceasul Rolex Speedking și portmoneul care conținea 300 de coroane suedeze. Nu era un motiv prea plauzibil pentru o crimă atât de violentă, dar va trebui să se mulțumească cu asta. Aruncă o ultimă privire la grămada nemișcată de carne care fusese cândva o ființă umană, apoi stinse veioza și plecă. Coborî pe scări cele șase etaje și ieși în stradă. Când trecu Podul Strömbro din partea nordică a insulei, aruncă în apă obiectele pe care le luase.

Mai întâi aruncă portmoneul, apoi butonii și, în cele din urmă, ceasul greu de argint. Acesta căzu în apă, iar Bond văzu undele, o serie de cercuri – zerouri, poate –, unindu-se, apoi dispărând în timp ce dovezile se scufundau.

3

Prima zi

Pentru James Bond, micul dejun era singura masă din zi care nu lipsea. Prânzul era o plăcere, iar cina adeseori o sărbătoare, dar micul dejun avea solemnitatea și seriozitatea unui ritual, era momentul în care putea să se relaxeze și să cugete la ziua care îl aștepta. Acesta era unul dintre motivele pentru care era extrem de pretențios atunci când venea vorba despre ingrediente: o anumită marcă de gem sau marmeladă, unt nesărat, ouă de la găinile franceze Maran, fierte atât cât trebuia. Nu era doar excentricitate. Acorda acestei mese respectul care i se cuvenea.

Deși Bond știa să gătească, nu o făcea niciodată. Îi plăcea să se așeze la masă la ora șapte și jumătate în fiecare dimineață. Uneori citea ziarul, însă prefera să nu vorbească și nu asculta niciodată radioul. Indiferent ce grozăvii urmau să se întâmple în următoarele șapte sau opt ore, acela era un moment de relaxare, unul care nu se schimbase pe parcursul vieții sale.

A doua zi după ce se întorsese din Stockholm, coborî la masă în casa lui din Chelsea și o văzu pe May, bătrâna lui menajeră scoțiană, venind cu o tavă plină cu de toate. Trecuse abia un an de când lucra pentru el. Bond intervievase trei femei pentru acest post, explicându-le că era funcționar public și că lucra într-un departament obscur din cadrul Ministerului Turismului, ceea ce însemna multe călătorii. Celelalte două crezuseră povestea, însă ea îl privise cu o strălucire în ochi și îi spusese: „Ah, da! Mă credeți proastă, domnule Bond? Eu nu voi pune întrebări, iar dumneavoastră nu-mi veți spune minciuni!” Bond fusese atât de amuzat de răspunsul ei, încât o angajase pe loc.

— Bună dimineața, 'le, bombăni ea, „'le” însemnând pentru ea „domnule”. Ați avut o călătorie plăcută?

— Da. Totul a decurs foarte bine, mulțumesc, May.

Ea continuă să așeze farfuriile pe masă.

— Nu prea pricep ce-o fi în capu' lor, cu treaba asta cu coreenii, bodogăni ea, întinzându-i ediția de dimineață a ziarului *The Times*. Aproape toate titlurile anunțau atacul americanilor din Chinju. Ai crede că lumea s-a săturat de războaie. Femeia oftă. E numai vina prostănacilor ăstora de comuniști. Mereu am zis că n-ar fi trebuit să ne încredem în Joe Stalin ăsta. E al naibii de hâd. Mă rog, ce-o fi o fi...

Ieși din încăpere și, în tăcerea care se așternu în urma ei, Bond savură omleta pe care o considera ca fiind cea mai gustoasă din lume, împreună cu pâinea prăjită cu unt și miere de iarbă-neagră de la Fortnum & Mason și câteva cești de cafea tare. Fumă două țigări și citi știrile. Abia când plecă de acasă își dădu seama că încercase în mod voit să uite de Stockholm și de Rolf Larsen – gura lui care se deschidea și se închidea și ochii zgâiți.

Bond se duse la muncă în Jaguarul XK 120 albastru, pe care îl cumpăraseră după ce îl văzuse la Expoziția Auto din Londra, alegere pe care o regretase aproape imediat. Era cea mai rapidă mașină de producție din lume, care atingea cu ușurință 120 km/h, așa cum sugera și denumirea sa, însă exista o oarecare lentoare în manevrarea ei, iar Bond se săturase de huruitul motorului de fiecare dată când pleca în trombă de la semafor. Mai avea încă într-un depozit din estul Londrei mașina lui veche și îndoită, un Bentley Mark II Continental, gri-metalizat. Dacă ar reuși să îi îndrepte caroseria și să o recondiționeze complet, ar putea fi un înlocuitor valoros.

Bond era conștient că nu și-ar fi putut permite să trăiască în lux din salariul actual: mașina, casa din cartierul Regency, aproape de Kings Road, menajera cu normă întreagă. Părinții îi muriseră când el avea doar unsprezece ani și îi lăsaseră un fond fiduciar pe care îl moștenise când împlinise

optsprezece ani. Uneori se întreba cum ar fi fost viața lui dacă ei ar fi supraviețuit accidentului de cățărare. Fără părinți, fără afecțiunea familiei, fiind nevoit să înfrunte singur acest gol din suflet – îl făcuseră oare toate acestea să devină bărbatul care era?

Cu aceste gânduri, Bond opri mașina la marginea Regent's Park și continuă restul drumului până la birou pe jos. Portarul îl salută din cap, ca și când abia l-ar fi observat, deși, de fapt, avea memorie fotografică și nu numai că știa numele și birourile unde lucrau toți cei din clădire – fără să verifice notițe –, dar putea să spună exact când aceștia veneau sau plecau.

Bond coti și se apropie de lift. Liftierul îi aruncă o privire.

— La ce etaj, domnule?

— La cinci, vă rog.

Gata, rostise cuvintele, făcându-le să se transforme în realitate.

Liftierul apăsă pe buton, apoi își odihni cotul pe manetă, fără alte comentarii.

De obicei, Bond urca la etajul trei, unde se afla Departamentul de Comunicații și Electronică, o denumire care ascundea o multitudine de activități clandestine. Aici, el împărțea biroul cu trei bărbați și două femei, fiecare având spațiul său personal, separat de panouri din material acrilic. Bond își petrecuse ultimele săptămâni pregătind logistica pentru o trecere ilegală a frontierei în Germania de Est până când se ivise cazul din Stockholm. Acum, altcineva trebuia să se ocupe de misiunea aceea.

Așteptă tăcut închiderea ușilor. Îl cunoștea pe liftier – fost artilerist care fusese rănit în Tobruk – destul de bine. La urma urmei, cei doi se aflaseră împreună în acel spațiu îngust de nenumărate ori. Însă în ziua aceea, totul era diferit. Oare era posibil ca liftierul să fi aflat cumva de promovarea lui? Aceasta era problema în afurisita aceea de clădire. Toată lumea avea secrete și totuși toate secretele se aflau. Bond simțea un gol în stomac, amplificat

poate de senzația de ascensiune. Totul părea diferit în privința clădirii. Până și culorile – gri, bej, crem și acea nuanță monotonă de verde, atât de îndrăgită de departamentele guvernamentale – păreau mai vii, mai vesele decât în săptămâna trecută. El era cel care se schimbase, desigur. Abia trecuseră douăzeci și patru de ore de când luase a doua viață. Făcând acest lucru, își câștigase dreptul de a ucide, se alăturase forței de elită, alcătuită doar din patru membri.

Trei membri. Bond aflate despre bărbatul găsit mort în sudul Franței. El era un înlocuitor, nu o nouă achiziție.

Ușile liftului se deschisera, iar el păși într-un coridor care semăna cu cel pe care îl cunoștea deja. Câteva femei tinere trecură pe lângă el, vorbind între ele. Oare i-au evitat privirea ori i se păruse? Știa numărul biroului pe care îl căuta și când îl găsi, bătău la ușă, iar la auzul invitației: „Intră!”, pătrunse înăuntru.

Singurul ocupant lucra în tăcere și eficient într-un birou zugrăvit în alb, cu tabloul reginei pe un perete și cu cel al prim-ministrului pe celălalt. Acestea trebuie să fi fost furnizate de Ministerul Muncii sau, poate, de Colecția de Artă a Guvernului, iar pe Bond nu l-ar fi mirat dacă acestea fuseseră atârinate la aceeași înălțime, conform regulamentului. Într-un colț, se afla un fișet din oțel, pe care se afla un ghiveci cu aspidistra. Probabil că așa cerea regulamentul.

— Domnul comandant Bond? Bărbatul din spatele biroului îl privi nepăsător.

— Corect.

— Intrați, vă rog. Luați loc.

Exista un singur scaun, iar Bond se așeză în fața lui.

Bărbatul schiță un zâmbet.

— Felicitări pentru promovare și bun venit la Secția 00. Avem de îndeplinit câteva formalități. Nu va dura mult.

Căpitanul Troop, trezorier pensionat din Marina Regală, era șeful Departamentului Administrativ și bine cunoscut drept un funcționar prin excelență. Se ridică la nivelul fișei postului, scoțându-și stiloul și așezându-l în fața lui, pe suprafața de lemn și începu o tiradă care dură zece minute, timp în care îi aduse la cunoștință lui Bond, pe un ton cât se poate de sec, noile responsabilități pe care le avea. Nu așteptă întrebări, iar Bond cu siguranță nu intenționa să dea dovadă de slăbiciune punându-i-le. La finalul discursului, bărbatul scoase câteva foi de hârtie dintr-un sertar și le atinse cu un gest autoritar.

— Semnați aici, vă rog, domnule comandant Bond. Și aici.

Bond se conformă. Avea o semnătură simplă. Existau doar nouă litere în compoziția numelui său și niciuna nu permitea înfloriturile. Primul document era un acord confidențial pe care îl considera o anexă inutilă la Actul privind Secretele Oficiale pe care îl semnase deja în momentul în care intrase în serviciu. Al doilea document îi oferea asigurare de viață. Al treilea document era mai scurt și mai dur, deoarece oferea angajatorului său putere deplină asupra bunurilor lui (probabil și încasarea sumei asigurate) în cazul în care era ucis în misiune. Troop îl așteptă să termine, apoi luă hârtiile, dând satisfăcut din cap.

— Mulțumesc, domnule comandant Bond. Ar mai fi de menționat un mic detaliu, și anume că salariul dumneavoastră a fost mărit la 1500 de lire pe an, egal cu cel al unui funcționar superior din Serviciul Public. Noua sumă va apărea în extrasul dumneavoastră de cont cu efect imediat. Bond semnă și a patra pagină, referitoare la clauzele financiare, apoi Troop își luă stiloul, îi puse capacul și-l băgă în buzunar. Vă voi arăta noul birou. Veți fi preluat de secretara dumneavoastră.

Troop nu era un bărbat dezagreabil, deși era antipatic majorității angajaților din clădire. Bond își dădu seama că făcea parte din meseria lui. Fiecare afacere are nevoie de un țap ispășitor, iar Troop —

scund, îngrijit, fad, precis – juca admirabil acest rol. Bărbatul nu scoase nicio vorbă în liftul care îi duse la etajul opt. Trecură pe lângă câteva uși – care nu erau numerotate, observă Bond – și se opri la ultima ușă pe dreapta.

— Aici ne despărțim, zise Troop. Succes!

Asta fu tot, nici măcar nu își strânsesă mâinile. Bărbatul se întoarse și plecă.

Bond bătă la ușă, care se deschise aproape imediat și în cadru apărură o femeie care părea mai în vârstă decât el cu un an, poate doi și cu siguranță mai înaltă cu un centimetru sau doi. Era brunetă și zveltă și avea acel gen de frumusețe care era cu atât mai atrăgătoare cu cât părea a fi neobișnuită. Afișa o atitudine reținută, dar îi aruncă o privire provocatoare, iar el văzu în ochii ei acea scânteie jucăușă care îi zicea că aveau să se înțeleagă.

— Domnule Bond? îl întreabă ea.

— James.

Ea cugetă asupra numelui, apoi îl acceptă zâmbind.

— Eu sunt Loelia Ponsonby. Să vă arăt biroul.

Se întoarse cu spatele, iar el o urmă într-o anticameră mică, privindu-i linia perfectă a umerilor și unduirea șoldurilor. Purta o bluză crem din mătase, cu mâneci de chimono, și o fustă bleumarin închis. Bond căută din priviri verigheta, știind cumva că nu va vedea niciuna. Ea se îndreptă spre o a doua ușă, care se afla în partea cealaltă a camerei. Aceasta dădea într-o încăpere mai mare, pătrată, unde se aflau trei birouri și o fereastră cu priveliște spre Regents Park.

— Loelia, mormăi Bond. Nu pot să-ți spun astfel. Te deranjează dacă-ți voi spune Lil?

Ea se întoarse și îl privi cu răceală.

— De fapt, da.

— N-am de gând să-ți spun „domnișoara Ponsonby”, zise el. Aș avea impresia că mă adresez unei profesoare. Și, oricum, am avut o mătușă care obișnuia să mă ducă într-un sat denumit astfel.

Ponsonby, în Cumbria. Bănuiesc că n-ai fost niciodată acolo?

— Familia mea este din Kent.

— Înseamnă că avem deja ceva în comun. Eu am crescut acolo. Într-un loc numit Pett Bottom, lângă Canterbury.

Ea se încruntă ușor la auzul numelui, întrebându-se dacă îl inventase.

— Nu cred că am auzit de el.

— E la sud de Nackingham.

Nu fusese un început bun. Oare întreaga lor relație avea să fie un flirt vag bazat pe nume de sate necunoscute? Bond se apropie de fereastră și privi afară.

— Și cum funcționează treaba? întrebă el, adoptând un ton mai profesional. Înțeleg că nu voi folosi singur biroul.

— Nu. Sunteți trei. Arată cu mâna spre unul dintre birourile goale. Acela este al lui Bill. Șovăi. Agentul 008, voiam să zic. A revenit în țară abia săptămâna trecută, iar acum se odihnește. Ultimul cuvânt fusese ales cu grijă, iar Bond observă eufemismul. Agentul 0011 stă aici, continuă ea repede. Dar este plecat. De fapt, nu cred că vă veți întâlni prea des. Așa funcționează lucrurile în secția aceasta.

Se duse la cel de-al treilea birou. Bond observă vraful de dosare maro care fuseseră aranjate cu grijă pentru el, unele dintre ele purtând steaua roșie, care însemna „strict confidențial”. Îl întoarse pe primul și îl deschise. Se trezi că se uită la o fotografie alb-negru a unui bărbat mort întins pe un debarcader. Își dădu seama imediat că se uita la predecesorul lui, la bărbatul care șezuse la biroul pe care îl ocupa el acum. Închise dosarul fără să facă vreun comentariu.

Loelia Ponsonby stătea lângă ușă.

— Am fost cu toții devastați de veste, zise ea. Toată săptămâna am primit rapoarte și „informații secrete”. Le-am pus pe biroul tău, pe cele mai importante deasupra. Ar fi bine să începi cu ele. M

va dori să te vadă puțin mai târziu, așa că va trebui să fii informat.

Bond se așază pe scaunul rotativ cu spătar din piele. Brusc, simți nevoia să termine etapa inițierii.

— În regulă, zise el. Am nevoie de cafea. Neagră, fără zahăr. Apropo, nu beau ceai niciodată, așa că te rog să nu-mi aduci. Scană rapid biroul. Și aș vrea o scrumieră.

— Desigur.

Ea dădu să plece.

— Voi afla cine l-a ucis, adăugă Bond, vorbind pe un ton mai blând. Ea se opri și aruncă o privire peste umăr. Sunt convins că voi doi vă știți bine și îmi pare rău că a trebuit să se întâmple astfel... mă refer la venirea mea. Știu că nu va fi ușor să-l înlocuiesc, dar mă voi strădui din răputeri.

— Mulțumesc.

O ultimă privire, iar Bond văzu sclipirea din ochii ei. Voia să fie prieteni. El deschise primul dosar iar ea se făcu nevăzută.

Bond parcurse repede detaliile privind decesul din golful La Joliette, care făcea parte din portul principal al Marsiliei. Privi cu atenție fotografiile: una înfățișa un trup plutind pe suprafața apei, iar alta, făcută dintr-un unghi mai larg, înfățișa mașinile de poliție și o ambulanță parcate în fața unui zid dărăpănat. Putu discerne o parte dintr-un slogan politic vopsit pe cărămidă: „... ARITÉ AUX MINEURS”. Fusesse efectuată și autopsia. Trei gloanțe trase de aproape în stomac și în piept. Murise instantaneu, iar trupul fusesse împins în apă de viteza gloanțelor de 9 mm. Bond notă ceva pe o foaie de hârtie și adăugă un semn de întrebare într-un cerc. Inițialele lui fuseseră adăugate pe copertă, la capătul unei liste lungi care începea cu „M” și „COS”. El le bifă, apoi trecu la următorul dosar.

Acesta conținea un memoriu mai lung, scris la mașină. Era intitulat: „O nouă direcție în criminalitatea din Marsilia?” Începu să citească.

În ciuda plajelor și bulevardelor sale frumoase, regiunea din Franța cunoscută sub denumirea de Riviera rămâne creuzetul corupției și ilegalităților, prada fiind împărțită între cartelele corsicane și mafia siciliană. Tortura și crimele sunt la ordinea zilei, răfuielele între bande izbucnesc în orice moment și se duc adeseori lupte de stradă. Surprinzător este faptul că localnicii nu numai că acceptă acest „*grand banditisme*”^[4], după cum este cunoscut, dar par să îl și admire. De exemplu, un șef de cartel este denumit adeseori „*un vrai monsieur*”^[5], în vreme ce gangsteri declarați, cum ar fi Paul Carbone și François Spirito, au devenit legendari.

De-a lungul coastei circulă, desigur, legende privind pirateria care, combinată cu protestele față de autorități, poate duce la nașterea unor falși eroi. Trebuie, de asemenea, notat faptul că mulți dintre acești infractori au colaborat îndeaproape cu Rezistența în timpul războiului (sau asta susțin). Deși există dovezi că autoritățile franceze au reușit să țină în frâu unele excese ale acestei fraternități infracționale, din păcate, este adevărat că acestea continuă să se bucure de protecția unor oficiali din poliție și din guvern, care le frecventează barurile și se bucură de sprijinul lor.

Orașul Marsilia a fost descris ca fiind un Chicago al Franței și este adevărat că mare parte din traficul de droguri, prostituție, jocuri de noroc, spălare de bani, înșelătorii și șantaj începe aici. Însă traficul s-a extins rapid de-a lungul coastei. A se nota că infracționalitatea de pe Riviera este atât oportunistă, cât și imorală – în timpul Războiului Civil Spaniol, de exemplu, s-a înregistrat o creștere a traficului de arme, iar atunci Jean-Paul Scipio (vezi anexat) a devenit o figură proeminentă.

Stupefiantele au fost, până de curând, prima sursă de venit a lumii interlope, precum și principala amenințare pentru securitatea lumii occidentale.

Din nou, Marsilia este punctul de intrare pentru materia primă furnizată din Turcia și Indochina, care este transformată în heroină nr. 4 de calitate superioară de pricepuții chimiști corsicani. Spre deosebire de Mafia, cartelurile corsicane tind să fie mai restrânse,

mai puțin ierarhice și bazate pe familie. Laboratoarele se află atât în orașul Marsilia, cât și în suburbiile și satele din împrejurimi și pot fi extrem de rudimentare, ocupând subsoluri, bucătării nefolosite și șoproane. Sunt extrem de mobile și pot fi dezmembrate și mutate în locații noi în câteva ore.

Pentru procesare, este nevoie de cel puțin trei persoane, care poartă măști de gaz, iar condițiile sunt extrem de periculoase. Dacă amestecul de morfină este încălzit peste 110°C, este posibil ca acesta să explodeze. Chiar și așa, producția a continuat fără întrerupere și, până la sfârșitul anului trecut, bandele furnizau în medie 272 de kilograme de heroină în fiecare lună în Statele Unite, satisfăcând nevoile a aproximativ 60.000 de utilizatori activi.

Cu toate acestea, în ultimele optsprezece luni, ofițerii de la CRS (Compania Republicană de Securitate, care duce o luptă împotriva Mafiei și a cartelurilor) au alertat forțele de securitate cu privire la o anomalie ciudată. A existat o scădere uriașă în producția de heroină atât la nivel local, cât și internațional. Ca urmare, au avut loc izbucniri sporadice de violență și crime când traficanții/utilizatorii din împrejurimile orașului Marsilia au rămas fără provizii. De asemenea, au existat mai multe cazuri de persoane care au ajuns la spital sau chiar au murit în urma consumului de produse diluate cu făină, cretă, pudră de talc și lapte praf. Iar asta s-a extins și la New York, și la Londra.

Nu există vreun motiv plauzibil pentru care cartelurile și-au redus cel mai profitabil business. În mod sigur, nu s-a constatat vreun progres semnificativ al vreunei structuri a statului care să fi dus la această restrângere a activității. Și nici nu au avut loc în ultima vreme acțiuni majore de răzbunare sau război între facțiuni. Aceste lucruri duc la concluzia că a fost o retragere voluntară și se crede că aceste carteluri și-au îndreptat atenția spre o activitate mai productivă.

De asemenea, există îngrijorarea că orice întrerupere a circulației drogurilor ar putea destabiliza situația politică atât în Franța, cât și în așa-zisul Triunghi de Aur – Burma, Thailanda, Laos. Asta ar putea duce la

consecințe importante pentru serviciile de informații din SUA și Marea Britanie.

Notă de subsol

(Comentariul lui C.C.) Este imposibil să examinăm traficul de droguri din sudul Franței fără să avem în vedere implicarea CIA – în opinia acestui autor, o mare eroare de calcul.

De foarte mult timp, politica americană a fost de susținere a dictaturilor militare în Burma și în alte zone aflate în apropiere de granița chineză, deoarece aceste armate tribale au fost considerate aliați de nădejde în lupta împotriva comunismului din întreaga lume. Din nefericire, există o consecință logică potrivit căreia aceiași dictatori militari au profitat de generozitatea americanilor pentru a se extinde și în comerțul cu heroină.

Regretabil este și faptul că CIA a hotărât să acorde un sprijin tacit sindicatelor crimei din sudul Franței cu aceeași justificare. Aici, dușmanul este considerat a fi Partidul Comunist Francez, iar răsplata o reprezintă controlul asupra docurilor franceze. Nu există niciun dubiu că ultimele două greve din docurile din Marsilia au fost zdrobite de CIA, care lucrează mână în mână cu lumea interlopă corsicană.

Este posibil ca acest lucru să îi fi ajutat pe americani să asigure desfășurarea fără probleme a importurilor/exporturilor legate de Planul Marshall, dar a agravat serios senzația de anarhie în zonă. Și mai rău, a permis continuarea fluxului de droguri fără repercusiuni. În 1945, au existat șanse mari ca dependența de heroină din Statele Unite să fie eliminată complet. Această oportunitate a fost ratată în favoarea câștigurilor pe termen scurt.

Loelia Ponsonby intră în birou aducând o ceașcă de cafea și o scrumieră grea din sticlă. Le așează pe masă și ieși fără să scoată un cuvânt. Bond luă o gură de cafea și făcu o grimasă. Acesta era unul dintre lucrurile care nu se schimbaseră între etaje; fiecare departament din clădire primea aceeași

poșircă. Își notă să își aducă o pungă de cafea Jamaican Blue Mountain, cumpărată de la un magazin de la capătul New Oxford Street. Își mai scoase o țigară, o aprinse, și trecu la pagina următoare.

Jean-Paul Scipio

În prezent, Jean-Paul Scipio este unul dintre cei mai puternici lideri din lumea interlopă corsicană și, cu siguranță, cel mai temut. I se spune adeseori „Pacifistul”, deși acesta este un termen generic pentru infractorii de rang înalt. Este mai bine cunoscut sub numele de „Le Boudin”, ceea ce în jargonul francez înseamnă „grăsanul”, o poreclă suficient de comună, deși cu siguranță potrivită în cazul lui, deoarece este atât de masiv, încât nu încapă într-o mașină standard și se spune că are nevoie de un scaun consolidat special atunci când ia cina în restaurante.

Talia lui are legătură directă cu o „vendetta” care a avut loc în 1915, la zece ani după ce s-a născut. „Vendetta” este, desigur, un stil de viață în Corsica. La începutul secolului, erau uciși în jur de 900 de oameni pe an, adeseori din cele mai neînsemnate motive – și asta dintr-o populație de doar 100.000 de locuitori. Se crede că tatăl lui Scipio, un cultivator de măslini, care este posibil să fi trăit în regiunea Alta Rocca din sudul Corsicăi, a avut o dispută cu vecinul lui din cauza unui teren și, în consecință, întreaga familie a fost atacată și mulți membri ai ei au fost uciși. Lui Jean-Paul, în vârstă de zece ani, i-a fost tăiat gâtul (obiceiul era ca fiii să fie omorâți, pentru a-i împiedica să răzbune moartea taților lor), dar acesta a supraviețuit ca prin minune. Cu toate acestea, vasele limfatice i-au fost afectate, lucru care a dus ulterior la creșterea lui în greutate.

Prieteni de familie l-au scos pe ascuns din Corsica, iar el a crescut în Paris, unde s-a numărat printre primii membri ai *Bande des Trois Canards*, o bandă periculoasă de escroci care își desfășura activitatea într-un club de noapte de pe Rue de la Rochefoucauld. El a devenit faimos din cauza metodelor sale extrem de violente. Se spune că purta armă doar ocazional,

preferând să-și zdrobească dușmanii sub greutatea propriului corp.

La sfârșitul războiului s-a mutat în Marsilia și, în scurt timp, a devenit un pion important în afacerea cu stupefiante. În prezent, controlează 80 la sută din drogurile care ajung în port. Deși duce o viață extrem de luxoasă, însoțită de un apetit extraordinar pentru mâncare și băutură, nu este căsătorit și nu este interesat de femei, dând naștere unor speculații cum că ar fi homosexual.

De remarcat este faptul că Scipio nu a învățat engleză și franceză, desfășurându-și afacerea în dialectul corsican din Pumontincu. Faptul că dialectul este vorbit în partea de sud a insulei – Corse-du-Sud – pare să îi confirme locul de naștere. El este însoțit tot timpul de un translator.

Documentul tipărit era anexat unei fotografii reprezentând un bărbat atât de masiv, încât abia dacă încăpea în cadru. La început, lui Bond nu îi venea să creadă ce vedea – Jean-Paul Scipio avea suficientă carne și mușchi cât pentru două sau poate chiar trei ființe umane. Purta un costum negru, alcătuit din trei piese – metri întregi de material –, iar cravata abia dacă i se zărea de sub al patrulea strat de gușă. Avea ochii mici, ce păreau prizonieri pe o față atât de mare. Avea părul negru, tuns în stilul lui Napoleon, deși părea o perucă nepotrivită. Ținea în mână un pahar cu șampanie, însă obiectul din cristal părea oarecum caraghios între degetele lui butucănoase.

Bond puse dosarul deoparte și îl deschise pe al treilea, pe care scria „Joanne Brochet, alias Sixtine, alias Madame 16”. Zâmbi citind poreclele, apoi își îndreptă atenția spre fotografia anexată, aproape inutilă. Era evident că doamnei Brochet, sau Sixtine, sau 16 nu îi plăcea să i se facă poze. Purta ochelari mari, negri, care îi acopereau mare parte din față, o bască în stilul Édith Piaf și un trenchi închis la culoare. Înainte de război i se făcuseră

suficient de multe poze, însă era imposibil să îți dai seama cum arăta în prezent.

Bond începu să citească și tocmai ajunsese la ultimul paragraf, când telefonul de pe biroul lui sună, anunțându-și pentru prima oară prezența. Îl privi o clipă, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că era într-adevăr al lui. Apoi ridică receptorul.

— James? Vocea de la capătul celălalt al firului era a lui Bill Tanner, șeful de cabinet al lui M, pe care Bond îl cunoștea. Sper că te-ai instalat bine.

— Cred că încep să mă obișnuiesc, răspunse Bond.

— Mă bucur să aud asta. Se așternu un moment de tăcere, urmat de cuvintele pe care Bond le auzea pentru prima oară și pe care le va auzi de multe ori de-a lungul anilor. Mă întrebam dacă ai putea veni sus? M vrea să-ți vorbească.

Întâlnirea cu M

Bill Tanner îl aștepta pe Bond la etajul nouă, în fața liftului. Cei doi bărbați se cunoșteau bine. Prietenia lor se înfiripase în ultimii ani de război, datorită unei întâlniri întâmplătoare în Ardennes, dar se consolidase în fața unei farfurii *sole meunière* și a unui pahar de Chablis la restaurantul Scott's în următoarea zi după ce Bond fusese recrutat de Serviciile Secrete. Era necesar, dar nu greu să ignore diferența ierarhică. Atunci când Bond intrase în departamentul „Exporturi universale”, Tanner era deja șeful de cabinet al lui M.

— Felicitări! îl întâmpină Tanner când Bond păși pe mocheta groasă, probabil proiectată specială să înăbușe orice sunet în acea parte a clădirii.

— Mulțumesc, Bill. Sunt convins că ai pus o vorbă bună pentru mine.

— Nici pomeneală. Erai următorul pe lista promovărilor și îmi pare rău că a trebuit să se întâmple astfel. Cum a fost la Stockholm?

— Sângeros.

— Da. Ți-am citit raportul. La fel și M. Există oare o notă de avertisment în vocea lui Tanner? În fine, a apărut ceva. S-ar putea să nu ți se pară la fel de simplu ca în Stockholm sau New York, că veni vorba. Dar vei avea ocazia să-ți iei zborul, ca să zicem așa. Te conduc înăuntru și poate vom lua masa de prânz împreună mai târziu.

În timp ce vorbeau, străbătuseră coridorul, iar acum Tanner se opri în fața unei uși verzi, o deschise și intră. Bond ezită o clipă înainte să îl urmeze, savurând momentul. Îl văzuse pe M de multe ori, intrând și ieșind din clădire. Ocazional, se întâlniseră în lift și se salutară scurt din cap, poate făcuseră chiar și un comentariu referitor la vreme. Bond participase la câteva ședințe generale în sala de consiliu de la etajul șase. Însă acum era cu totul

altceva. Intra în sanctuar. Pentru prima dată urma să stea singur față în față cu M.

Ce știa Bond despre bărbatul care coordona fiecare aspect al Serviciului Secret de Informații și care dădea raportul doar miniștrilor din guvern care totuși apelau la el? Cu siguranță nu îi știa numele, deși se spunea că inițialele lui erau MM. Venea din Marină. Acest lucru era evident datorită pipei sale, atitudinii și limbajului pe care îl folosea. Avea în jur de șaiszeci de ani și purta un costum de modă veche, din trei piese, asta dacă vremea nu era neobișnuit de caldă. Era concis, dar niciodată nepoliticos. Și nu exista nici măcar o persoană în clădire care să nu îi fie loială, chiar cu prețul vieții.

Pătrunse într-un birou, cu nimic diferit față de al său. O femeie ședea în fața unei mașini de scris, cu degetele oprite deasupra tastaturii. Bond o știa pe domnișoara Moneypenny din vedere și după renume. O vedea adeseori la cantină, ciugulind din salata pe care și-o comanda de obicei, fiind liderul necontestat al grupului de femei tinere care lucrau la cel mai înalt nivel al serviciului. Se bucură că era secretara lui M și nu a lui. Era, pur și simplu, prea atrăgătoare, iar el nu voia ca acest lucru să îi afecteze munca.

— Eu sunt James Bond, zise el.

— Da. Știu cine ești.

Deși tonul ei fusese sever, îl privea cu interes, iar el se întrebă cât de multe știa. Deoarece se afla atât de aproape de vizuina leului, sigur auzea fiecare răcnet care răzbătea dinăuntru, plus că toate documentele strict confidențiale treceau mai întâi prin mâinile ei. Se trezi gândindu-se că ar fi o parteneră fascinantă de discuții în pat, deși, în același timp, se întrebă ce gen de bărbat ar fi suficient de curajos încât să o aducă în patul lui.

— Sunt convinsă că vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, continuă ea. Mă tem că nu acum. Te așteaptă M.

— Atunci, cu altă ocazie.

— Nu se știe niciodată.

— Abia aștept.

El se îndreptă spre ușa dublă din partea cealaltă.

— Succes! zise încet domnișoara Moneypenny, apoi își văzu mai departe de treaba ei.

— Mulțumesc.

Bond se întrebă dacă va avea nevoie.

Tanner intrase deja în biroul lui M, iar când Bond îl urmă, o lumină verde se aprinse deasupra ușii, indicând faptul că nu trebuiau deranjați.

M ședea la biroul lui, cu un raport în față. Pipa se stinsese, dar în încăpere plutea suficient fum încât să transforme în săgeți lumina soarelui de august care pătrundea înăuntru peste Regent's Park. Îl cercetă pe nou-venit cu niște ochi gri, cărora nu le scăpa nimic. Stând în picioare în fața lui, Bond fu impresionat imediat de autoritatea lui M, de încrederea lui tăcută. În acea încăpere vor fi luate decizii care vor schimba lumea. Vieți vor fi curmate fără nicio ezitare. Atât japonezul Kishida, cât și Rolf Larsen probabil că fuseseră condamnați la moarte aici. Totul poate într-un stil pur englezesc – cu o pipă, o ceașcă de ceai și cu o peniță, care lăsa o semnătură pe linia punctată.

— Intră, Bond, zise M. Ia loc.

Tanner stătea într-o parte. Bond se așeză în fața bărbatului în ale cărui mâini se afla în acel moment soarta lui.

— Deci, cum a decurs treaba în Stockholm? întrebă M.

— Aș zice că a decurs fără probleme, domnule, răspunse Bond.

— Ei bine, Statspolisen tratează chestiunea ca pe o spargere, exact cum ne-am dorit. N-aș putea spune că îmi place să am de-a face cu suedezii. Cu ei nu știi niciodată pe ce poziție te afli. În timpul războiului ar fi trebuit să fie neutri, dar asta nu i-a împiedicat să le furnizeze germanilor minereu de fier. I-au împrumutat Wehrmachtului sistemul lor de căi ferate pentru ca acesta să transporte în Finlanda obuzierele, tancurile, muniția și toate celelalte. Pe de altă parte, ne-au împărtășit informații secrete și

ne-au lăsat să le folosim bazele aeriene în '44. Poate asta înțeleg ei prin „neutralitate”. Să joace în ambele tabere.

El bătu raportul cu degetul.

— Am înțeles că ai vorbit cu bărbatul acesta, cu Larsen.

Bond dădu aprobator din cap. La întoarcerea în țară fusese minuțios interogat și descrisese exact ceea ce se întâmplase.

— Da, domnule.

— Era treaz când ai intrat în cameră?

— Nu, domnule. L-am trezit.

— Mă miră că ai considerat necesar acest lucru. Ce i-ai spus mai exact?

— Am pomenit numele Bourne și Calder.

— De ce-ai făcut asta?

— Presupun că am vrut să-și recunoască vina, domnule. Am vrut să fiu sigur că urma să ucid persoana potrivită.

M se așteptase la acest răspuns. Când vorbi din nou, vocea lui fu tăioasă, iar în ochii lui se citea furia.

— Crezi că te-am trimis să ucizi persoana greșită? Bond, dacă vei activa în Secția „00”, n-ar fi rău să ai puțină încredere în această organizație. Larsen era vinovat. Nu încăpea nicio îndoială. A fost răspunzător pentru moartea a cel puțin douăsprezece persoane și a fost decizia mea să trimit un asasin și nu un avocat.

Bond acceptă mustrarea în tăcere. Poate că M avea dreptate, dar când răsărise luna și se apropiase momentul, nu el stătuse în dormitor cu cuțitul în mână. El îi aruncă o privire lui Tanner, care privea stânjenit în altă parte.

— Ei bine, ai făcut treabă bună, continuă M, mai mulțumit acum. Și cu siguranță îți meriți promovarea. Șeful meu de cabinet are numai vorbe de laudă la adresa ta, iar eu nu mă îndoiesc de abilitățile tale. Închise dosarul. Am o misiune pentru tine. De fapt, are legătură cu cel pe care l-ai înlocuit. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu agentul

007 și ce se întâmplă mai exact în sudul Franței, în special în ceea ce privește cartelurile corsicane și furnizarea de heroină. Am putea considera vești bune faptul că ei par să fi oprit producția acestei mizerii, însă este evident că agentul 007 a descoperit ceva – după cum a menționat în ultima lui transmisie – și acel ceva i-a adus moartea. Apoi mai trebuie investigată și femeia aceasta, Joanne Brochet, sau cum și-o fi zicând. Nu știm sigur care este rolul ei în toată povestea, dar cu siguranță nu este o aliată a acestei țări, indiferent ce crede omul nostru de la Trezorerie. În acel moment, el aruncă o privire aspră în direcția lui Tanner. Este periculoasă, fără scrupule și este posibil să fi fost direct sau indirect răspunzătoare de moartea lui. Ea trebuie să se afle în Franța cu un motiv și știm sigur că a luat legătura cu cartelurile. Mai mult de-atât, când a fost ucis, omul nostru o investiga. S-a dus la o întâlnire ca să obțină informații și a sfârșit cu trei gloanțe în piept. Apoi mai e și felul în care a murit. S-a întâmplat într-un loc public, în plină zi, iar el nu avea arma asupra lui.

— Da, m-am gândit și eu la asta, zise Bond. Sugerează că urma să se vadă cu o persoană pe care o cunoștea bine. Gloanțele au fost trase de aproape. Tăcu. Ar fi putut fi vorba despre un informator.

— Exact.

— Chiar nu știm ce caută ea în sudul Franței?

— Nu, răspunse Tanner. S-a împrietenit cu un om de afaceri american, un multimilionar pe care îl cheamă Irwin Wolfe. Poate ai auzit de el sau de compania lui – „Wolfe America”.

— Produce pelicule de film, zise Bond.

— Corect. Pelicule de film, nu filme. El a început prin a produce negative ortocromatice pentru industria filmului și a fost primul producător care a folosit culorile. În prezent, este al treilea cel mai mare furnizor după Eastman și Kodak și și-a deschis o fabrică în Europa, la granița cu Italia. De asemenea, și-a extins afacerea în direcția călătoriilor de lux. A achiziționat un vas de croazieră nou-nouț

pe care urmează să îl lanseze într-o călătorie inaugurală spre America.

— Este posibil ca el să fie implicat în toate astea?

— Mă îndoiesc. Wolfe este un fel de erou național. Înainte de război, a fost izolaționist. A protestat față de implicarea Americii în lupta împotriva naziștilor. Era de părere că nu era treaba lor. A avut doi fii în Marina Militară și i-a pierdut pe amândoi pe Plaja Omaha. Au fost uciși la câteva minute distanță unul de celălalt. Americanii pun botul la astfel de povești. Cum că și-a pierdut ambii fii, că și-a pus țara pe primul loc în defavoarea convingerilor personale. De atunci, a intrat și a ieșit de multe ori din Casa Albă. A fost consilierul lui Roosevelt și al lui Truman. A început să îmbătrânească. Trebuie să aibă mai bine de șaptezeci de ani și circulă zvonul că nu se simte prea bine.

— Agentul 007 a pomenit de el?

Tanner clătină din cap.

— Niciun cuvânt.

— Vreau să pleci imediat, interveni M. Domnișoara Moneypenny se va ocupa de biletul tău de avion spre Nisa. Acolo își avea baza agentul 007. Îți sugerez să începi de acolo.

— L-am trimis pe agentul 007 cu un nume fals, zise Tanner. Însă nu are rost să procedăm la fel și în cazul tău. La urma urmei, este evident că lui nu i-a folosit. Își spunea Richard Blakeney, profesor la Colegiul Universitar. Locuia în apartamentul numărul doisprezece, pe Rue Foncet. Poliția franceză a trecut pe-acolo, dar ar fi o idee bună dacă ai arunca și tu o privire.

— Stația F îți va pune la dispoziție tot ce ai nevoie, zise M. Dar nu vreau să contactezi SDECE sau orice alt serviciu francez, și nici nu i-am anunțat că vei merge acolo. Nu îmi place să spun asta despre prietenii și aliații noștri, dar nu știm dacă sunt demni de încredere și până când nu vom afla mai multe despre ceea ce se întâmplă, poate vei fi

mai în siguranță dacă vei acționa ca agent independent, ca să spunem așa.

— Sunt de acord, domnule.

M luă pipa, însă nu o aprinse.

— Ar mai fi ceva. Vei avea nevoie de un număr. Vei lucra cu agentul 008 și agentul 011. Nu știu de ce, dar mi-a venit în minte 009. Cum ți se pare?

Bond tocmai dădea să se ridice în picioare, dar se așeză la loc.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnule, aș dori să preiau indicativul 007.

M ridică o sprânceană.

— Serios? De ce?

— Din două motive, bănuiesc. Primul este că l-am cunoscut pe... Bond rosti numele bărbatului care murise. Îndrăznesc să spun că eram prieteni și mi-aș dori să-i păstrez amintirea vie, să arborez pavilionul, ca să spun așa.

— Iar al doilea motiv?

— Cred că acesta transmite un mesaj. Îl poți doborî pe unul dintre noi, dar asta nu schimbă nimic. Vom rămâne aceiași și vom fi mai puternici ca niciodată.

M schimbă o privire cu șeful său de cabinet, apoi încuviință din cap.

— Ei bine, pentru mine nu are nicio importanță, atât timp cât nu ești superstițios. Ai grijă să-ți păzești spatele. Noroc.

În ziua următoare, James Bond 007 plecă spre Franța.

5

„Nu mișca...”

Soarele a fost mereu puțin îndrăgostit de sudul Franței. Strălucește, făcând marea să pară mai albastră, palmierii mai verzi, iar plajele mai primitoare decât ar trebui. În timp ce se plimba pe Promenade des Anglais din Nisa, de-a lungul țărmului, lui Bond i se părea aproape imposibil să își imagineze priveliștea pe vreme mohorâtă sau ploioasă. Ce s-ar întâmpla cu cei care venerau soarele și care stăteau întinși pe nisip sau pozau în apa puțin adâncă de lângă el? Ce s-ar întâmpla cu bogații care intră și ies din magazinele la modă și se așază la umbra copacilor, cu *grands café cremes* în mână? Întreg orașul era un loc de joacă, iar copiii săi trebuiau să stea la lumină.

Sosise în acea dimineață și se cazase la Hotel Negresco. Clădirea splendidă, cu domul ei roz și mobilier somptuos îl amuzase, la fel și faptul că dispunea de un buget care îi permitea toate acestea. Se părea că dreptul de a ucide venea însoțit, de asemenea, de dreptul aproape nelimitat de a cheltui. Despachetase repede, iar acum, îmbrăcat cu o cămașă albastru-închis de bumbac Sea Island și o pereche de pantaloni albi de pânză, nu se deosebea de ceilalți turiști care se plimbau pe faimoasa faleză.

Doar că pistolul Beretta de calibrul .25, vârat în buzunarul din spate, spunea o altă poveste. Era arma preferată a lui Bond, iar el îl personalizase întocmai după nevoile lui, înlăturând panourile mânerului și șlefuiind cu atenție partea frontală a culisorului. Dacă ar fi fost întrebat de ce făcuse acele modificări, n-ar fi știut ce să răspundă. Motivele principale erau pentru ca arma să fie mai eficientă când trăgea de aproape, însă adevărul era că lui, pur și simplu, așa îi plăcea. Simțindu-i greutatea pe șold, Bond își amintea de ce se afla acolo și de ce era diferit de restul mulțimii. Acest sentiment de

izolare era ciudat. Era ca și când soarele strălucea asupra tuturor în afară de el.

Se întoarse, lăsând în urmă întinderea mare de apă. Rue Foncet se afla la zece minute de mers pe jos. Era o stradă lungă și îngustă, care se întindea în linie dreaptă, fără să pornească de undeva și care nu ajungea nicăieri. Aici, liniștea și pacea de pe faleză erau întrerupte de doi muncitori transpirați care găureau asfaltul cu un pickhammer. Plăcerile oferite de *la belle saison* nu erau pentru ei. Bond îi ocoli și trecu pe lângă o croitorie de modă veche și o florărie. În acea zonă existau mai puțini oameni, iar traficul era aproape inexistent.

Apartamentul de care pomenise Bill Tanner – închiriat de un lector universitar pe care îl chema Richard Blakeney – se afla cam pe la jumătatea drumului, vizavi de o firmă de pompe funebre, care i se păru lui Bond o prevestire nefastă. Ușa principală a clădirii era deschisă. Bond intră și o salută din cap pe recepționera în vârstă care ședea în antreu și croșeta. Ea îi zâmbi cu gura știrbă. Un set de trepte din beton ducea la etaj. Bond urcă până la etajul cinci – ultimul etaj al clădirii.

Aici existau două apartamente, câte unul la fiecare capăt al coridorului, care cunoscuse și vremuri mai bune. Zugrăveala începuse să se cojească, iar pardoseala din marmură era prăfuită și presărată cu moloz. Bond cercetă repede ușa cu numărul doisprezece, care era prevăzută cu o încuietoare simplă. Scoase din buzunar o unealtă subțire și argintie – o clemă metalică – și, după ce ciuli urechea să se asigure că nu era nimeni înăuntru, introduse cleva și o învârti cu grijă până când auzi un sunet familiar.

Deschise ușa și se trezi într-un apartament cu trei camere, cu tavan înalt, obloane din lemn și tapet cu trandafiri de un galben șters. În camera din față, un covor uzat acoperea o porțiune mică din pardoseala din lemn altminteri goală. Mobilierul arăta de parcă ar fi provenit dintr-o piață de vechituri sau locul său era acolo. Aruncă o privire dincolo de o a doua ușă

și văzu un pat din alamă, nefăcut, salteaua purtând încă forma trupului celui care dormise cândva acolo. Pe pereți erau tablouri – munți și podgorii, vase cu flori – și oglinzi vechi care reflectau imagini parcă învechite. Bond auzi un radio în apropiere, iar de undeva de jos se furișa un miros de ceapă călită. Știa că aceasta era doar o adresă temporară, dar se întrebă de ce ar alege cineva să locuiască acolo. El, personal, prefera hotelul Negresco.

Cei de la SDECE trimiseseră înapoi lucrurile personale ale decedatului, însă acestea nu erau prea multe: portofelul lui, butonii din argint, o brichetă Cartier, un ceas Dennison-Omega, placat cu aur. Și totuși descoperise ceva. Se apropiase de o infractoare internațională, o femeie care își zicea „Madame 16”, și susținuse că deținea dovezi că ea avea legături strânse cu cineva din lumea interlopă locală. Ce fel de dovezi? Fotografii? Scrisori? Dacă poliția franceză percheziționase deja apartamentul și nu găsisese nimic, de ce ar găsi el? N-avea importanță...

Începu cu dormitorul. În șifonier erau atârinate câteva haine: un sacou la un rând, cămăși de la Hardy Amies, pantaloni de lână, trei perechi de pantofi. Toate emanau un aer de pustiire, sentimentul că nu vor mai fi purtate niciodată de proprietarul lor. Bond pipăi buzunarele, așteptându-se să le găsească goale. Așa și erau. Apoi cercetă partea din spate a șifonierului, care era din lemn tare, fără panouri ascunse. Merse apoi în camera de zi și căută prin dulapuri, pipăind sub sertare. Într-un colț al camerei se afla o pendulă hidoasă. Deschise ușa și îi cercetă mecanismul. Privi cu atenție fiecare centimetru de pardoseală în căutarea vreunei scânduri care ar părea desprinsă. Înlătură capacul de porțelan al toaletei și panoul din partea laterală a căzii. După treizeci de minute, fu convins că, în afară de praf, umezeală și o stare generală de decădere, încăperile nu ascundeau nimic.

Ce-ar mai fi? O cutie de valori într-o bancă locală? Nu. Dacă descoperise vreo informație, și-ar fi dorit să o aibă la îndemână.

Bond ieși pe hol, căutând cutia cu siguranțe, o cămară de depozitare, chiar și o fâșie desprinsă din plintă. Se gândi la femeia bătrână de la parter. Oare fusese convinsă să păstreze un pachet pentru chiriașul ei englez? Dacă nu va găsi nimic, o va aborda mai târziu.

Intră din nou în încăpere, scoase o țigară, o aprinse, apoi se apropie de ușa de sticlă, înaltă din pardoseală până în tavan, care dădea pe o mică terasă cu priveliște spre stradă. O motocicletă tocmai se oprise pe partea cealaltă, o Airone Turismo, fabricată de firma italiană Moto Guzzi. Era de un roșu-aprins, iar Bond își plimbă privirea aprobatoare peste aluminiul lucios și roțile groase de aproape cincizeci de centimetri. Își imaginează motorul în patru timpi, cu sistem de răcire cu aer ducându-l pe motociclist cu 113 km/h de-a lungul coastei franceze. Asta ar fi preferat și el să facă, nu să se târască în umbrele în care era cufundată această casă a morții.

Deodată observă o urmă neagră pe pardoseala de lemn din fața lui. Cineva călcase într-o zonă cu asfalt negru sau gudron și lăsase o urmă slabă de pantof. Dar ceva nu era în regulă. Bond avu nevoie de o clipă ca să își dea seama despre ce era vorba. Urma era îndreptată spre interior, nu spre exteriorul camerei. Dacă ar fi fost invers, nu ar fi existat niciun dubiu. Intri din stradă, te apropii de fereastră și o deschizi. Lași o urmă.

Dar nu se întâmplase astfel.

Bond roti mânerul, deschise ușa de sticlă și ieși pe terasă. Acolo se aflau o masă din metal și două scaune. Pardoseala era acoperită cu o lucrare de fernerie dantelată și nu observă niciun indiciu care să explice urma. Ridică privirea spre balustrada ornamentală care se întindea de-a lungul clădirii, deasupra capului. Îi veni o idee. Deocamdată, strada

era pustie și, mișcându-se repede, se urcă pe masă, se ridică peste balustradă și ajunsese pe acoperiș.

Dintr-odată, Bond se trezi în ceea ce părea a fi miezul unui labirint. Blocurile de locuințe din această parte a orașului Nisa erau împărțite în patrulare neregulate, aveau curți interioare și acoperișuri din plăci de teracotă. La capătul străzii îi putea vedea pe cei doi muncitori cu pickhammerul și dincolo de ei un parc, ai cărui copaci erau plantați atât de uniform, încât păreau artificiali. În depărtare se zărea marea albastră. Traficul era la fel de intens ca întotdeauna: mașini, autobuze, biciclete și trăsură se amestecau în timp ce înaintau încet de-a lungul coastei. Lângă drum, restaurantele erau pline, cu mesele scoase pe trotuar și chelnerii făcând slalom printre ele.

Iar în jurul lui? Se afla în mijlocul unui peisaj ciudat format din hornuri, luminoare, frânghii pentru rufe și lucarne. În fața lui se afla o construcție albă, pătrată, cam de mărimea unui șopron, construită parcă la voia întâmplării. Era închisă cu un lacăt, iar Bond îl cercetă cu un interes crescând. Deși vopseaua era veche și scorjită, lacătul era nou-nouț. Îl întoarse în palmă. Lacătul era marca Yale și prea îngust pentru clema din metal. Cum să-l deschidă? Bond își scoase arma și așteptă ca pickhammerul să se audă din nou. Când sunetul răsună pe stradă, trase. Lacătul se făcu țandări. Bond deschise ușa.

Pardoseala șopronului era din asfalt negru. Înăuntru se aflau câteva echipamente care puneau în funcțiune luminile și liftul clădirii, câteva găleți vechi de vopsea, unelte lăsate acolo de muncitori și o roată de bicicletă. Bond scotoci printre ele în întuneric fără să găsească altceva, apoi observă un raft deasupra capului. Se ridică pe vârfuri, începu să-l pipăie, simțind la început doar praful. Apoi atinse cu degetele ceva moale, confecționat din hârtie. Obiectul fusese așezat în spate, unde nu putea fi văzut. Îl apucă cu degetele și îl scoase la

iveală: era un plic gros, greu, nesigilat, curat. Nu se afla acolo de mult timp.

Când ieși la lumină, răsturnă conținutul pe jos și îl examinează: o armă, un teanc de bancnote de 10.000 de franci (200.000 de franci în total), două pașapoarte, unul pe numele de Richard Blakeney, o factură, listată pe o foaie subțire de hârtie, o carte poștală cu marea și câteva fotografii. Bond aruncă o privire peste ele și știe imediat că dăduse lovitura. Mulțumit, le vârî înapoi în plic. Strada era în continuare pustie, iar motocicleta era parcată pe partea cealaltă. Coborî pe balustradă și intră pe ușa lăsată deschisă.

Nu apucă să facă doi pași înăuntru când simți ceva rece și fără îndoială mortal lipit de ceafa lui, iar o voce îi spuse:

— Nu mișca.

Bond încremeni. Cu coada ochiului, văzu un bărbat îmbrăcat cu o geacă de motociclist. La capătul brațului întins se afla o armă, pătrătoasă și argintie. Se blestemă în gând. Văzuse motocicleta parcând în fața clădirii de vizavi, dar nu îi trecuse prin minte că motociclistul ar putea veni acolo.

— Îl iau eu, dacă nu te deranjează, zise bărbatul.

Bărbatul avea o voce gravă și un accent american. Bond ținea în mână dreaptă plicul pe care îl găsisese.

— Și dacă mă deranjează? întrebă el, pe un ton relaxat.

— Dă-mi-l.

— Sigur.

Bond se întoarse cât se poate de natural, ca și când ar fi dat să-i întindă plicul, dar își continuă mișcarea, accelerând brusc și lovind cu pachetul mâna în care bărbatul ținea arma, în același timp ferindu-se. Arma se declanșă, dar rată ținta, iar glonțul traversă încăperea, făcând țandări sticla pendulei. Se ridică repede și-l lovi pe bărbat în gât. Lovitura fu atât de puternică, încât aproape că îl desprinsese de sol și îl lipi de perete. Pentru o

secundă, bărbatul rămase nemișcat, înconjurat de trandafirii galbeni, apoi căzu grămadă pe jos.

Bond rămase nemișcat, ținând plicul în mână. Auzi horcăitul inconfundabil al unui muribund, însă nu venea de la bărbatul care îl atacase. Era mecanismul intern al pendulei. Măcar ceva bun ieșise din această întâlnire. Bond luă arma, un M1911 Colt Service Ace, atât de apreciată de guvernul Statelor Unite. Goli încărcătorul și îl puse pe masă, apoi îl percheziționă în grabă pe bărbatul inconștient. Găsi mărunțiș, chei, un pachet de gumă cu aromă de cireșe și o legitimație emisă în Washington, 2430 East Street, care îl identifica pe Reade Griffith ca fiind agent CIA, adăugând amabil că avea 1,82 m, 77 de kg, ochi albaștri și păr castaniu. Bond ar mai fi adăugat că era proaspăt ras, că avea constituția unui fundaș și că se menținea în formă.

Agentul deschise încet ochii.

— A durut! zise el.

— N-ar fi trebuit să mă ameninți cu arma, zise Bond pe un ton blând.

— Voi ține minte data viitoare. Îmi dai un pahar cu apă? Cred că mi-ai zdrobit laringele.

— Sigur.

Bond se duse la chiuvetă și umplu un pahar cu apă. I-l întinse.

— Mi-ai văzut legitimația. Bond o lăsase lângă armă. Știai că este o infracțiune să ataci un agent CIA aflat în misiune?

— De fapt, este o infracțiune capitală să ameninți cu arma un agent al Serviciilor Secrete britanice atunci când acesta este în misiune.

— Serviciile Secrete britanice? Mi-am cam dat seama când am auzit accentul. Griffith bău din apă. El se ridică clătinându-se în picioare și întinse o mână. Reade Griffith, zise el.

— James Bond.

— Încântat de cunoștință, James Bond. Îmi cer sincer scuze că te-am atacat adineauri. Problema cu orașul acesta este că nu știi niciodată cu cine dai nas

în nas și, având în vedere ceea ce-a pățit fostul ocupant al acestui apartament, m-am gândit că ar fi mai bine să nu risc. Griffith își frecă gâtul. Pielea căpătase o culoare mov-închis. Când ai ajuns la Nisa?

— În dimineața aceasta.

— E clar că nu pierzi vremea. El aruncă o privire la plic. Unde l-ai găsit?

— Există un fel de șopron pe acoperiș.

— Inteligent. E inteligent că l-a ascuns acolo, iar tu ai fost inteligent că l-ai găsit. Deci, ai terminat aici?

— Eu zic că da.

— Atunci, ce-ai zice să plecăm de-aici și să bem ceva?

Bond zâmbi și îi întinse arma agentului CIA.

Zece minute mai târziu, se aflau în fața unui bar cu umbrele de soare, mese din fier forjat și chelneri înfumurați, cu șorțuri albe; era genul de local care exista doar în sudul Franței. Griffith dăduse un telefon înainte să se așeze la masă ca să îl verifice pe Bond, în timp ce acesta comandă băuturile: un Campari pentru el și o bere rece pentru american.

— În regulă. Chiar dacă noi doi am început cu stângul, se pare că suntem de aceeași parte a baricadei, zise Griffith. Bun venit în sudul Franței! Bănuiesc că ai fost trimis să afli ce s-a întâmplat cu prietenul tău.

— L-ai cunoscut? întrebă Bond.

El își scoase țigările și îi oferă una lui Griffith, care dădu negativ din cap.

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Se dădea drept scriitor, dar am aflat destul de repede cine era și de ce se afla aici... din același motiv ca și mine, de fapt. Lucrurile ar fi decurs mai bine dacă noi doi am fi lucrat împreună, însă el a preferat să acționeze pe cont propriu. Ghinion.

— Ce faci aici?

— În general, treaba mea este să fiu cu ochii în patru. Sunt convins că nu mai este nevoie să-ți spun cât de importante sunt pentru noi porturile franceze

— Planul Marshall și restul. Ele sunt intrarea noastră în Europa, iar noi trebuie să ne asigurăm că totul se desfășoară conform planului. Dacă ceva merge greșit aici, îi afectează pe cei de acasă. James, mă poți considera un avanpost american, care duce o luptă dreaptă în felul său.

— De cât timp ești aici?

— De vreo optsprezece luni. M-am alăturat CIA după război. De fapt, nu m-am alăturat, ei m-au căutat. Eu eram în Marină... lucram la serviciul de informații în Tarawa, Saipan, Iwo Jima. Vorbeam japoneza și puțină franceză. Se pare că prindeam limbile străine de la fetele cu care mă întâlneam. După război, m-am întors la Harvard ca să studiez dreptul, însă ei aveau alte planuri cu mine. Mi-au bătut la ușă și, fără să-mi dau seama, m-am trezit aici, pe Coasta de Azur. Că veni vorba, dacă îți păzești spatele, e un loc frumos.

Bond își aminti raportul pe care îl citise și, în special, observația (lui „C.C.”) cum că CIA sprijinise rețelele de crimă organizată.

— Să-ți păzești spatele implică și colaborarea cu Mafia corsicană?

Griffith râse.

— Aceasta a fost politica oficială acum doi ani, dar ne-am dat seama că aceasta nu funcționa. Oamenii ăștia sunt niște bestii. Luni, sunt prietenii tăi. Marți, nu mai au încredere în tine. Miercuri, te împușcă în cap fără remușcare. Așa funcționează lucrurile. Într-un fel, mi-aș dori să mă pot apropia mai mult de ei, deoarece, în acest moment, habar n-am ce pun la cale. Ceea ce știu este că traficul de droguri pare să fi scăzut, lucru care nu are nicio logică. În ultimii douăzeci de ani, acesta a fost sursa lor principală de venit. Am încercat să aflu ce se întâmplă aici, iar când prietenul tău a fost ucis, am bănuit că a descoperit ceva. De aceea m-am dus la apartamentul lui. Nu m-am așteptat să găsesc pe cineva acolo, iar când ai apărut tu, am bănuit automat că ești pus pe rele.

Era un tipar pe care Bond îl recunoștea și pe care l-ar fi găsit amuzant, dacă n-ar fi fost atât de periculos. Două agenții de informații, care operau din colțuri diferite ale lumii, ajunseseră să se încaiere într-un apartament dărăpănat de pe Riviera. Aceasta era problema cu serviciile secrete. Nu aveau încredere nici în propriii aliați.

— Motocicleta aceea este a ta? îl întrebă Bond. Turismo?

— Sigur, răspunse Griffith. N-a fost ușor să obțin aprobarea celor de la birou, dar le-am spus că traficul de aici este infernal. Oricum, o ador. Acasă, conduc un Pontiac. Sorbi din bere, apoi puse paharul pe masă. Așadar, în spiritul colaborării transatlantice, ai de gând să-mi arăți ce este în plic?

Plicul se odihnea pe masă, între ei. Bond abia dacă apucase să arunce o privire asupra conținutului și nu era sigur că voia să împărtășească. În același timp, începea să îi placă de Reade Griffith. Deși agentul CIA fusese depășit de situație și fusese rănit serios, el acceptase totul cu umor și eleganță. Era un început de prietenie neobișnuit, dar Bond avea senzația că descoperise un suflet înrudit. Scoase mai întâi fotografiile și le așeză pe masă.

Acestea înfățișau trei persoane, o femeie și doi bărbați, în timpul unei întâlniri, la o sticlă de vin. Stăteau apropiați unul de celălalt pe terasa aglomerată a unui bar. În fundal se vedea vechiul port al Marsiliei, iar în depărtare se vedea o biserică pe un deal. Bond recunoscuse Biserica Notre-Dame de la Garde, care scăpase nebombardată în timpul războiului. Numele barului era imprimat pe marchiză: La Caravelle.

Griffith se uită la fotografie și fluieră.

— Ai dat clar lovitura cu asta. El este Jean-Paul Scipio. E greu de ratat. Iar bărbatul care îl însoțește este translatorul lui.

Mafiotul corsican putea fi recunoscut foarte ușor. Era atât de gras, încât umerii și capul se aflau la o oarecare distanță de masă, iar el era nevoit să își întindă brațul extrem de mult ca să ia paharul în

mână. Purta un costum alb din pânză, din trei piese, fiecare piesă vestimentară de mărimea unei vele mici, și fuma o țigară. Peruca părea total nepotrivită, scoțând în evidență faptul că proprietarul ei nu avea păr. Translatorul, care ședea lângă el, nu își bătuse capul cu așa ceva. Era chel, capul lui semănând cu un dom lustruit, și purta un costum negru și ochelari de vedere rotunzi. Femeia din fața lor se lăsa pe spate, ținând în mână un pahar de vin.

Bond privi cu atenție părul lung și negru, trupul zvelt, picioarele încrucișate. Îi era greu să compare fotografia aceea cu cea pe care o văzuse în Londra, deși era aproape sigur că ambele înfățișau aceeași persoană.

— Sixtine, zise el.

— Ea este.

— Ai cunoscut-o?

— Nu, nu pot spune că am avut această plăcere, dar am citit dosarele și îți pot spune că este dată naibii! Ultima oară când m-am uitat, era numărul trei pe lista celor mai căutate persoane de CIA, deși nu o arestăm, pentru că este aproape imposibil să o acuzăm direct de ceva. Este prea deșteaptă. Are rol de intermediar, cumpără și vinde, însă reușește întotdeauna să nu-și mânjească mâinile. În același timp, ți-aș putea numi zeci de persoane care au pierdut totul din cauza ei.

Tăcu o clipă, apoi continuă.

— Ai auzit vreodată de Ralph Izzard? Un membru democrat al Camerei Reprezentanților, care a fost, de asemenea, membru al Comitetului de Afaceri Militare? A demisionat anul trecut după ce a divulgat informații despre submarinele noastre de ultimă generație, care au ajuns, cumva, la sovietici. Sau pe „Big” Bob Harling? A jucat baschet pentru City College din New York până când a fost prins într-un scandal privind meciurile aranjate în favoarea Mafiei. Acum este la închisoare. Poate va fi coleg de celulă cu Conrad O’Brien, care a ieșit la prânz din biroul său de la IBM, luând cu el

proiectele strict secrete privind tehnologia de ultimă generație pentru tuburile cu vid. Ce-au avut toți în comun? Au fost clienții lui Madame 16 și au crezut că poate îi plăcea de ei când, de fapt, îi storcea de informații! Aceștia sunt doar primii trei care îmi vin acum în minte, James. Mai sunt și alții.

Griffith roti fotografia.

— Deci, dacă ar fi să ne luăm după această întâlnire tête-à-tête într-o cafenea din Marsilia, este aproape sigur că Madame 16 face afaceri cu traficanții de droguri. Interesant. N-aș zice că este genul ei, însă ea simte mirosul banilor, iar Scipio cu siguranță are buzunare mari. Uită-te la mărimea costumului lui! Ce-ai mai găsit?

Mai existau câteva fotografii făcute la La Caravelle. Acestea o înfățișau pe Sixtine terminându-și băutura și plecând. Scipio și translatorul lui rămăseseră acolo și mai comandaseră o sticlă de vin și câteva farfurii cu mâncare. Translatorul nu mâncase.

Bond luă plicul și scoase factura pe care o observase mai devreme. Partea de sus a paginii avea un antet în care apărea denumirea companiei – Ferrix Chimiques – și o adresă din Marsilia. În colțul din dreapta, apărea cuvântul „Factură” și un număr: 82032150. Aceasta era a treia, sau poate chiar a patra copie la indigo, furată de sub un teanc. Tastele mașinii de scris abia dacă pătrunseseră prin hârtie și chiar dacă Bond reușea să distingă câteva litere, restul era ilizibil.

— Ferrix Chimiques, zise Bond. Ai auzit de ei?

Griffith dădu negativ din cap.

— N-am auzit de ei. În franceză „chimiques” înseamnă „chimicale” și se pare că cineva a plătit o groază de bani pentru ce-o fi cumpărat. Arată cu degetul cifra bătută la mașină din partea de jos a paginii. Sunt cel puțin cinci zerouri. Adică 100.000 de franci.

— Probabil a păstrat originalul. Trebuie să le facem o vizită. Dar să acționăm în liniște. Bond luă

factura și o împături cu grijă. Trebuie să existe un motiv pentru care factura a fost ascunsă.

— Cu siguranță. Îi voi întreba pe oamenii mei, să vedem ce vor afla.

În cele din urmă, Bond scoase cartea poștală. Pe partea din față era o panoramă a coastei franceze, posibil Cannes. O întoarse. Pe verso, erau scrise un număr de telefon și un nume: Monique. I-o arătă lui Griffith, care ridică din umeri.

— Ce-ar fi să încerci? zise el.

Bond intră în bar și formă numărul de telefon. După puțin timp, se întoarse la masă.

— N-a răspuns nimeni.

— Ce-ai de gând să faci în continuare?

— Nu știu. Luând în considerare toate acestea, cred că a sosit timpul să stau de vorbă cu Sixtine.

Griffith își termină băutura și ceru nota de plată.

— Dacă-ți place să trăiești periculos, atunci aceasta este, probabil, o idee bună. „Cherchez la femme”^[6], cum zic francezii.

— Ai idee unde aş putea da de ea?

— Da. Sigur. Trebuie să te duci la cazinoul din Monte Carlo. Merge acolo aproape în fiecare seară, de obicei singură. Joacă câteva ture de *blackjack*. Apoi dispare.

— Monte Carlo?

Bond nu se putu abține să nu zâmbească. Fusese acolo cu mai puțin de un an în urmă. Însă pentru el, cazinoul nu era decât o grămadă de moloz.

— Voi arunca o privire în seara aceasta.

— Sper că nu te superi dacă nu te voi însoți. Griffith își atinse partea laterală a gâtului. Cred că mă voi băga la somn mai devreme. Mă cam doare gâtul.

— Să sperăm că nu este contagios, zise Bond.

6

Madame 16

Bond nu se simțea confortabil în mod deosebit la cazinoul din Monte Carlo, chiar dacă acesta era cel mai vestit din lume. Firește, își avea propriul cântec: „Bărbatul care a spart banca la Monte Carlo”, care devenise imnul tuturor cartoforilor. Mai existase acel legendar val de noroc în 1913, când negrul ieșise de douăzeci și șase de ori la rând la ruletă. Undeva, în clădire, exista o încăpere, cunoscută sub denumirea de „morga”, unde, odinioară, erau depozitate trupurile cartoforilor ghinionişti care se împuşcau la masă după ce intrau în faliment. Toate acestea se adăugau reputației sale de loc romantic și emoționant.

Clădirea continua să îi fascineze pe vizitatori, cu opulența sa în stil vechi, însă arhitectura îl ducea pe Bond cu gândul la o gară mare. Și unde era romantismul? I se părea că cei mai bogați jucători – italienii, grecii și sud-americanii – aveau fețele sumbre atunci când se așezau la mesele cu suprafețe din postav verde, hotărâți doar să-și strângă câștigurile scutite de taxe. Iar decorul care îi înconjură avea ceva vulgar... covoarele purpurii, draperiile prea teatrale, candelabrele nelipsite. Naiadele pictate pe tavanul din *salon vert*⁴⁷¹ fumau trabucuri. Era un detaliu mărunț, dar foarte grăitor. Lui Bond, cazinourile din Beaulieu și din Le Touquet i se păreau mai puțin ostentative și mai primitoare. Acolo se simțea confortabil. În Monte Carlo se simțea ca și când ar fi participat la o audiție pentru un rol într-o piesă de teatru pe care nu și-o dorea, de fapt, să o vadă.

În timp ce urca treptele ce duceau spre intrarea principală, îmbrăcat în smoching și cravată neagră, simți acea fremătare, un val de căldură și nerăbdare, specifică fiecărui parior din lume, sentimentul că noaptea aceea va fi a lui și, chiar și în cazul în care

cazinoul avusese grijă să întoarcă șansele împotriva lui, el – cu zeița norocului alături – își va croi drumul spre victorie. Apoi trebuia să țină cont de povestea de acum un an: căpitanul rus și dezastrul care ar fi putut urma dacă Bond nu s-ar fi aflat la fața locului. Îl amuza gândul că încă mai exista o clădire în care putea intra.

Nu intenționa să participe la niciun joc important, însă era împotriva firii lui să vină ca simplu spectator. În clipa în care ajunsese acolo, schimbă cei 200.000 de franci pe care îi găsisese pe Rue Foncet în jetoane de 50.000. Nu avea nicio remușcare că punea în joc banii unui bărbat mort. Dimpotrivă, aceasta va fi comemorarea vechiului său prieten. Dacă pierdea, atunci pierdeau împreună. În cazul în care câștiga, atunci va dona câștigurile asociației de caritate preferate ale serviciului... Crucea Roșie britanică, poate. Se așeză la ruletă, inspirând șoaptele din încăpere, șușotelile din mulțime, freamătul cărților de joc ce erau amestecate, zornăitul jetoanelor strânse de pe mesele de joc, comenzile înăbușite ale crupierilor. „Finale quatre par cinq Louis”. „A cheval!” „Carré!” Lui Bond îi plăcea limbajul de cazinou, rostit cu toată solemnitatea și autoritatea unui mare preot care se adresează congregației sale, dar cu o mai mare putere de a schimba vieți.

Întinse mâna și, știind ce dorea, *le chef de partie*^[8] îi înmână fișa unde apăreau rundele de când începuse ultima sesiune. Știa că nu îi oferea niciun indiciu despre ce s-ar putea întâmpla în continuare. Roata hotăra de fiecare dată. Nu o interesau pariurile, jucătorii, cei merituoși sau cei disperați. Bond își făcuse un obicei de-a lungul anilor care îi fusese de folos: căuta un tipar al numerelor ieșite și își ajusta jocul în consecință. De exemplu, el observase că cifra 0 își arătase fața urâtă de două ori în ultima oră. Era de neconceput ca un cazinou de talia celui de la Monte Carlo să manipuleze roata cu magneti sau orice altfel de dispozitiv, iar Bond se

liniști după ce calculează că șansele pentru ca această cifră să iasă a treia oară erau aproape inexistente. Două ture mai târziu, cifra zero ieși a treia oară, iar Bond rămase fără 40.000 de franci. Acceptă cu eleganță această palmă și continuă să joace. După alte câteva *coups*, își dublă miza inițială și se ridică de la masă mulțumit și încrezător că restul serii va decurge după placul lui.

Pășind încet, ca și când nu ar fi fost hotărât ce să aleagă, el se apropie de mesele de *blackjack*.

Blackjack – „vingt-et-un”^[9] în Franța, „ponton” în Australia – este unul dintre cele mai cunoscute jocuri de noroc din lume. Se spune că nici un alt joc de cărți nu a adus atâția bani... cazinourilor. Tocmai aceasta era problema pentru Bond. Deși existau jucători care studiaseră jocul toată viața lor, el nu avea răbdarea necesară de a pune la cale o strategie care ar fi putut întoarce sorții în favoarea lui.

Înțelegea elementele de bază: împărțirea celor două cărți, tragerea și aranjarea, încercările, rând pe rând, a șapte jucători de a ajunge la un total cât mai apropiat de douăzeci și unu (fără a depăși acest număr), în speranța că îl vor învinge pe *dealer*. Mai știa că aceste cazinouri își propuneau să îngreuneze în mod intenționat câștigarea unor sume mari de bani. Mizele maxime, pur și simplu, nu erau suficient de mari, iar singura soluție era să joci pentru bonusuri care proveneau din împărțire, dublare sau câștigarea unui *blackjack*, care se plătea trei la doi. El prefera ruleta, care era mai puțin dramatică și care, prin faptul că bila se răsturna într-o singură căsuță, chiar putea face pe cineva milionar.

O văzu pe Sixtine aproape imediat.

Ședea la capătul celei mai îndepărtate mese, împreună cu alți patru jucători, și era evident că era pe val... jetoanele erau strânse în fața ei. Nu. „Ședea” nu era cuvântul potrivit. Poza, cu picioarele-i lungi și zvelte vârâte grațios sub ea și ținându-și cotul pe masă, brațul și mâna amintind de

gâtul unei lebede, de parcă ar fi făcut reclamă la țigări. Părul negru ca pana corbului i se revărsa pe spate, încadrându-i fața serioasă și pragmatică. Avea sprâncene foarte drepte și o gură care se potrivea atât de perfect cu restul, încât părea să fi fost opera unui artist clasic. Avea ochii căprui-închis și, deși păreau nepăsători, era atât de concentrată la joc, încât nu observa ce se petrecea în jurul ei. Bond își dădea seama că era hotărâtă să nu piardă și și-o imagina apelând la aceeași determinare de fier în negocierile pe care le purta. Era îmbrăcată într-o ținută Christian Dior: o rochie neagră din șantung, cu un corset strâns pe trup și o fustă lungă. Era o ținută clasică *haute couture*, care ar fi putut fi făcută special pentru ea – probabil așa și era, reflectă Bond. Un *collier cravate* din aur și diamante, care se asorta cu cerceii, completa ținuta. Avea buzele rujate, în rest era nemachiată. Nu că ar fi avut nevoie.

Era cu aproximativ zece ani mai în vârstă decât el, iar pentru Bond acest lucru însemna că era cu cel puțin cincisprezece ani prea în vârstă pentru a fi cu adevărat atrăgătoare... Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că ea fusese – și încă era – o femeie frumoasă. Primele riduri începuseră să își facă apariția în colțul ochilor, iar pielea *café au lait* de pe bărbie și de pe gâtul ei grațios începea să devină mai moale. Dacă pierduse perfecțiunea tinereții, câștigase nepăsarea și încrederea maturității. Era independentă, o femeie pe care nu o interesa ce credea lumea despre ea. „Iată-mă, părea să spună. Mă vreți sau nu, puțin mă interesează. Eu sunt cea care va decide.”

Bond îi studie repede pe ceilalți jucători. Aceștia erau întocmai genul de vizitatori pe care el s-ar fi așteptat să îi vadă într-un astfel de cazinou și era uimit cât de diferiți erau de Madame 16 și cât de consternați ar fi fost dacă ar fi aflat povestea femeii alături de care stăteau la masa de joc. Alături de el se afla un bărbat mai tânăr, în jur de treizeci de ani, care putea fi profesor sau contabil, după coafura

îngrijită, ochelarii de vedere cu lentile groase și atitudinea ușor timidă. Pentru el, să joace cărți în sudul Franței însemna o mare aventură, deși probabil abia se abținea să nu-și depășească bugetul.

Apoi mai era un om de afaceri durduliu, care părea furios și care își mușca inelul cu sigiliu în timp ce juca. Era furios pentru că nu îi veneau cărți bune, și era obișnuit să obțină tot ce-și dorea. Soția lui ședea lângă el, reticentă și puțin cam plictisită. Era mai interesată de cărțile lui decât de ale ei, deși, ulterior, avea să îl învinuiască pe el pentru suma de bani pierdută de amândoi. În dreapta ei – între ea și Madame 16 – ședea un bărbat care părea a fi un moștenitor putred de bogat. Era neras, avea părul cârlionțat și purta un frac alb, în vreme ce toți ceilalți din jurul lui erau îmbrăcați în negru. Atunci când parie, împinse jetoanele ca și când s-ar fi așteptat să piardă și nu îi păsa.

Mai era un scaun liber, dar Bond nu se așază. Prefera să-și observe ținta de la distanță.

Privi câteva runde, observând imediat că, în această versiune a jocului, toate cărțile erau împărțite cu fața în sus, lucru care ar fi putut reprezenta un avantaj pentru jucători, oferindu-le mai multe informații despre cărțile rămase în pachet. Sixtine era o jucătoare tăcută și încrezătoare, care câștiga mai des decât pierdea. Îi ignora pe toți ceilalți de la masă, ținându-și ochii în cărți. Oare avea un sistem? Toate indiciile arătau asta. Bea apă cu gheață. Majoritatea jucătorilor de cărți profesioniști pe care îi cunoștea Bond evitau să consume alcool. Nu vorbea, nebăgându-i în seamă pe cei din jur. Atunci când voia încă o carte, bătea nerăbdătoare cu degetul pe masă, ca și când și-ar fi dorit să i se dea dreptate. Deși juca un joc de noroc, lăsa impresia că deținea controlul.

Abia în runda a șaptea Bond reuși să își dea seama ce se întâmpla.

Cartea întoarsă a lui Sixtine era un decar și se afla sub cartea întoarsă care își ascundea cu grijă fața. Ea ridică un colț și aruncă o privire la carte, apoi le

întoarse imediat pe amândouă. Ambele erau decari, iar ea hotărâse să le împartă, dublându-și pariul de 15.000 de franci. Era o mutare ciudată. Bond cunoștea suficient de bine regulile de *vingt-et-un* ca să știe că decarii nu se împărțeau niciodată. De ce să riști un scor mare de douăzeci cu două scoruri care au toate șansele să fie mai slabe? De data aceasta, ea se comporta ca un amator și, cu siguranță, cărțile o pedepsiră pentru asta. Dealerul îi împărți un șapte peste primul decar și un cinci peste celălalt. Șaptesprezece și cincisprezece: două mâini mediocre înlocuiseră una bună. Bond se aștepta ca ea să piardă.

Dealerul arată o damă. Întoarse o carte. Bond miji ochii. Era un șase. Deoarece scorul era șaisprezece, regulile îl obligau să mai tragă o carte. Următoarea carte fu un alt șase. Douăzeci și doi! Pierduse!

O văzu pe Sixtine zâmbind ca și când ceea ce tocmai văzuse el nu era decât ceea ce se așteptase ea. Știuse ce urma să se întâmple. Nu încăpea nicio îndoială. Dar cum? Reușise cumva să introducă pe furiș în cazinou cărți de joc măsluite? Nu. Acest lucru era la fel de imposibil ca o masă de ruletă „aranjată”. Era în cârdășie cu dealerul? Din nou, acest lucru era puțin probabil, plus că nu merita riscul. Însă împărțise decarii în mod voit, știind că dealerul va fi învins. Trebuia să existe un alt răspuns și, încântat, Bond își dădu brusc seama care era acesta.

Vingt-et-un este exact opusul ruletei, în sensul că este singura activitate din cazinou în care fiecare joc informează direct despre următorul. Bila de la ruletă nu are memorie, dar cărțile de joc au.

Pachetul nu este amestecat până când toate cărțile nu sunt folosite, iar un jucător poate face presupuneri în baza a ceea ce s-a întâmplat deja. Așadar, mai simplu spus, dacă toți patru așii au ieșit deja, nu vor mai exista mâini „bune” – având în vedere că așii înseamnă unu sau unsprezece – și niciun *blackjack*. De asemenea, Bond observase că dealerul folosea un singur pachet de cărți, lucru care

i-ar fi conferit un ușor avantaj unui jucător mai priceput. Din ce în ce mai multe cazinouri, în special în America, foloseau două sau chiar trei pachete de cărți pentru a întoarce sortii în favoarea lor, motiv pentru care Sixtine alesese probabil să joace aici.

Mai însemna, de asemenea, că un jucător cu o putere extraordinară de concentrare putea memora întreg pachetul. Același jucător putea calcula exact câte cărți rămâneau, pur și simplu, privind cu atenție grosimea pachetului, numărul de cărți din mâna dealerului. Bond încercase acest truc, însă nu îi reușise niciodată, ratând întotdeauna cel puțin două sau trei cărți.

Sixtine perfecționase această tehnică. Era aproape sigur de asta. În același timp, își dădu seama că ea își alesese în mod intenționat scaunul de la marginea mesei. Primea cărțile ultima, lucru care îi permitea să ia în calcul toate cărțile care fuseseră împărțite celorlalți jucători.

Atunci când împărțise decarii, ea știuse aproape sigur ce cărți mai rămăseseră în pachet. În același timp, își dăduse seama – pe loc – că dealerul va pierde. Hotărâse să-și încerce norocul și câștigase, îmbogățindu-se în același timp cu 30.000 de franci. Dar chiar și așa, care era scopul? se întrebă Bond. Femeia aceasta câștiga o avere furând și vânzând informații secrete. Comparativ cu sumele pe care le câștiga, banii pe care îi strângea aici erau mărunțiș.

Dealerul ajunsese la sfârșitul pachetului, amestecă bine cărțile și o luă de la început. Bond privi cu o oarecare fascinație următoarele runde, stând alături de Sixtine, dar nu în raza ei vizuală. Femeia nu scoase nicio vorbă. Nici nu ridică privirea. Câștigă câteva runde. Pierde alte câteva. În tot acest timp, ochii îi rămăseră ațintiți asupra pachetului de cărți, ținând minte toate cărțile împărțite, cântărind în gând câte cărți rămâneau, întorcând mereu sortii în favoarea ei și așteptând momentul să acționeze.

Bond își dădu seama când ajunsese în acel moment. Dealerul mai avea zece sau unsprezece cărți. Brusc,

în ochii lui Sixtine apăru un licăr de încântare și, înainte ca dealerul să aibă timp să strângă toate cărțile și să pregătească pachetul pentru următoarea rundă, ea dădu ușor din cap. Era o mișcare ușoară, aproape imperceptibilă. Într-adevăr, Bond nu ar fi observat-o dacă ea nu ar fi stat atât de nemișcată și de tăcută până atunci.

Ca la un semn, ceilalți jucători se ridicară de la masă. Niciunul nu se uitase la ea. Nu păreau să o cunoască, iar acum cu toții se comportau diferit în timp ce se retrăgeau. Profesorul își strânse jetoanele de pe masă, ca și când ar fi anunțat că se retrăgea cât timp se afla în avantaj. Soția bărbatului de afaceri dolofan îi șopti ceva, iar acesta, oftând încet și ridicând ușor din umeri, se ridică de pe scaun și se îndepărtă alături de ea. Bărbatul cu părul cârlionțat hotărî, aproape brusc, că avea nevoie de un pahar de băutură și, înăbușindu-și un căscat, se duse spre bar.

Ce se întâmpla? Dealerul era la fel de mirat ca Bond, însă, având în vedere că mai rămăsese un singur jucător, avea cărți suficiente să continue jocul. Îi aruncă o privire întrebătoare doamnei din fața lui. Aceasta zâmbea. Era pregătită pentru runda următoare.

Cei cinci jucători alcătuiau un sindicat! Bond era convins de asta. Poate că dealerul nu observase, dar membrii grupului erau înțeleși, iar plecarea lor de la masă fusese repetată cu grijă. Scopul era să o lase pe Sixtine singură într-un anume moment. Nu putea exista decât un singur motiv. Ea cunoștea valoarea cărților rămase în pachet și calculase exact momentul în care va fi în avantaj ca să rămână singură cu dealerul. În acel moment, șansele erau de partea ei, iar ea se pregătea să ridice miza la maximum.

Dealerul se aplecă în față, dar, înainte ca acesta să înceapă următoarea rundă, Bond făcuse repede trei pași și se așezase pe scaunul liber de la capătul celălalt al mesei, în fața lui Sixtine. El știa că prezența lui va schimba situația și va anula toate

calculele pe care și le făcuse ea. Se amuză când o văzu mijindu-și ușor ochii și întunecându-se la față când își dădu seama de prezența lui. Bond luă un jeton pentru 50.000 de franci, suma maximă, și îl așează pe postavul verde. Sixtine îi aruncă o privire, încruntându-se ușor. Apoi îi urmă exemplul.

Cărțile fură împărțite. Bond avea opt de inimă roșie. Sixtine avea șapte de treflă. Dealerul avea și el un opt, de pică. Cartea întoarsă a lui Bond era un alt opt, de romb. Șaisprezece! Părea o valoare potrivită. Nu era deloc surprins că existau atât de multe valori identice. Sixtine trebuie să fi știut că rămăseseră mai multe cărți de șapte și de opt la sfârșitul pachetului și își făcuse o strategie corespunzătoare. Deci, cum va proceda într-o astfel de situație? Bond își arată ambele cărți, le împărți și mai aruncă un jeton de 50.000 de franci pe masă. Dealerul îi mai dădu două cărți. Nu erau bune: un nouă de treflă și un cinci. Acum, Bond avea șaptesprezece într-o mână și treisprezece în cealaltă. Nu știa dacă să spună pas sau să încerce să îmbunătățească mâna cea mai slabă din cele două. Îi aruncă o privire lui Sixtine. În mod intenționat crease această situație. Știa valorile cărților de joc rămase. Aranjase lucrurile astfel încât să câștige. Da, desigur. Bond își flutură mâna. Va spune pas.

Acum, era rândul lui Sixtine. Indiferent ce avea, nu era o pereche. Ea aruncă încă o privire la cartea ei întoarsă, apoi aruncă un alt jeton de 50.000 pe masă, dublând miza. Acest lucru îi permitea încă o carte. Dealerul o întoarse. Cartea era dama de treflă. Bond își dădu seama imediat că nu era bună. Încruntându-se, Sixtine își întoarse cartea. Era cinci de inimă roșie. Cu dama și șapte, avea acum douăzeci și doi. Pierduse.

Dar dealerul? El lăsă șaptele de pică pe masă și îl întoarse pe fratele lui urât, optul de pică. Era cea mai proastă combinație posibilă pentru el. Avea cincisprezece și, conform regulilor, trebuia să mai tragă o carte. El o făcu. Un as! Tot nu era de-ajuns. Mai trase o carte, infamul valet de treflă, care îl făcu

să piardă. Bond avea patru cărți ce alcătuiau două mâini nu prea bune, dar care îi aduseseră totuși 100.000 de franci.

Mica dramă luă sfârșit. Cărțile zăceau pe masă, lipsite de importanță după momentul lor de glorie. Sixtine se răsuci pe scaunul ei asemenea unui dop care era scos dintr-o sticlă de vin și se îndepărtă fără să rostească un cuvânt. Privind dezastrul pe care îl lăsase în urma ei, Bond înțelegea de ce era furioasă. Dacă el nu ar fi intervenit în joc, distribuirea cărților ar fi fost foarte diferită. Sixtine ar fi avut o pereche ce se potrivea – opt de romb și opt de treflă. Dacă le-ar fi împărțit, ea ar fi primit două cărți de șapte, având un total de cincisprezece în fiecare mână. Bond nu avea nicio îndoială că ea ar fi spus „pas” în acel moment. Dealerul ar fi avut cinci de inimă roșie drept carte cu fața în jos și opt de inimă roșie cu fața în sus. Treisprezece în total. El ar fi fost obligat să tragă o carte și i-ar fi venit nouă de treflă, care ajunsese la Bond, și ar fi pierdut.

Cei 100.000 de franci pe care îi câștigase Bond ar fi ajuns la Sixtine. Strângându-și jetoanele, el îi mulțumi din cap dealerului, apoi ieși pe ușă în urma ei.

Ruleta rusească

Sixtine nu comandase încă. Bond o găsi în barul Salle Blanche care, cu palmierii și oglinzile sale în mărime naturală, cu mozaicurile sale turcoaz și aurii și cu candelabrele sale, ducea bogăția și extravaganta într-un loc unde nu și-ar fi imaginat că vor ajunge. Când intră Bond, ea aștepta barmanul.

— Cred că ar trebui să vă fac cinste, zise el.

Ea se întoarse și își fixă ochii întunecați asupra lui într-un mod pe care el îl consideră atât provocator, cât și seducător. Sixtine îl privi o clipă cu atenție, ca și când l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Nu trebuie să-mi faceți cinste, zise ea.

— V-am adus ghinion.

— Eu nu cred în noroc.

— Sincronizare proastă, atunci.

— S-ar putea să fie adevărat. Ea căzu pe gânduri. Nu văd de ce aș refuza o parte din câștigul dumneavoastră. Ce propuneți?

— Un pahar de șampanie, poate? Vă recomand o sticlă de Taittinger Blanc de Blancs Brut din '43.

— N-am chef să beau șampanie.

— Un pahar de martini sec, atunci.

Ea încuviință din cap, iar Bond se întoarse spre barman.

— Două martini, zise el. Trei măsuri de Gordon's, una de votcă, o jumătate de măsură de Kina Lillet. Să fie servite cu gheață și o felie de coajă de lămâie. Bine?

— Desigur, *monsieur*.

Barmanul zâmbi și încuviință din cap.

— O clipă. Sixtine îl oprise înainte ca el să se întoarcă. Îl vreau pe-al meu agitat, nu amestecat, zise ea.

Barmanul vru să o contrazică, dar se opri.

— Cum dorește doamna.

Când acesta se îndepărtă în grabă, Bond se întoarse spre ea cu o privire întrebătoare.

— Are vreo importanță? o întrebă el.

— Da, răspunse ea cât se poate de serioasă. Soțul meu defunct obișnuia să spună că dacă agiți un cocktail, rănești alcoolul. Plus că se topește gheața. Agitat, nu scuturat era o vorbă a lui. Era foarte pretențios la astfel de lucruri. Scoase o țigară și îi permise lui Bond să i-o aprindă. De când a murit, mi-am propus să fac exact opusul a ceea ce-mi spunea el. Ea se uită la țigara din mâna ei. Nu-i plăcea nici că fumam.

— Când a murit? o întrebă Bond.

— Nu suficient de devreme.

Ea își luă poșeta și se apropie de o masă. Bond o urmă, ușor amuzat. Deși abia o întâlnise, decise că era o femeie cum nu mai întâlnise până atunci. De exemplu, era imposibil de citit. Nu părea să-i pese dacă el rămânea sau pleca.

Se așeză lângă ea.

— Jucați adesea aici? o întrebă el.

— Prefer cazinoul din Estoril, Portugalia. Este mai maiestuos. Și mai joc la Crockfords atunci când sunt în Londra.

— Mereu singură?

— Ce vă face să credeți că sunt singură?

Era oare o recunoaștere tacită a membrilor grupului care jucaseră împreună cu ea? Bond se întrebă unde dispăruseră cei trei bărbați și femeia. Oare o supravegheau în acel moment? Unde îi găsisese?

— Cunoșteți fiecare carte din pachet, zise el.

— Nu. Dar cu cât sunt împărțite mai multe cărți de joc, cu atât mai ușor este să prezici șansele. Tocmai de aceea îmi place să joc *vingt-et-un*. V-am văzut jucând la ruletă mai devreme. Mie mi se pare o pierdere de vreme. De ce ai desfășura o activitate asupra căreia nu ai niciun control?

— Atunci, de ce mai jucăm jocuri de noroc? întrebă Bond.

— Soțul meu a fost un cartofor înrăit. A pierdut totul. Duc o cruciadă personală ca să recuperez o parte din sumă.

Băuturile fură aduse la masă și, odată cu ele, sosi un bărbat scund și chel, îmbrăcat la costum și debordând de entuziasm. Cu inima grea, Bond îl recunoscu pe Émile Tournier, directorul general al cazinoului. Cei doi se mai întâlniseră și cu alte ocazii, iar bărbatul nu-și putea ascunde încântarea.

— *Monsieur* Bond! Cât mă bucur să vă revăd! exclamă el, într-o engleză cu un accent extrem de pronunțat. Ar fi trebuit să ne anunțați că veniți. Vă rog să acceptați această băutură din partea casei. Iar dacă dumneavoastră și doamna doriți să luați cina, restaurantul este deschis pentru dumneavoastră și nu se va pune problema notei de plată.

— Mulțumesc.

Bond schiță un zâmbet. În alte circumstanțe, orice menționare a numelui său ar fi însemnat condamnare la moarte. Chiar și așa, musafirul nepoftit era suficient de enervant.

— Este plăcerea mea. Este plăcerea cazinoului din Monte Carlo. Când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ați fi fost dumneavoastră. *Formidable!* Vă rog să îmi spuneți dacă mai aveți nevoie de ceva. Vă doresc amândurora o seară plăcută!

Se retrase cu o plecăciune. Bond și Sixtine rămaseră cu băuturile lor.

— Așadar, acum știți cum mă cheamă, zise Bond.

— Oh, știam deja, răspunse Sixtine, ridicând din umeri cu indiferență. Sunteți agentul James Bond din Serviciile Secrete. De curând ați fost acceptat în Secția 00, ceea ce înseamnă că aveți dreptul să ucideți. Mă întreb cine din clădirea aceasta a devenit ținta dumneavoastră. Poate eu? Sper că nu. Mă bucur de viață și nu cred că am făcut ceva de curând care să mă pună pe lista dumneavoastră neagră.

Așadar, în tot acest timp, ea știuse cine era. Cum era posibil? Exista doar câțiva oameni care știau despre existența Secției 00, darămite despre faptul că el fusese promovat. Bond era impresionat. Sixtine trebuie să fi fost incredibil de bine

informată. Legăturile ei trebuie să fi ajuns până în birourile din Regent's Park. La întoarcere ar trebui să-și amintească să îi spună lui Bill Tanner că procedurile lor de securitate aveau nevoie de o revizuire generală.

— În cazul acesta, trebuie să știți motivul pentru care mă aflui aici, zise el.

— Nu. Îmi veți spune dumneavoastră?

Era foarte directă și îl privea în ochi, ca și când i-ar fi putut citi gândurile. Engleza ei era perfectă, deși Bond sesizase urma aproape imperceptibilă a accentului francez, ceea ce îi conferea un rafinament aparte.

El își ridică paharul. Lichidul era puțin tulbure, în urma tratamentului pe care îl primise, însă când sorbi, nu sesiză nicio diferență de gust.

— Un prieten a fost ucis, zise el. Poate l-ați cunoscut drept Richard Blakeney.

— Nu l-am cunoscut, spuse ea plictisită. A fost un accident?

— A fost împușcat de trei ori, de aproape.

— Atunci, a fost neglijent.

— Dumneavoastră spuneți că nu l-ați cunoscut, dar el cu siguranță vă cunoștea pe dumneavoastră.

— Multe persoane susțin că mă cunosc. Căută o scrumieră. Bond o împinse spre ea. Nu l-am întâlnit niciodată pe Richard Blakeney sau pe cineva din Serviciul Secret britanic, continuă ea. Presupun că a fost unul de-al vostru? Apropo, cum stau lucrurile în Regent's Park? A trecut ceva timp de când n-am mai avut de-a face cu oamenii voștri. Mare păcat. Sunteți mult mai politicoși decât SMERSH^[10].

— M-ar interesa să știu ce căutați aici, în sudul Franței.

— Sunt convinsă. Dar nu-mi pot imagina de ce ați crede că aș vrea să vă spun.

Bond zâmbi.

— Pot măcar să vă întreb dacă este o călătorie de afaceri sau de plăcere?

— Afacerea mea *este* plăcere pentru mine. Dacă n-ar fi, n-aș continua. Ea își aținti privirea asupra lui. Dumneavoastră vă face plăcere să ucideți?

Bond fu complet luat prin surprindere de această întrebare. Nici măcar nu știa de ce i-o adresase. O ignoră.

— De ce v-ați întâlnit cu Jean-Paul Scipio?

Ea dădu negativ din cap.

— Nu așa funcționează lucrurile, James. Știi cine sunt eu. Știi cum îmi câștig existența. Orice informație pe care o dețin este fie de vânzare, fie pentru schimb. Nimic nu este gratis. Mă interesează să știu cum este să fii un bărbat tânăr și să ai atâta putere. Cine altcineva poate alege între viață și moarte fără să se teamă de repercusiuni? Doar un agent secret sau un psihopat.

Faptul că i se adresa cu prenumele, îl șocă. Îi vorbea ca și când, într-un fel, era stăpâna lui.

— Cu siguranță nu mă simt ca un psihopat, zise el. Și am mai puțină putere decât credeți. Nu fac decât ce mi se spune. În ceea ce privește restul întrebării dumneavoastră, nu este nevoie să vă dau un răspuns. Amândoi am trecut printr-un război. Există eroi și există ticăloși. Nu trebuie decât să decizi ce tabără alegi și să vezi unde ajungi.

Era suficient, pentru moment.

— Nu mă interesează deloc Jean-Paul Scipio, zise ea. El este traficant de droguri. Afacerile noastre nu au nimic în comun. Ridică din umeri. De ce aș vrea să mă întâlnesc cu el?

— Asta mă întrebam și eu. Bond scoase o fotografie din buzunar și o puse pe masă. Privi poza pentru o clipă, apoi mută privirea în altă parte. Fotografia aceasta a fost făcută la barul La Caravelle, în Marsilia, zise el. De ce trebuie să ne jucăm? Poate v-ar fi mai ușor să îmi spuneți adevărul.

— Nu am spus că nu l-am cunoscut. Am spus că nu mi-aș dori și este foarte adevărat. Pentru început, este atât de gras, încât ți se face greață. Este un bădăran.

— Când a fost făcut poza aceasta?

— Câți oameni ai ucis?

Bond ezită.

— Doi.

— În Franța?

— Unul în New York și altul în Suedia.

— Am fost la barul La Caravelle acum mai bine de o săptămână. Era într-o marți, cred. Scipio m-a invitat și mi s-a părut înțelept să accept.

— Ce voia?

— Este rândul meu, James. De unde ai știut că voi fi aici în seara aceasta?

— N-am știut. Dar am auzit că vii aici uneori și am sperat să te întâlnesc.

Ea îl privi cu răceală.

— Puteai să aștepti până când terminam jocul și abia atunci să te prezinți.

— Dimpotrivă, mi-a făcut plăcere să joc cărți cu tine. De fapt, a fost o experiență în sine să te privesc. Îmi imaginez că te ajută dacă ai prieteni în apropiere.

Ea nu negă această acuzație.

— La ce s-a referit bărbatul acela adineauri? Bărbatul scund cu mustață? Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost tu?

Bond făcu un gest cu mâna.

— A fost un fleac.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să decid? Acum era rândul ei să zâmbească. Mie mi se pare că s-ar putea să avem interese comune. Te afli în sudul Franței pentru că vrei să știi ce pune la cale Scipio. Iar ceea ce pune Scipio la cale s-ar putea să aibă legătură cu motivul pentru care mă aflu eu aici. În acest moment, aș putea să mă ridic în picioare și să plec, iar tu să nu mă mai vezi niciodată. Sau ne-am putea continua conversația ca să vedem unde vom ajunge. Desigur, dacă socotești că te plictisesc...

Ședea, mai relaxată, odihnindu-și cotul pe spătarul banchetei. Lui Bond îi plăcea felul în care arăta — brațele ei goale, curbura gâtului ei și strălucirea colierului cu un singur diamant, care se

odihnea în adâncitura gâtului. Mătasea neagră părea să-i mângâie șoldurile și sânii. Purta pantofi *stiletto* clasici, din satin negru, ornați cu strasuri. Se simțea năucit. Într-un fel sau altul, din momentul în care începuseră conversația, ea fusese în avantaj. Hotărî să îi spună ce voia să știe. De ce să n-o facă? Știa deja cine era el. Nu avea cum să folosească aceasta informație. Plus că se putea dovedi util să-i câștige încrederea.

— Nu te consider deloc plictisitoare, zise Bond. Dimpotrivă, am crezut că povestea aceasta nu te-ar interesa. Dar dacă vrei să o auzi, permite-mi să comand încă un rând de cocktailuri... agitate, nu amestecate. S-ar putea să dureze o vreme.

El îi făcu un semn chelnerului, apoi începu.

— S-a întâmplat anul trecut și are legătură cu o navă, un crucișător sovietic botezat *Aleksandr Kolchak*, care făcea o călătorie de propagandă, fluturându-și steagul prin Mediterana. Portul de escală era aici, în Monte Carlo, iar eu am fost trimis ca să arunc o privire.

— O privire? Doar atât?

Bond își aprinse o țigară.

— De fapt, încercam să interceptăm semnalele pe care le trimitea înapoi în Kronstadt, însă nu am reușit, deoarece nu știam ce frecvențe folosea și nu știam când. Până atunci nu reușisem să interceptăm nicio transmisie, iar eu mă aflam aici ca să văd dacă pot face ceva în această privință, în curând mi-am dat seama că nu puteam face mare lucru. Vasul era ancorat cam la o jumătate de milă în larg. Era un crucișător din clasa Chapayev, lung de aproximativ 200 de metri, cu turbine cu abur echipate cu ax dublu și genul obișnuit de tunuri. Stătea ancorat acolo, împodobit cu steaguri, stârnind interesul și comentarii favorabile printre localnici. Părea a fi suficient de vesel. Marinarii sovietici făcuseră și ei o impresie bună... aveau un comportament exemplar. Problema era, desigur, că nimănui nu îi era permis accesul în apropierea vasului. Chiar dacă făceai scufundări în toiul nopții, tot era o pierdere

de vreme. Am dat și eu târcoale, fără prea mult succes, și am încercat să vorbesc cu câțiva membri ai echipajului, însă aceștia fuseseră avertizați să nu vorbească cu nimeni. Începeam să cred că dădusem de bucluc, când am avut un noroc chior. Într-o seară s-a întâmplat să văd un bărbat în vârstă de cincizeci de ani, cu părul cărunt, evident rus, intrând în cazinou destul de reticent, însoțit de o cocotă franțuzoaică destul de atrăgătoare. Era limpede că îl linguşise ca să o însoțească. Ideea este că mi-am dat seama pe loc cine era bărbatul – nimeni altul decât Nikolai Stolypin, căpitanul crucişătorului *Kolchak*. I-am urmat înăuntru. Desigur, căpitanul era extrem de impresionat de cazinou. Sunt convins că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător în Moscova sau în Odessa sau de unde o fi venit. În curând, a deschis prima sticlă de şampanie și, după câteva pahare, când a început să se relaxeze, fata l-a condus la ruletă și i-a arătat cum se joacă. El s-a simțit ca peștele în apă, jucând roșu sau negru mai întâi, dar, în curând, a început să încerce combinații mai interesante. Cum rușii sunt niște jucători de noroc împătimiți, nu a trecut mult până când Stolypin a început să parieze alături de cei mai buni dintre cartofori. Ba și câștiga... devenind din ce în ce mai înflăcărat, comandând mai multă şampanie, distrându-se de minune. De fapt, totul a fost minunat până când, în mod inevitabil, n-a mai fost. Dintr-odată, a început să piardă. Reușise să strângă o grămadă de jetoane, însă, în următoarele câteva ore, am văzut cum acestea se împrăstie și în cele din urmă dispar. Pierdea. Nu încăpea nicio îndoială. În același timp, știam că acest lucru nu îl va opri să revină.

— Ai dreptate în privința rușilor. Sunt ca niște copii, de fapt. Nu se pot abține. Li se trage din faptul că mereu li s-a spus ce să facă.

— Ai avut de-a face cu ei?

— Nu schimbă subiectul. Vreau să aflu mai multe.

Sixtine era evident absorbită de poveste. Își putea imagina totul: străinul, depășit de situație, atras într-o lume pe care nu o putea înțelege pe de-a-ntregul, nesăbuița, râurile de șampanie.

Sosi al doilea rând de băuturi. Bond tăcu până când chelnerul plecă.

— Stolypin a revenit în seara următoare, continuă el. Și în următoarea. Eu m-am asigurat că voi fi acolo pe întreaga perioadă. *Kolchak* trebuia să plece într-o săptămână, iar el părea hotărât să profite la maximum. Nu m-a surprins faptul că el continua să piardă. Așa se întâmplă de obicei cu ruleta. Ca și când roata ar simți vulnerabilitatea și i-ar face plăcere să se învârtă în defavoarea ta. În fine, în fiecare seară juca până când își golea buzunarele, dar în seara următoare venea din nou. Pe fată n-am mai văzut-o. Nu mai era interesat de ea. Pe la sfârșitul săptămânii, era deja un om disperat, care nu își mai lua ochii de la ruletă, pariind cu frenezie, ca un nebun. Ceilalți jucători îl priveau cu suflul la gură. Aș spune că le era mai degrabă frică de el. Ultima oară, a jucat până la ora cinci dimineața. Am observat că se uita la ceas din când în când și exact la fix, a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare. Am știut că era un moment critic. Pierduse toți banii. A trimis după director – bărbatul pe care l-ai văzut adineauri – și împreună s-au dus în biroul celui din urmă, însoțiți de câțiva membri ai conducerii cazinoului. Întâmplarea a făcut că eu îl cunoscusem deja pe monsieur Tournier, iar el rămăsese cu impresia că eram polițist. M-a lăsat să-i însoțesc și astfel am fost martor la ceea ce s-a întâmplat în continuare. Rusul a ținut un discurs înflăcărat într-o franceză execrabilă. Transpira abundant și nu exista nicio îndoială că era într-o pasă proastă. Mai rău, dăduse iama în cabina casierului navei și furase bani din seif. Concluzia era că pierduse un milion de franci. Apoi a anunțat lovitura de maestru. Era ruinat, a afirmat el, dar ca să se răzbune, avea de gând să distrugă cazinoul. Stolypin a arătat teatral cu degetul spre fereastră.

„Am dat ordine ca echipajul meu să îndrepte artileria spre cazinou dacă nu mă voi întoarce pe punte până la ora cinci și un sfert! a exclamat el. Le-am ordonat tunarilor mei să deschidă focul la ora șase fix fie că-mi dați banii înapoi, fie că nu. Voi muri, dar voi avea satisfacția că această monstruoasă întreprindere capitalistă va fi rasă de pe suprafața pământului!” Ei bine, îți poți imagina ce s-a întâmplat în continuare. Tournier și ceilalți au dat fuga la fereastră. Eu i-am urmat, iar priveliștea care ne-a întâmpinat în zori era destul de dramatică. Crucișătorul avea tunuri B-38 de 30 de centimetri montate în turele triple Mark 5 care se roteau încet. În aproximativ treizeci de secunde, toate ținteau în lateral. Priveam cu toții cum acestea erau ridicate puțin și îndreptate. În același timp, steagurile erau strânse de pe catarge... o mutare frumoasă, n-am ce zice. M-am întors și l-am privit pe căpitanul Stolypin. În ochii lui se zărea o strălucire sălbatică. Adoptase o atitudine pe care o credea eroică, asemănătoare acelor monumente oribile, închinat Revoluției din Octombrie. Doza de nebunie care zace cu siguranță în toți rușii ieșise la suprafață. Pe perete era un ceas mare, iar acesta număra minutele în timp ce conducerea cazinoului încerca disperată să discute cu căpitanul. În cele din urmă, Tournier a dat fuga la un seif montat în perete. L-a deschis și a scos câteva teancuri de bancnote de 100.000 de franci pe care le-a aruncat pe masă. Dar deja Stolypin hotărâse că pentru el totul era pierdut. Se încăpățâna să stea pe loc, scuturând furios din cap. Era ora cinci și jumătate. Mai rămăseseră doar treizeci de minute până la ora fatidică. Într-un final, oficialii și-au amintit că mai erau câțiva jucători în cazinou și au hotărât că ar fi o idee bună să-i evacueze. Între timp, eu am vorbit cu Tournier și l-am convins să iasă din încăpere împreună cu ceilalți. A fost de acord. În acel moment, era pregătit să renunțe cu totul la clădire. Așadar, au plecat cu toți, iar noi doi am rămas singuri.

Sixtine sorbi din băutură, lăsând o semilună roșie pe buza paharului. Din salonul de alături răsună zângănitul unei bile, urmat de tăcere, iar apoi un strigăt de victorie, însoțit de aplauze înăbușite.

— Stolypin vorbea mai bine în engleză decât în franceză, continuă Bond. Aveam foarte puțin timp la dispoziție să îl conving, prin urmare am început să-l „perii”. Cazinoul îi va da banii înapoi – erau chiar acolo, în fața lui – și nimeni nu trebuia să facă pe deșteptul. Dacă tunurile deschideau focul, acest lucru ar putea provoca un război mondial. Întreg echipajul lui ar fi fost masacrat. Căpitanul trebuia să se gândească la soția și familia lui din Rusia și la ce s-ar alege de ei. L-am întrebat cum o chema pe soția lui. El a tăcut o clipă, apoi a cedat și a izbucnit în plâns. „Irma...”. A fost primul cuvânt pe care l-a rostit de când rămăseserăm singuri. Mi-am pus brațul pe după umerii lui și i-am spus în șoaptă: „Irma te așteaptă. Întoarce-te acasă la ea. Să uităm povestea asta”. A încuviințat din cap și s-a ridicat în picioare, cu lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji. În același timp, a început să strângă bancnotele și să și le îndese în tunică. Era evident că acestea însemnau la fel de mult pentru el ca soția lui absentă. Însă, în ultimul moment, l-am apucat de braț și i l-am imobilizat. El s-a uitat la mine, speriat. „Ar mai fi ceva, i-am zis. Dacă vrei să te las să pleci, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. Dacă-mi vei da răspunsul, te vei putea întoarce la bordul vasului tău – cu bani cu tot – în câteva minute. Vei lua micul dejun alături de ofițerii tăi și totul va fi dat uitării. Altminteri, cazinoul va fi evacuat. Eu voi raporta la Londra, care va avertiza Washingtonul. Război sau nu, tu vei fi dezonorat marina sovietică. Un minut mai târziu, Stolypin a ieșit din încăpere, a trecut pe lângă conducerea cazinoului care aștepta pe coridor, evitându-le privirile și încercând să nu-și piardă și puțină demnitate care îi mai rămăsese. Nu a privit în urmă decât după ce a ieșit din cazinou. Acesta este motivul pentru care Monsieur Tournier a fost atât de amabil cu mine adineauri. Au dat cu toții năvală

înăuntru, iar eu le-am explicat că am reușit să îl conving pe căpitan să se răzgândească. Și era adevărat. Când am privit pe fereastră, l-am văzut pe Stolypin stând în picioare pe puntea unui vas cu două catarge, fluturându-și cu frenezie mâinile către echipajul lui în timp ce se îndepărta de mal. El a ajuns pe vas, iar noi am văzut cum tunurile au început să se rotească încet din nou, retrăgându-se în monturile lor. A fost cât pe ce. Era ora 5.59.

— Asta a meritat cu siguranță câteva pahare de martini din partea casei, zise Sixtine. Căzu pe gânduri. Dar ce l-ai întrebat?

Bond își termină băutura.

— Frecvențele și orele la care radioul de pe vasul lui transmitea mesaje, desigur, răspunse el. Doar atât m-a interesat și, ca să fiu sincer, dacă nu mi le-ar fi spus, cazinoul și căpitanul Stolypin se puteau duce naibii.

Sixtine râse cu poftă. Avea un efect extraordinar asupra trăsăturilor ei. Brusc, prinsese viață, iar Bond profită de acest moment.

— Urma să-mi spui despre afacerea ta cu Scipio, zise el.

— Serious? păru ea surprinsă.

— A vrut să-ți vorbească despre Ferrix Chimiques?

Existau puține șanse, dar factura și fotografiile fuseseră în același plic. Trebuia să existe o legătură.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, iar Bond regretă întrebarea directă. Știa că era dezamăgită de el.

— Scipio a vrut să bem un pahar împreună din aceleași motive ca tine. Voia să știe ce căutam aici și a încercat să mă intimideze. Nu a reușit. Asta-i toată povestea.

Bond nu știa dacă spunea adevărul.

— În regulă, zise el. Mie mi se pare că ți-am povestit mult mai multe despre mine decât mi-ai povestit tu despre tine. Ce-ar fi să ne întâlnim din

nou într-un cadru mai puțin formal? Știu un restaurant în Beaulieu...

Ea căzu o clipă pe gânduri, iar privirea îi redeveni jucăușă.

— Nu sunt sigură că este o idee bună să fiu singură într-un restaurant cu un spion britanic. Însă nu văd de ce nu ne-am mai vedea. Eu stau la un prieten. Îl cheamă Irwin Wolfe.

— Știu cine este, zise Bond.

— Dă o petrecere mâine-seară. Deține o vilă denumită *Shame Lady*^[11], mai sus de Cap Ferrat. Ce-ar fi să vii? Sunt sigură că va fi încântat să te cunoască. Se ridică în picioare. Mulțumesc pentru băutură. Dar cum, de fapt, n-ai plătit pentru ea, îmi datorezi în continuare 100.000 de franci. Îl privi cu interes. S-ar putea să găsesc o cale prin care să-i recuperez de la tine.

— S-ar putea să-mi placă.

— Oare?

În timp ce ea se îndepărta, strigă în urma ei.

— *Shame Lady*?

Ea se întoarse.

— Crește în grădină. Este o plantă. Ea ezită. Sper că n-ai crezut că are legătură cu mine.

El o privi dispărând în mulțime.

Golful La Joliette

Golful La Joliette se întindea în zare, posac și încins în dogoarea lui august. Vântul nu adia deloc, iar apa tulbure din jurul debarcaderelor avea consistența groasă și nocivă a gudronului topit. James Bond privi în jurul lui la ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai aglomerat port din Europa, însă soarele amiezii încălzea cheiul pustiu, unde se aflau grămezi de saci, paleți și butoaie de petrol lăsate la voia întâmplării. Barăcile și aleile erau pustii, iar șinele de cale ferată luceau inutile în lumina soarelui, fără a vedea vreun tren. În depărtare, o serie de cargoboturi, petroliere și vase de croazieră de lux, unele dintre ele înconjurate de schele, pluteau în stațiile lor de andocare, ignorate de caprele și macaralele care se ridicau în jurul lor. Până și pescărușii păreau prea obosiți și descurajați ca să mai zboare și stăteau cocoțați pe ziduri și pe firele de telefon într-o tăcere mormântală.

— Unde-i toată lumea? întrebă Bond.

Reade Griffith râse.

— E miezul zilei, James. Nu îi interzici unui docher francez să-și ia masa de prânz, asta dacă nu vrei să-ți urci syndicatele în cap. Sunt undeva înăuntru, servind trei feluri de mâncare și să nu uităm un pahar de vin roșu bun și o selecție din cele mai bune brânzeturi.

Bond închiriasse din Nisa un Citroën Cabriolet-Roadster, rezistând tentației de a închiria noul model de Deux Chevaux-Vapeur pe care agentul i-l prezentase cu mândrie. Deși botezat după sistemul frontal de răcire cu aer al motorului, Bond nu fusese impresionat.

— Asta nu este o mașină adevărată. Este un bidon de ulei pe roți.

El și agentul CIA făcuseră împreună călătoria de trei ore de-a lungul coastei. În tot acest timp, Griffith îl puse pe Bond la curent cu noutățile.

— Am verificat și, deocamdată, Ferrix Chimiques este o afacere legală. Importă produse chimice din toată lumea și le furnizează mai multor industrii din Franța. Am stabilit o întâlnire cu directorul general în după-amiaza aceasta. Îl cheamă Andria Mariani.

— Andria? Este un nume corsican, nu-i așa?

— S-ar putea, deși compania este înregistrată aici, în Marsilia. Tu vei fi domnul Howard, de la Universal Export, care este în căutarea unui partener european. Eu voi fi Bill Plover, de la Polygon Agrochemical Supplies, reprezentantul tău pe plan internațional.

— Trebuie să intru în evidențele lor contabile sau unde și-or fi ținând facturile.

— Ai habar cum să faci asta?

— Voi găsi o cale. Bond căzu o clipă pe gânduri. Înainte de asta, aș vrea să arunc o privire în golful La Joliette... unde au avut loc împușcăturile.

— Mda. Și eu vreau să fac asta. Griffith aruncă o privire peste umăr când schimbă viteza. Nu te-am întrebat. Cum a decurs întâlnirea cu Mata Hari?

— Cu siguranță este un personaj interesant.

— Ți-a spus ceva?

— Ne vedem din nou în seara asta.

Griffith ridică o sprânceană.

— Cu siguranță ai făcut impresie bună, James. Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă.

Porțiunea debarcaderului unde cadavrul fusese scos din apă era închisă publicului cu indicatoare vopsite cu roșu, pe care scria PRIVÉ^[12] și ENTRÉE INTERDITE^[13]. Acestea păreau să fi fost ignorate de doi pescari – tată și fiu, probabil –, care se aflau la capătul îndepărtat al cheiului de altminteri pustiu. Un bărbat tânăr și îndesat de origine africană, cu privire bănuitoare și fața asprită de vreme, ședea pe un scăunel cu trei picioare lângă un șopron din lemn, care servea drept post de control, prevăzut cu o barieră care se ridica și cobora pentru a lăsa mașinile să pătrundă în debarcader. Purta o uniformă pe care o descheiase din cauza căldurii, iar

la curea avea prinsă o stație de emisie-recepție portabilă. O asculta pe Mistinguett la un radio vechi. „C est mon gangster, / De lui rien ne m'étonne...”^{14}.

Când mașina opri, se ridică de pe scăunel, abia aruncându-i o privire lui Griffith, apoi înconjură mașina ca să ajungă la Bond.

— *Vos papiers, monieur*^{15}, îi ceru el.

Bond avea pașaportul la el și i-l întinse prin geamul deschis. Bărbatul se uită la el îndelung, apoi îi înapoie documentul ca și când nu l-ar fi interesat deloc. Mulțumit, ridică bariera, permițându-le să treacă cu mașina.

— Ciudat, bombăni Bond, continuând să conducă.

— Ce anume?

— A cerut actele de identitate, dar nu ne-a întrebat ce căutăm aici.

Griffith căzu pe gânduri.

— Poate că nu-i pasă.

— Poate că știe deja.

Însă bărbatul nu se întoarse la scăunelul său. Intră în șopron, mișcându-se deodată mai repede și mai hotărât. Scoase stația de emisie-recepție și apăsă pe buton. Se auzi un cârâit înainte să se conecteze, însă nu răspunse nimeni.

— Sunt ei, zise el, spuse el într-o franceză cu un puternic accent italian. Unul din ei este american. Celălalt este James Bond. Tocmai i-am lăsat să treacă.

Bărbatul lăsa stația de emisie-recepție deoparte și se întoarse la muzica lui. Nici măcar nu știa cui i se adresase. Nu făcuse decât ceea ce i se spusese.

Între timp, Citroënul își continuă drumul prin portul pustiu, de-a lungul unei suprafețe din beton care fu mai întâi un drum, apoi o curte de depozitare, iar în cele din urmă un dig; era imposibil să-ți dai seama unde se termina unul și începea celălalt. Se oprea în fața unui zid mic din cărămidă. Bond și Griffith coborâră din mașină.

— Acesta este locul? întrebă Griffith.

— Da, răspunse Bond. Acesta este locul.

Văzuse imediat desenele de pe zid, pe care le observase în poze. Acum putea citi în întregime. SOLIDARITE AUX MINEURS^[16]. Mesajul avea o notă de disperare, ca și când ar fi rămas acolo în urma unei lupte care fusese deja pierdută. Literele, scrise cu cerneală roșie, începuseră să se șteargă. Până și cărămida începuse să se fărâmițeze sub dogoarea soarelui de Marsilia. Bond privi în jur. Cei doi pescari, sau, mai degrabă, pescarul și băiatul, se aflau cam la șaizeci de metri depărtare, la capătul digului. Băiatul purta un maiou de plasă și o șapcă. Fața îi era înnegrită de ulei și de mizerie, iar brațele îi erau aproape la fel de subțiri ca undița pe care o ținea în mână. În timp ce Bond și Griffith înaintau, el își întoarse privirea spre ei. Între timp, tatăl lui privea drept în față, cu ochii ațintiți la apa liniștită. Avea barbă și purta o haină albastră și o pereche de pantaloni diformi. Prinseseră câțiva pești care zăceau în praf. Erau argintii cu dungi mov, care deveneau repede gri. Bond îl văzu pe băiat holbându-se la ei, însă știa că nu avea cum să îi audă.

Se apropie de marginea apei și privi în jos.

Acolo fusese găsit cadavrul agentului. Bond își aminti pozele: brațele întinse, cele trei plăgi prin împușcare, carnea deja umflată după ce stătuse atâta timp în apă. Încercă să își imagineze ultima îmbrățișare a apei întunecate și neprimitoare. Avusese oare ochii închiși când căzuse în apă sau aceasta fusese ultima priveliște de pe acest pământ, înainte să cadă în uitare? Bond știa că era foarte probabil ca și el să aibă parte de o moarte violentă. Trebuia să se întâmple: singura greșeală, singurul moment când va lăsa garda jos. Acest gând nu îl îngrijora. S-ar fi putut întâmpla deja, în timp ce lucra pentru serviciile secrete sau de nenumărate ori în timpul războiului. Se obișnuise cu acest gând și alesese în mod voit să treacă prin viață cu nepăsarea

bilei de fildeș care se învârtea pe ruletă, ignorând fără griji certitudinea că, într-o zi, va cădea pe zero dublu.

Exista, desigur, o diferență. De când Bond primise un nou statut, regulile se schimbaseră. Acum avea de-a face cu moartea. El era cel care învârtea roata. Se întreba dacă nu era cumva complice la ceea ce se întâmplase aici, în golful La Joliette. La urma urmei, nu exista nicio diferență între el și cel care apăsase pe trăgaci de trei ori, punând capăt vieții bărbatului pe care el îl înlocuia acum. Își aminti când M îi spusese printre dinți la prima lor întâlnire: „A fost decizia mea să trimit un asasin și nu un avocat”. Asta își permisese să devină.

Din nou își aduse aminte de Larsen, care stătea întins în pat în apartamentul lui din Stockholm. Oare ce simțise bărbatul atunci când lama cuțitului îi tăiasse gâtul? Simțise durere, desigur, însă nu prea mult, deoarece adevărata durere o simți doar în timpul convalescenței. Trebuie să supraviețuiești unei răni ca să o simți. Atunci? Poate simțise tristețe, pentru că nu avea să își mai vadă niciodată soția și copiii, remușcare pentru ceea ce făcuse în timpul războiului sau, pur și simplu, furie că acest asasin din Londra intrase prin efracție într-o casă, aducând cu el nu dreptatea, ci moartea.

Momentul morții. Bond îl va cunoaște într-o bună zi și îi va afla secretele, însă în acel moment, în timp ce privea apa, el nu își vedea decât reflexia.

— L-a cunoscut pe cel care l-a ucis, zise el.

— Cum poți fi sigur?

— Și-a dat întâlnire aici cu cineva. Nu există un alt motiv. Nu există nimic aici. Bond arătă cu degetul spre cele două siluete din depărtare. Băiatul se întorsese spre bărbatul mai în vârstă și îi șoptea ceva la ureche. Privește în jurul tău. Dacă s-ar fi apropiat cineva, ar fi văzut. Dacă ar fi crezut că era în pericol, ar fi luat măsuri. În cel mai rău caz, s-ar fi întors și ar fi luat-o la fugă. Dar a fost împușcat în

piept de aproape. A rămas pe loc și a îngăduit acest lucru.

— Ai dreptate, James. Dar ar mai fi un motiv pentru care ar fi putut veni aici.

Griffith arată cu degetul spre o clădire de pe malul celălalt al apei. Era o clădire de birouri, pătrătoasă, cu trei etaje și trei rânduri de ferestre, poziționate la distanță egală. Datorită formei golfulețului, le-ar fi luat zece minute, poate mai mult, ca să îl înconjoare. Bond văzu două litere mari argintii, „FC”, deasupra ușii. Metalul își pierduse luciul, făcându-le mai puțin vizibile. De aceea nu le observase mai devreme.

— Ferrix Chimiques, zise Bond.

— Exact. Suntem chiar la ușa lor. Nu cred că este o coincidență.

— La ce oră ai stabilit întâlnirea?

— La ora 12.40. Griffith se uită la ceas. Ar trebui s-o luăm din loc, asta dacă nu vrei să vezi și altceva.

— Nu. Nu este nimic aici.

Se întoarseră la mașină și urcară în ea.

În timp ce se îndepărtau, pescarul și fiul său se ridicară în picioare. Cei doi erau corsicani, însă mama băiatului fusese englezoaică. Renunțase la viața ei fără griji din Buckinghamshire ca să lucreze într-un *caboulot*, sau club din Ajaccio. Acum era moartă. La șase ani, băiatul se îmbolnăvise de meningită și din cauza asta surzise, însă dobândise un har neobișnuit.

Putea citi pe buze în trei limbi.

Acum repeta tot ce spusese Bond. Tatăl încuviință din cap, îl mângâie ușor pe cap pe fiul său și se duse la o cabină telefonică aflată mai în spate. Formă un număr, asigurându-se că își introducea degetul în fanta corectă, apoi băgă o monedă. Asemenea paznicului de origine africană, habar nu avea cui i se adresa.

— Numele lui este James. Este prieten cu englezul care a fost ucis. Sunt doi și se duc la compania de chimicale Ferrix.

Nu se auzi niciun cuvânt de mulțumire de la capătul celălalt al firului, deși bărbatul nu se aștepta să-l audă. Doar tăcere, apoi un clic. Tatăl puse receptorul jos, apoi își îmbrățișă fiul.

— *Ben battu, Paulu.* „Bravo!”

— *Ti rigrazziu o bà.*

Se îndepărtară împreună, lăsând în urma lor undița și cei doi pești morți.

Tras la răspundere

— Pe aici, vă rog.

Fata care coborâse după ei în sala de așteptare era zveltă și drăguță, își zise Bond. Îi plăcură zâmbetul ei timid și felul în care fusta creion din batist viu colorat o învăluia, scoțându-i fundul în evidență. Oare câți ani avea? Probabil spre treizeci de ani, deși ochii albaștri și părul bălai o făceau să pară mult mai tânără. Și-o imagina trezindu-se dimineața și pregătindu-se de muncă. Probabil că avea un apartament pe care îl împărțea cu o altă fată, undeva la marginea orașului Marsilia și lua foarte în serios garderoba, machiajul, bijuteriile pe care le alegea. Dar nu era decât un rol. De fapt, avea nevoie de un bărbat puternic care să o ia de acolo și să o ducă într-un oraș al luminilor, Paris sau Amsterdam, poate. S-ar putea preface că este o secretară blajină. Lui Bond i-ar fi plăcut să îi arate că putea mai mult de atât.

Însă acum nu era momentul potrivit. O urmă într-o încăpere care se întindea cât era clădirea de lungă și în care se aflau birouri poziționate la distanțe egale, precum ferestrele, cu corpuri de iluminat uniforme și fixate la fel, unde femei și bărbați tineri stăteau aplecați asupra mașinilor de scris și a dosarelor. Niciunul nu își ridică privirea la trecerea lor. Nimeni nu scoase o vorbă. O fi fost o companie care importa și distribuia produse chimice, însă înăuntru domnea o atmosferă aproape militărească.

Trecură în partea cealaltă a încăperii și urcară niște scări fără mochetă, care duceau la etajul doi. Atât Bond, cât și Reade Griffith, care pășea alături de el, purtau costume, în ciuda căldurii de afară. Spera că aducea cu un membru din consiliul de conducere al unei companii britanice destul de prolifică. Bond se mai ascunsese o dată în spatele Universal Export, o denumire vagă, aproape fără sens, care reușea să fie atât respectabilă, cât și

ambiguă. Exista chiar și un număr special în cadrul biroului serviciilor secrete din Regent's Park unde o tânără eficientă răspundea întrebărilor celor care sunau și le propunea să le facă legătura cu „Dl. Protheroe de la vânzări”, deși era o propunere arareori acceptată.

Fata îi conduse pe un coridor, apoi într-un birou mare, unde două ferestre încadrau un bărbat cu pielea măslinie, care ședea la un birou. La început, Bond îl ignoră și privi peste umerii acestuia pe fereastră, unde se vedea docul. Activitatea era în toi. Bărbați în salopete mutau lăzi și butoaie de metal, ajutați de stivuitoare care cărau încărcăturile în depozite deschise, care îi înconjurau din trei părți. Dincolo de acestea, se întindeau alte depozite. Bond văzu alte indicatoare de avertizare, asemănătoare cu cele de pe chei. Avertissement – PERSONNEL AUTORISÉ SEULEMENT. DANGER!^[12] Spre deosebire de debarcader, aici nu exista pauză de prânz cu vin și brânză.

Își îndreptă atenția către bărbatul care se ridicase în picioare ca să-i întâmpine. Andria Mariani, directorul general al Ferrix Chimiques, zâmbea călduros, deși părul negru pieptănat pe spate, ochii înguști și nasul acvilin îl făceau să pară atât distant, cât și disprețuitor. Costumul lui gri oferea un fundal respingător pentru cravata vișinie, cu un model cu diamante. Când acesta făcu câțiva pași în față, mișcările părură uleioase. Strângerea lui de mână fu slabă, lipsită de entuziasm.

— Bună dimineața, domnule Plover. Și domnul Howard, presupun. Luați loc, vă rog. O cafea?

Avea o voce delicată, care totuși reușea să schilodească limba engleză. Avea un accent undeva între francez și italian.

Bond și Griffith luară loc.

— Nu, mulțumim, domnule Mariani, zise Griffith.

— În regulă, Monique. Te rog să ne lași singuri.

Așadar, pe fată o chema Monique! Bond își aminti numele pe care îl citise pe spatele cărții poștale când fusese pe Rue Foncet. Brusc, toate începură să se lege între ele, iar el își dori s-o fi studiat mai îndeaproape sau, măcar, mai profesionist, atunci când îi întâmpinase. Dar ea plecase deja, ieșind grațioasă pe ușă și închizând-o în urma ei.

Încercă să își concentreze atenția asupra bărbatului din fața lui.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnule Mariani, zise el. După cum cred că v-a informat agentul meu, domnul Plover aici de față, eu reprezint o corporație din Londra care și-a început de curând activitatea în domeniul agronomiei. Am achiziționat întinderi mari de teren agricol în Țara de Vest, Țara Galilor și Irlanda – în mare parte fructe și legume, dar și produse lactate – și trebuie să cumpărăm cantități mari de îngrășământ și insecticid. Înțeleg că dumneavoastră vă desfășurați activitatea în acest domeniu.

— Domnule Howard, noi ne desfășurăm activitatea în toate domeniile. Materie primă, fertilizator, medicamente, produse farmaceutice, spuse el rostogolind greu cuvintele, de parcă atunci le-ar fi descoperit în dicționar. Putem găsi tot ce vă doriți.

— Faceți importuri din America?

— Din China, Coreea, India, Vietnam... multe dintre produsele noastre chimice provin din Asia. Dar și din America. Da. Uneori.

— DDT?

— DDT, sigur. Dar știți, domnule Howard, acum există produse chimice mai bune. Mai ieftine și mai eficiente. Ați auzit de toxafen? Sau poate de dieldrină? Dintr-odată deveni suspicios. Cunoașteți aceste produse?

— Desigur, răspuns calm Bond. Dieldrină este un organoclorid. Cred că este produs în Denver, în America. Oftă cu regret. Tocmai aceasta este problema, domnule Mariani. La fel ca toată lumea

din Marea Britanie, și noi avem de-a face cu taxele de import. Îi aruncă o privire lui Griffith ca și când i-ar fi cerut consimțământul. De fapt, ne-ar fi de mare ajutor dacă am putea să acoperim sau să ascundem, ca să zic așa, țara de proveniență.

Ochii negri ai lui Mariani scânteiară.

— Domnule Howard, aceasta este o companie care funcționează legal. Noi nu încălcăm legile. Totul este negru pe alb.

— Prietenul meu n-a sugerat altceva, interveni Griffith. Vă rog să nu vă faceți o impresie greșită, domnule Mariani. De fapt, documentele sunt foarte importante pentru noi...

— Așa este, continuă Bond ca la un semn. Președintele companiei mele este obsedat de detalii.

— Obsedat?

— Îi place ca totul să fie notat. M-ar interesa să arunc o privire la contabilitate și la sistemul dumneavoastră de facturare. Bănuiesc că totul se întâmplă aici.

Mariani nu părea să fi înțeles tot ceea ce spusese Bond, dar făcu un gest vag.

— Contabilitatea este la etajul inferior.

— Aveți mulți clienți în Londra?

Bond schimbă repede subiectul, ca și cum în acel moment nu l-ar fi interesat planul clădirii. Griffith continuă discuția, cerând detalii despre cantități, costuri, orar, licențe de export și logistica necesare pentru transportul mărfii din Marsilia în alte părți ale Marii Britanii. Conversația era atât de obișnuită – în termeni de afaceri – încât Bond se întrebă de ce era atât de precaut. Factura pe care o descoperise pe Rue Foncet se afla în buzunarul hainei lui. De ce n-o scotea, pur și simplu, ca să i-o arate directorului general? Oare Mariani nu i-ar spune ce voia să știe?

Cu toate acestea, compania Ferrix Chimiques era, într-un fel sau altul, implicată în crima organizată din sudul Franței. Copia ștersă a facturii trebuie să fi fost furată dintr-un motiv, iar bărbatul care o furase fusese ucis la doar cinci minute de locul unde se aflau în acel moment, pe malul celălalt al

golfului. Cu înfățișarea și engleza lui stâlcită, Mariani putea fi doar directorul unei companii mici, însă Bond nu avea de gând să îi acorde prezumția de nevinovăție. I se spusese unde se afla departamentul de contabilitate. Existau și alte metode prin care putea obține informațiile de care avea nevoie.

Întâlnirea luă sfârșit. Mariani apăsă un buton de pe telefonul lui, apoi se ridică în picioare și dădu mâna cu cei doi bărbați. În același timp, ușa se deschise și o altă fată intră ca să îi conducă la parter. Bond se enervă că aceasta nu era Monique. Desigur, era un nume destul de des întâlnit, dar el era gata să pună rămașag că era aceeași Monique care apăruse pe cartea poștală și sperase că va ocazia să vorbească cu ea. Se întrebă dacă numărul de telefon pe care îl găsisese se conecta la acest birou. Ei bine, va avea timp suficient să descopere mai târziu.

Ieși din încăpere în urma lui Griffith și coborâră cele două șiruri de trepte, observând încă o dată cât de organizată era activitatea care se desfășura în jurul lui. Ajunseră la intrarea principală, cu cele două uși de sticlă care țineau departe razele soarelui.

Bond se opri brusc și își pipăi buzunarele hainei.

— Ce idiot sunt, zise el. Mi-am uitat ochelarii de vedere în biroul domnului Mariani.

— Voi suna să vi-i aducă, zise femeia.

Era cam de aceeași vârstă cu Monique, dar mai severă și cu o lipsă de empatie studiată. Era prima oară când vorbea.

— Nu este nevoie. Voi da o fugă până sus.

— Te așteptăm aici.

Griffith înțelese ce făcea. El păși în fața fetei ca să o împiedice să se miște și, în același timp, înainte ca ea să apuce să obiecteze, Bond traversă în grabă biroul și urcă scările.

Se mișcă repede și, deși trecu pe lângă câțiva oameni, niciunul nu avu timp sau prezența de spirit să-l oprească și să-l întrebe unde mergea. Ajunse la primul etaj și se trezi în fața unui coridor lung cu pardoseală de vinil, panouri de sticlă mată și o

mulțime de uși pe ambele părți, așezate față în față. Observă un buton roșu – alarma de incendiu – fixat pe peretele de lângă el și, fără să ezite, îl apăsă cu podul palmei. Brusc, o alarmă începu să țiuie isterică în toată clădirea. Pentru o clipă, totul îngheță. Apoi oamenii începură să își facă apariția pe coridor, ieșind unul după celălalt și venind spre el. Nu scoteau nicio vorbă și nici nu păreau îngrijorați în mod deosebit. Bond rămase pe loc în timp ce oamenii trecură pe lângă el și coborâră scările. Așteptă până când coridorul rămase pustiu, apoi porni repede mai departe.

Nimeni nu părea să îl fi observat, dar, cu toate acestea, fata de jos știa că el plecase și putea ghici ce se întâmplase. În scurt timp, cineva își va da seama că fusese o alarmă falsă. Poate că cei de la securitate urcau deja la etaj. Cât timp avea la dispoziție? Cel mult câteva minute.

Trecu dintr-o încăpere pustie într-alta. Oriunde privea, vedea același gen de mobilier, același echipament: scaune rotative și birouri simple de lemn, mașini de scris marca Remington „Quiet-Riter”, lămpi cu balansier, tăvi din sârmă, toate conținând documente privind activitatea de rutină a biroului. Auzi un sertar trântindu-se și un tânăr îmbrăcat într-o cămașă albă cu mâneci scurte apărui în fugă, cărând un teanc de hârtii pe care considera că merita să le salveze din calea flăcărilor. Bond hotărî să riște și îl apucă de braț.

— *Le département des comptes. C'est ou?*^[18]

Bărbatul arătă cu cotul, grăbindu-se să plece. Alarma suna în continuare. Bond găsi ușa care îi fusese indicată și intră în birou. Își dădu seama imediat că se afla în locul potrivit. Trei pereți erau prevăzuți cu fișete – cel puțin șaiszeci dintre ele erau gri, fiecare prevăzut cu trei sertare solide. Existau două rânduri de birouri, care se întindeau dintr-un capăt în celălalt, însă fuseseră abandonate, iar pe ele zăceau dosare deschise și hârtii împrăstiate peste tot. Bond luă una la întâmplare. Semăna cu

exemplarul tras la indigo și avea un număr format din opt cifre în colțul din dreapta. Bond scoase copia din buzunar și îi memoră numărul. 82032150. Nu trebuia decât să găsească originalul.

Trase de cel mai apropiat sertar. Era încuiat. Oare avuseseră timp să încuie biroul în cele treizeci de secunde de când se declanșase alarma? Încercă un alt sertar, iar acesta se deschise, lăsând la vedere câteva sute de documente, strânse laolaltă și așezate pe verticală în dosare de hârtie. Ignorând detaliile scrise – ce fusese comandat, când și cât costase –, cercetă numerele, simțindu-se ușurat când văzu că hârtiile fuseseră îndosariate în ordine numerică și nu după denumirea companiei. Seria cuprindea numerele de la 00120206 la 00135555. Se uită la date și văzu că erau de acum patru ani. Avea logică. Copia trasă la indigo aparținea unei tranzacții mult mai recente.

Se duse în grabă în partea cealaltă a încăperii și mai deschise câteva sertare înainte să găsească ceea ce căuta. Găsi un teanc de facturi, șapte sau opt, care fuseseră întocmite în aceeași perioadă și care fuseseră emise pentru același client. Nu apărea denumirea companiei, doar inițialele „W.E.”. Aceasta achiziționase o serie de produse chimice diferite, inclusiv iodat de potasiu, acid azotic, bisulfat de sodiu și gelatină. Bond aruncă o privire peste umăr. Era singur în încăperea. Răsfoi repede paginile până când o găsi pe cea pe care o căuta. O scoase din teanc. Factura fusese emisă pe W.E. Într-o dată în urmă cu nouă săptămâni, ca urmare a unei livrări de 113 de litri de substanță denumită anhidridă acetică (Bond observă că toate produsele chimice erau înregistrate în engleză). Împături hârtia și o vârî în buzunar. Cu atâtea mii de facturi în birou, era puțin probabil ca cineva să observe că aceasta dispăruse și să își facă griji din cauza asta. Ar fi putut-o înregistra ca eroare administrativă. Nimeni n-ar ști că fusese pe acolo.

Închise sertarul și exact în acel moment alarma se opri. Tăcerea care se așternu după atâta gălăgie era

dramatică, iar biroul, fără angajații săi, părea straniu, abandonat. Bond își îndreptă umerii, iar când se întoarse, văzu o femeie stând în prag și privindu-l insistent. Ar fi putut fi mama fetei care îl condusesese la parter; o matroană franțuzoaică tipică, cu ten problematic, părul strâns în coc, sâni imenși și ochelari de vedere cu rame din baga și un lanț subțire, care îi atârna sub bărbie. Era îmbrăcată în negru și îl privea cu dezgust, de parcă ea ar fi fost directoarea severă a unei școli private, iar el, un băiat care tocmai intrase pe ascuns într-un magazin de dulciuri.

— Ce căutați aici? îl întreabă ea.

— Căutam biroul domnului Mariani, răspunse Bond pe un ton inocent. Cred că mi-am uitat ochelarii de citit acolo.

— Acesta nu este un birou. Aici este departamentul de contabilitate.

— Știu. Văd și eu asta. Tocmai plecam. Bond îi zâmbi. Sper că n-a izbucnit vreun incendiu. Ce s-a întâmplat?

— A fost o defecțiune de sistem. Vă însoțesc până la ieșire.

— Mulțumesc. Îl putem suna pe domnul Mariani de la recepție. Sunt cam neîndemânatic. Nu-mi pot imagina cum i-am uitat.

— Veniți cu mine, vă rog.

Femeia îl conduse afară din încăpere. Personalul nu se întorsese încă, iar clădirea părea pustie. Bond o urmă fără să scoată un cuvânt, cu ochii ațintiți la ciorapii negri și groși care îi îmbrăcau picioarele, care semănau cu cele ale unui pian mare.

— Pe aici, zise ea.

Ajunseseră în fața unei uși duble.

În acel moment, Bond își dădu seama că ceva nu era în regulă. Mai întâi, nu pe acolo intrase. Femeia îl condusesese în spatele clădirii, departe de scări. În al doilea rând, o subestimase pentru că era voinică și mai în vârstă și nu avea cum să prezinte o amenințare pentru el. Și, deși nu se mai întâlniseră până atunci, iar el nu îi spusese niciun cuvânt, ea i

se adresase în engleză, nu în franceză. Deci știa de unde venea el, ceea ce însemna, cel mai probabil, că știa, de asemenea, cine era.

Nu mai erau singuri. Cel de-al treilea gând îi veni prea târziu ca să mai poată lua măsuri. Un bărbat ieși pe o ușă din spatele lui. Bond auzi zgomot de pași pe pardoseala din lemn și, când se întoarse, apucă să zărească ceva cu coada ochiului. Simți o lovitură puternică în ceafă, care îl făcu să-și piardă echilibrul și să se prăvălească spre femeie. Materialul negru din care erau confecționate haina și rochia ei se transformă într-o lume a întunericului în care Bond căzu, pierzându-și cunoștința.

10

Testul cu acid

Când se dezmetici, Bond își dădu seama că ședea pe un scaun, cu un căluș în gură și cu capul căzut în piept. Mâinile îi erau legate strâns la spate, nu cu frânghie, ci cu un fel de sârmă care îi tăia carnea. Nu se putea mișca. Degetele îi erau deja amorțite. Și gleznelor îi erau legate de picioarele scaunului din lemn masiv pe care fusese așezat. Capul îi bubuia și simțea gust de sânge, dar, din câte își putea da seama, nu era rănit grav. Atacatorul lui trebuie să fi folosit un baston de cauciuc, sau poate un baton, o armă pe care poliția o mai folosea încă în unele părți ale Americii. Mai rănită îi fusese stima de sine. Îngăduise să fie atras într-o capcană evidentă, iar acum era neajutorat, legat și singur.

Nu. Reade Griffith se afla încă în complex și îl va căuta în cele din urmă. Nu își pierduse cunoștința mai mult de câteva minute, prin urmare, agentul CIA trebuia să fie undeva prin apropiere. Întrebarea era dacă avea să sosească în curând.

Bond nici nu se mișcă, nici nu deschise ochii. Ar putea afla ceva, ar putea avea un avantaj dacă s-ar prefăce în continuare inconștient. Mai așteptă câteva secunde până când se convinse că era singur. Apoi ridică încet capul și privi în jurul lui.

Probabil că fusese dus într-unul dintre depozitele pe care le văzuse din birou, undeva la marginea complexului principal, departe de martori. Pe ambele laturi ale încăperii se aflau rafturi, pe care se aflau zeci de recipiente din sticlă, cutii și ambalaje de forme diferite înșirate cu grijă. Nu se vedeau uși sau ferestre, așa că presupuse că singura intrare trebuia să fie în spatele lui. Becuri atârinate deasupra aruncau o lumină slabă și gălbuie pe pardoseala din beton. Bond încercă să scape de sârmă, dar când își mișcă încheieturile mâinilor își provocă o durere inutilă. Privi cu atenție produsele din jurul lui. Sticlele erau prevăzute cu etichete care le

identificau conținutul doar prin formule chimice: HNO_3 , H_2SO_4 , Al_2S_3 și tot așa. Era evident faptul că această parte a complexului nu era folosită zilnic. Scrisul de pe etichete începuse să se șteargă. Totul era acoperit de praf.

Auzi un scrijelit, sunetul scos de metalul care se freca de metal, și zări cu colțul ochiului o ușă deschizându-se. Apoi auzi pași pe beton. Ușa fu trântită cu zgomot, iar când privi în jurul lui, văzu patru bărbați care veneau spre el, încet, fără să se grăbească. Știa că era neajutorat, iar acest gând îl făcu să simtă un gol în stomac. Se îmbărbătă, zicându-și că se afla într-unul dintre cele mai aglomerate porturi industriale ale lumii și că era miezul zilei. Cel puțin o sută de oameni lucrau pentru Ferrix Chimiques, iar câțiva dintre ei trebuie să fi văzut când fusese adus aici. Erau francezi și franțuzoaice de rând și indiferent cât de teamă le era de Mariani sau de persoana care se afla în spatele lui, ar putea vorbi. Cel care s-ar baza în totalitate pe tăcerea lor trebuia să fie un bărbat extraordinar.

Acel bărbat stătea în fața lui.

Bond îl recunoscuse pe Jean-Paul Scipio din pozele pe care le văzuse atât în Londra, cât și în Nisa. Cum să nu îl recunoască? Scipio trebuie să fi fost una dintre cele mai cunoscute persoane din Franța. Poza pe care o văzuse Bond nu îi făcea dreptate. Corpolența bărbatului – spațiul mare pe care îl ocupa – îți tăia răsuflarea. Părea incredibil că se putea mișca și că, undeva, în interiorul aceluia maldăr de carne, se afla un schelet funcțional. Purta același costum din trei piese pe care îl purtase la La Caravelle, însă, în acel moment, lui Bond i se părea că vesta cu nasturi și cureaua mai aveau un rol: să țină laolaltă toate acele părți monstruoase. Bărbatul nu se grăbise când traversase depozitul, gâfâind din cauza efortului și sprijinindu-se într-un scaun portabil. Când ajunsese în fața lui Bond, îl desfăcu și se așeză, scaunul din piele dispărând în curbele moi și vulgare ale șezutului său. Își odihni mâinile pe

burtă, iar Bond văzu că purta mai multe inele, unele din aur, altele din argint, altele cu pietre prețioase; câte unul pe aproape fiecare deget. Cum ședea, așa, cu picioarele desfăcute, semăna cu un rege canibal, probabil cu unul care tocmai își mâncase toți curtenii.

Bond se trezi privind un chip care, în mod ciudat, avea trăsături de copil. Era aproape lipsit de păr, în afară de sprâncene, care semănau cu două virgule. Scipio era mai mult ca sigur chel. De aproape, peruca părea și mai puțin convingătoare decât în poze. Era neagră și lucioasă și îi stătea strâmb pe cap, de parcă ar fi fost pusă pe întuneric. Avea niște ochi mici, albastru deschis, care se chinuiau să privească dincolo de obraji-i dolofani și o gură rotundă și țuguiață, cu buze groase. În timp ce își legăna capul mare cât o minge de fotbal într-o parte și-n alta, Bond observă o dungă mov închis îngropată într-un pliu al pielii, care îi înconjura gâtul. Aceasta trebuie să fi fost cicatricea cu care se alesese atunci când îi fusese tăiat gâtul la vârsta de zece ani.

Un alt bărbat stătea în spatele lui, iar Bond îl recunoscuse și pe acesta din poza făcută la barul La Caravelle: traducătorul lui Scipio. Era un bărbat zvelt, cu chelie, care însă nu se ferea să și-o ascundă, și avea un cap care părea a fi sculptat din marmură albă, apoi șlefuită. Fața îi era aproape ascunsă de niște ochelari de vedere care semănau cu niște discuri rotunde și strălucitoare, prinse cu sârmă. Avea nasul subțire, iar colțurile gurii erau lăsate în jos, ca și când și-ar fi exprimat neconținut dezaprobarea. Purta un costum cu cravată îngustă și pantofi lustruiți. Era imposibil să-ți dai seama dacă era mai în vârstă sau mai tânăr decât Scipio: păreau să nu aibă nicio vârstă. Fața îi era complet lipsită de expresie și, deși se uita la Bond, abia părea să îl observe, ca și când s-ar fi antrenat să nu se implice în nicio situație în care s-ar fi trezit.

Iar ceilalți doi bărbați? Erau îmbrăcați cu jachete și tricouri negre. Unul avea nasul spart, iar fața lui,

urâtă de la bun început, era acum și mai desfigurată. Bond cunoștea genul. Aveau fețele intenționat inexpresive și privirile plictisite ale unor angajați, iar el bănuia că unul din ei trebuie că îl pocnise cu bâta. Puteau să îl rănească, să îl ucidă sau să taie, pur și simplu, legăturile și să îl elibereze. Pentru ei nu avea nicio importanță. Ei nu făceau decât să urmeze ordinele. Unul dintre ei făcu un pas înainte și îi scoase călușul din gură. Bond inspiră recunoscător, dar nu scoase o vorbă.

— *Bon dopu mezziornu*, Mr. Bond, zise Scipio.

— Bună ziua, domnule Bond, începu traducătorul.

— *Sò quale vo site è perche site qui*.

— Știu cine ești și de ce te afli aici.

Bond urmărea scena cu o oarecare fascinație. Vocea lui Scipio era răgușită și ascutită, o altă urmare, poate, a răniilor din copilărie. Foarte probabil ca tăietura să-i fi afectat și corzile vocale. Era ceva forțat și extravagant în felul în care vorbea. Era un bărbat care crescuse într-o lume a vendettelor, plină de dramatism, și îi plăcea să joace acest rol, în special atunci când avea un public captiv, din toate punctele de vedere.

Dar totul era în zadar. Traducătorul își făcea doar treaba, comunicând mesajul într-un mod anost, profesional. Scipio putea să-și amenințe dușmanii cu tortura și moarte, însă traducătorul îi reda cuvintele ca și când ar fi prezentat vremea. Cei doi vorbiră concomitent, de parcă ar fi participat la o întrecere. Fie că intenționa sau nu, traducătorul își submina șeful. Vocea îi era rațională. Nu amenința, doar explica.

— Ești James Bond 007 din Serviciile Secrete britanice, continuă traducătorul. Engleza îi era perfectă, dar era nevoit să își ajusteze frazele în mod constant ca să țină pasul cu bărbatul care vorbea, revenind uneori asupra lor în timp ce se chinuia să găsească cuvântul potrivit. A fost o greșeală... o mare greșeală din partea ta să vii aici, în sudul Franței. Și un prieten al tău a venit aici și a încercat

să își bage nasul în afacerile mele... ale domnului Scipio. A plătit pentru asta. Șefii tăi nu înțeleg... n-au înțeles... încă faptul că n-ai ce căuta aici? Pe mine nu mă interesează țara voastră. Nu m-am gândit la ea nici măcar o secundă. Dar voi, britanicii, sunteți aroganți. Sunteți o insulă mică, cu vreme proastă și mâncare proastă, dar tot credeți că voi conduceți lumea. Încă nu v-ați dat seama că deveniți neimportanți și că, dacă n-ar fi așezarea voastră geografică și alianțele voastre... legătura cu Europa, ați fi fost deja neimportanți.

Scipio tăcu și își linse buzele. Bond privi chestia aceea vulgară și umedă plimbându-se dintr-o parte în cealaltă. Traducătorul se holba la el, iar cele două lentile ale ochelarilor, ca două luni, străluceau în lumina slabă.

— *Perchè vanu mandatu qui?*

— De ce te-au trimis aici? Oare n-am fost suficient de clar că eu dețin tot... eu dețin controlul aici, în Marsilia – portul, orașul, poliția, justiția? Toate îmi aparțin! El își desfăcu brațele ca și când ar fi vrut să sublinieze acest lucru. Consider prezența dumatăle aici o impertinență. Te afli în liga mare, domnule Bond, și nu ai fost invitat. Eu sunt un om ocupat. Mi-aș putea petrece timpul făcând multe alte lucruri, dar se pare că sunt nevoit să trimit un al doilea mesaj la Londra, ca să îi avertizez să nu se mai amestece în treburile mele. De data aceasta, mă voi asigura că mă vor asculta. Dumneata vei fi mesagerul... dumneata vei transmite mesajul. Te-aș putea ucide aici... pe loc, în multe feluri. Nu trebuie decât să dau ordinul. Însă, uneori, există lucruri mai grave decât moartea, domnule Bond. Asta... asta urmează să descoperi și dumneata.

Pentru Scipio era un chin chiar și să vorbească, și tăcu să-și tragă răsuflarea. Bond se întrebă cum de îi mai rezista inima, chinuindu-se mereu sub toată acea greutate, pompând sânge prin niște artere care cu siguranță nu mai erau funcționale.

Bond profită de moment și răspunse.

— Știm cine sunteți, domnule Scipio, zise el. Știm ce afaceri faceți aici, în Marsilia, dar s-ar putea să vă surprindă să aflați că nu suntem interesați de dumneavoastră. În ciuda fanfaronadei, nu sunteți decât un escroc de doi bani. Mă aflu aici dintr-un alt motiv. Vă avertizez că tot ce-mi veți face mie, veți plăti înzecit. Ar fi mai bine să-mi dați drumul și să ne prefacem că nu ne-am întâlnit niciodată. De fapt, v-aș sfătui să fugiți și să vă ascundeți cât mai puteți, deși, văzându-vă, îmi imaginez că v-ar fi foarte greu. În ceea ce privește observațiile dumneavoastră despre țara mea, n-ați fi primul psihopat care ne subestimează. Ultimul care a făcut asta a sfârșit prin a-și zbură creierii într-un buncăr din Berlin. I-am spânzurat toți aliații. Deși sunteți un om foarte mare, sunteți mic prin comparație. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș pleca chiar acum, cât se mai poate.

Traducătorul fusese luat prin surprindere, însă începuse să traducă repede cuvintele în dialectul corsican, redându-le pe același ton plictisit, astfel încât, până când acestea ajunseră la urechile lui Scipio, își pierduseră veninul și disprețul.

Scipio îl așteaptă să termine și zise:

— Curajoase vorbe, domnule Bond. Ai respectul meu. În țara mea... în țara mea de origine, ne așteptăm ca dușmanii să fie curajoși. Curajul, ca și ura, este catalizatorul vendettei. Ei bine, suntem pregătiți să... te vom supune unui test. Te vom trimite înapoi la șefii dumitale un alt om decât cel care stă în fața mea acum. Îți voi da o lecție pe care nu o vei uita niciodată. Ești tânăr și, din câte am înțeles, ai fost promovat de curând în Secția 00. Poate că după toate astea îți vei da seama că ți-ai ales meseria greșită. Carlo, Simone... *Appruntà ellu!*

Ultimele cuvinte le adresase celor doi bărbați care tăcuseră pe tot parcursul conversației. Dintr-odată, aceștia se puseră în mișcare. Bond se încordă brusc, încercând să-și elibereze mâinile din strânsoarea sârmei. În zadar. Nu putea decât să

privească neajutorat cum unul dintre bărbați se duse la rafturi și își trase pe mâini o pereche de mănuși groase din cauciuc. Apoi întinse mâna și apucă un recipient greu din sticlă, de formă aproape cilindrică, ce conținea un lichid transparent. Între timp, tovarășul lui se aplecase deasupra lui Bond și îi trăsese jacheta peste umeri. Apoi, cu ambele mâini, îi rupse cămașa, lăsându-i la vedere pieptul și abdomenul. Bond privea dezgustat în timp ce primul bărbat se duse la Scipio cu sticla în mână.

— Acid clorhidric. Scipio rosti cele două cuvinte în engleză, iar traducătorul le repetă, înainte să continue să vorbească fiecare în limba lui. Este cunoscut și sub denumirea de „spirt de sare”. Una dintre minunile corpului omenesc este aceea că noi producem o cantitate mare de acid clorhidric în stomac, chiar dacă acesta ne poate face mult rău. Ești pe punctul de a afla cât de mult rău, domnule Bond. Mai întâi, aș dori să-ți arăt... să-ți fac o mică demonstrație.

Dădu din cap, iar bărbatul cu mănuși de cauciuc așeză recipientul jos și îl deschise, fiind atent să nu inhaleze vaporii. Cel de-al doilea bărbat târî o masă de metal pe pardoseală și o așeză în fața lui Bond. Apoi se duse la rafturi, alese un flacon de sticlă gol pe care îl așeză cu grijă în mijlocul mesei. Cu foarte mare grijă și controlând fluxul, primul bărbat îl umplu cu aproape un litru de lichid. Chiar din locul unde ședea, Bond simțea mirosul de chimicale, iar ochii începură să îl usture. Când flaconul se umplu, înșurubă capacul pe recipient și îl puse la loc pe raft. Bond știa ce i se pregătea. Simțea cum trupul i se împotriva când instinctul animalic preluă controlul, teama hrănindu-i imaginația, sfâșiindu-i întreaga ființă.

— Arătați-i! ordonă Scipio.

Bărbatul cu mănuși din cauciuc înclină flaconul până când lichidul începu să curgă pe masă. Când luă contact cu suprafața argintie, se auzi un sfârâit nervos, iar în aer se ridică un fum alb. Metalul deveni efervescent și își schimbă culoarea,

consumat de acid. Lui Bond i se puse un nod în gât. Pentru o clipă fu orbit, însă auzi cum acidul își făcea treaba. Scipio și traducătorul priveau în tăcere. În cele din urmă, demonstrația luă sfârșit. Suprafața mesei era plină de găuri, iar metalul strâmbat, cu șanțuri urâte. Câțiva stropi de acid ajunseseră pe pardoseala care ardea și ea. Mirosul înțepător de chimicale îi pătrunse în nas și în gât. Nu plângea, dar lacrimile îi curgeau fără să vrea. Încerca să nu se gândească la ce îl aștepta, însă înăuntru țipa.

— Sunt convins că ai o imaginație bogată, zise Scipio. Nu vei muri azi, domnule Bond, dar vreau să îți imaginezi că te întorci la Londra orb și desfigurat. Prietenii și colegii dumitale nu te vor mai recunoaște. Nu vei mai avea păr. Buzele și nasul... îți vor fi arse. Îți va fi imposibil să continui să îți desfășori activitatea. Într-adevăr, nu vei mai avea un loc nicăieri în Serviciile Secrete. Cum poți fi secret, dacă semeni cu un monstru? Te vei retrage și îți vei petrece restul vieții în vreun cămin, deși am înțeles... mi s-a spus că durerea nu va dispărea niciodată. Adevărul este că mă întristează să-ți fac una ca asta. Ești un bărbat foarte chipeș. Eu admir frumusețea, mai ales a unui bărbat. Dar, după cum ți-am explicat... cum ți-am explicat deja, trebuie să trimit un mesaj. Nu uita ce ți-am spus. Acesta este terenul meu, iar tu și oamenii tăi trebui să învățați să nu vă băgați nasul.

Scipio se ridică în picioare. Își împături bastonul.

— Așteaptă! strigă Bond.

Scipio nu răspunse, doar făcu un semn din cap.

Bărbatul, protejat de mănușile din cauciuc, aruncă tot conținutul flaconului în fața lui Bond.

Bond țipă. Simți lichidul hidos, rece ca gheața la prima atingere, udându-i părul, fața, ochii, umerii goi și pieptul. În același timp, își făcu avânt pe spate, răsturnând scaunul și căzând la pământ. Acidul îi ardea părul, pielea, carnea de dedesubt. Simțea că pieptul și stomacul îi luau foc. O parte din lichid pătrunsesese în pantaloni și îi ataca deja

vintrele. Era orb. Simțea cum ochii i se strângeau în orbite. Țipa în continuare. Era devorat, de foc. Era...

...singur.

Scipio plecase. Cu tot cu oamenii lui. Bond zăcea pe spate, cu brațele prinse sub propria greutate și sub cea a scaunului și cu picioarele îndoite deasupra. Era acoperit de lichid, iar în jurul umerilor se formase o baltă, însă durerea pe care o simțea i se concentrase la ceafă, unde se lovise când căzuse pe pardoseală. Și nicăieri altundeva. Era ud leoarcă, pe jumătate înnebunit de grozăvie, însă nu mai simțea arsura. Vederea i se limpezise.

Nu fusese acid clorhidric.

Bond trecuse prin cea mai cruntă agonie pe care și-o putea imagina, însă acum înțelegea, întocmai cum îi spusese Scipio, că totul fusese doar închipuirea lui. La un moment dat, în timpul demonstrației, poate atunci când fusese copleșit de vapori, schimbaseră flaconul și îi aruncaseră în față apă rece. Chinul și-l provocase Bond singur și, chiar și acum, când știa adevărul, își simțea trupul încordându-se din cauza șocului și inima bătându-i de două ori mai repede decât de obicei. Această traumă neașteptată ar fi putut ucide un bărbat mai în vârstă.

Fusese o lecție genială despre teroare și putere absolută.

Mai târziu, mult mai târziu, auzi scârțâitul ușii care se deschidea pentru a doua oară și un bărbat intră în grabă. Bond zăcea în continuare întins pe joc, cu brațele sub el și cu picioarele în sus.

— James? Era Reade Griffith. Agentul CIA veni în fugă la el. Iisuse! Ce-ai pățit? Te-am căutat peste tot prin complexul acesta. Mi-au spus că ai ieșit pe altundeva, dar firește că nu i-am crezut. Ce ți-au făcut? Ești bine?

— Scipio...

Spre surprinderea lui, Bond abia reușea să vorbească. Aerul i se oprea în gât. Era ca și când întreg trupul i-ar fi cedat.

— A fost aici? Griffith apucă de spătarul scaunului, ridicându-l. Cămașa lui Bond era descheiată, iar nasturii smulși. Mă duc să caut un patent. Îți sângerează încheieturile. Rezistă. Vin repede.

Bond închise ochii și încercă să se liniștească. Știa că scăpase ca prin urechile acului. Dintr-un motiv sau altul, Scipio hotărâse să îi dea doar un alt avertisment. Și ce avertisment! Bond îi admiră planul, pur și simplu, sclipitor. Fusesse o dovadă de încredere totală. Și care era treaba cu frumusețea „mai ales a unui bărbat”? Bond își alungă acest gând din minte. Știa că în noua lume din care făcea parte era absolut crucial să aibă un avantaj asupra adversarilor săi. Dacă nu credea că era mai puternic decât ei, atunci nu îi va învinge niciodată.

Acest avantaj îi fusese luat fără milă. Cum stătea așa, ud learcă și epuizat, Bond se întreba cum îl va putea recupera.

În seara aceea, după un duș fierbinte și un pahar de whisky Haig & Haig, Bond se simțea mult mai bine. Încheieturile îl dureau în continuare și se gândise să își trateze tăieturile cu un tub de Smiths Cream pe care îl avea în borsetă. Însă nu voia să iasă afară mirosind a farmacie. Așa că se șterse cu prosopul, se îmbracă, își bandajă ambele încheieturi și le ascunse sub manșetele cămășii ivorii de mătase. Era de-ajuns. Încă mai avea o durere surdă de cap, însă băutura i-o va amorti. Când ieși din dormitor, își surprinse reflexia în oglindă și se opri să își examineze ochii albastru-cenușii, conturul bărbiei și cicatricea de pe obrazul drept, pe care ajunsese să o accepte ca parte integrantă a ființei lui. În urmă cu doar câteva ore, ar fi putut pierde totul.

În timp ce stătea acolo, își imagină cum ar fi arătat dacă Scipio ar fi dat curs amenințării sale și își dădu seama că, deși se gândise adeseori la viață și moarte, evitase mereu să se gândească la multitudinea de variante. Ce ar fi preferat? Să moară pe loc sau să își petreacă următorii treizeci de ani desfigurat și simțind durere? Îi mai trecuse prin minte acest gând o dată sau de două ori în timpul războiului. Cei mai curajoși bărbați nu erau neapărat cei care fuseseră uciși, ci cei care trebuiau să trăiască tot restul vieții cu sechele.

Stinse lumina și coborî la recepție, unde Reade Griffith îl aștepta, privind candelabrul spectaculos care se presupune că ar fi fost comandat de țarul Nicolae al II-lea și care fusese livrat prea târziu, după ce începuse Revoluția Rusă.

— Văd că trăiești pe picior mare, zise el când Bond se așeză în fața lui. Am comandat whisky cu gheață. Sper că nu te deranjează.

— Merge și whisky, zise Bond.

Un chelner le aduse băuturile, iar Bond își aprinse o țigară. În partea cealaltă a încăperii, un

bărbat cu cravată neagră cânta la pian *O noapte fermecată*. Era muzica tipică unui hotel, care umplea spațiul fără ca cineva să asculte.

— Cum te simți?

Bond dădu din cap.

— Bine.

— Mai mergi la petrecere?

Era o întrebare retorică. În afară de cămașa din mătase, Bond mai purta un costum bleumarin la un rând, cu manșete întoarse, o cravată gri și mocasini negri. Stătea picior peste picior, părând complet relaxat. Ridică paharul, iar cei doi bărbați băură.

Deși nu comentaseră, amândoi erau dezamăgiți de rezultatele vizitei lor la Ferrix Chimiques. „W.E.”, inițialele de pe factură, reprezentau Wolfe Europe, o filială a Wolfe America, compania de care Bond auzise când era în Londra. La prima vedere, era un aspect important. Afacerea de import/export a produselor chimice avea legătură evident cu Jean-Paul Scipio și cu mafia corsicană. Poate că o deținea. Se părea că Bond descoperise o legătură cu Irwin Wolfe.

Însă Reade Griffith verificase compusul chimic pe care îl achiziționase Wolfe Europe și exista o explicație simplă pentru asta. Anhidrida acetică era folosită pentru a transforma celuloza în acetat de celuloză – componenta principală a peliculei de film.

— Nu înțeleg, oftă el. Omul tău a depus toate eforturile să obțină factura. A ascuns-o pe acoperiș. Dar nu are logică! Wolfe trebuie să își cumpere produsele chimice de undeva, așa că le cumpără de la Ferrix Chimiques. Care-i problema?

— Factura ar fi putut fi falsificată.

— Erau sute... mii de facturi acolo, James. Crezi că erau toate false? căzu o clipă pe gânduri. Poate ar trebui să vorbești cu Monique.

— Mă voi întâlni mâine cu ea.

— Și cu Madame 16 în seara aceasta?

— Nu văd de ce nu.

— Îți spun eu de ce nu, prietene. Griffith își coborî vocea. Scipio știa cine erai. Ți-a spus numele și numărul. O singură persoană i-ar fi putut da această informație. Ea!

Bond aprobă din cap, dându-și seama dintr-odată că o mare parte din el voia să creadă în Sixtine și că, în ciuda celor întâmplute, începuse să îi placă de ea când se întâlniseră la cazinou. Însă toate dovezile erau împotriva ei.

— Știau că vom merge acolo, zise el posomorât. Ne așteptau. Și, dacă are vreo importanță, când am cunoscut-o, i-am pomenit de Ferrix Chimiques. Am întrebat-o despre ei.

— N-a fost o mutare prea inteligentă. Probabil că le-a telefonat de îndată ce s-a despărțit de tine.

— Așa se pare.

Griffith agită cuburile de gheață din pahar. Părea trist.

— Te-am avertizat în privința ei, James. Ea este păianjenul care țese pânza. Trăiește cu Wolfe. S-a întâlnit cu Scipio. Iar acum te-a luat și pe tine în vizor. Poate ar trebui să vin și eu și să te țin de mână.

Bond zâmbi.

— Cred că mă descurc.

— Bine, atunci. Dar ai grijă. Cred că ne-a ajuns spaima pe care am tras-o azi... recunosc că doamna aceea mă sperie. Destul de tare.

Bond se gândea la cuvintele agentului CIA în timp ce conducea prin Villefranche, ocolind golful pentru a ajunge la peninsula care, deși avea doar 2,5 kilometri pătrați, devenise cea mai elegantă locație din lume. Pe Bond nu-l impresionau prea mult banii și succesul – întâlnise prea mulți oameni bogați a căror trăsătură definitorie era doar averea. Cu toate acestea, Cap Ferrat avea o strălucire aparte: grădinile, aleile, vilele fabuloase și artiștii, scriitorii și politicienii internaționali care odinioară locuiseră acolo. Noaptea, când stelele străluceau nepăsătoare pe cerul negru ca de catifea, când mirosul de pin și eucalipt plutea în aer, când valurile clipoceau, iar

vasele de lux ancorate în larg se legănau, era greu să îți imaginezi că ar exista un loc mai minunat ca acela. O fi fost locul de joacă al unui milionar, dar era singurul loc din lume unde până și turiștii aflați în trecere se simțeau milionari.

Shame Lady era o construcție nou-nouță, ridicată evident pentru a impresiona. Se afla pe dealurile împădurite care dominau micul port, urcată pe niște piloni albi de beton, asemenea unui câine gata să atace. Ferestrele uriașe și pătrate ofereau ocupanților săi o priveliște spectaculoasă asupra coastei. Zidurile înalte și sticla opacă nu le permiteau însă trecătorilor să vadă și ei înăuntru. Construcția era înconjurată de nenumărate terase unde creșteau măslini, tufe de trandafiri și iederă cățărătoare, însă clădirea principală era colțuroasă și aspră; un exemplu de arhitectură modernă în conflict cu natura. Câteva trepte din marmură albă duceau la ușa principală, străjuită de niște potire de argint din care se ridicau flăcări. Doi angajați solizi, cu *clipboarduri* în mâini, păzeau intrarea. Numele lui Bond era pe listă, așa că fu lăsat să treacă.

Petrecerea era în toi. O trupă de jazz întreținea atmosfera, iar chelnerii îmbrăcați în costume albe reușeau cumva să își croiască drum printre invitați. Bond fu servit cu un pahar de șampanie din care sorbi satisfăcut în timp ce urca, recunoscând aroma delicată și efervescentă tăcută a unei Pol Roger din 1934. Casa fusese proiectată astfel încât ferestrele să poată fi glisate complet, înlăturându-se orice limită dintre interior și exterior. Pentru o clipă, Bond simți iarba sub picioare. În clipa următoare, se afla pe un covor, înconjurat de opere de artă atârinate și luminate cu acea grijă care sugera casa de licitații de milioane de lire de unde proveneau acestea. Mobila era extrem de modernă. Invitații păreau să fi fost selectați după vestimentația la modă, după înfățișare și după tinerețe. Era un grup de oameni pentru care aspectul fizic însemna totul. Străluceau plini de sine în timp ce sporovăiau în franceză și în engleză, alegând în același timp

caviar pe clătite rusești, cozi de homar și somon afumat de pe tăvile de argint.

Cu toate acestea, în ciuda acelei atmosfere extravagante, Bond se simțea singur în mulțime. Din crâmpielele de conversație pe care le auzea, acești oameni erau bancheri, investitori, agenți de bursă, însoțiți de soții, iubite și amante. Niciunul dintre ei nu avea vreo legătură cu el sau cu cineva pe care el ar fi vrut să cunoască. Multe dintre fete – Bond cunoștea bine genul – erau machiate în exces și se măsurau din priviri, concurând deja pentru bărbații cu care urmau să se culce. Lângă el, un bărbat, care purta sacou și cravată, râse zgomotos, apoi dădu pe gât o jumătate de pahar de șampanie, abia simțindu-i gustul. Toți ceilalți făceau la fel. Bond își dorea deja să fi acceptat oferta lui Reade Griffith și să îl fi adus cu el. I-ar fi prins bine compania lui.

Apoi o văzu pe Sixtine intrând din grădină. Arăta splendid într-o altă creație marca Dior, o rochie roz-deschis, fără bretele, care îi marca talia de viespe și care era împodobită cu mărgelile și paiete sidefii. La gât avea un colier simplu cu diamante și în urechi o pereche de cercei asortați. Sub braț ținea o poșetă-plic argintie.

Se afla la brațul unui bărbat îmbrăcat într-un sacou din catifea și cămașă albă, fără cravată. Bond își dădu seama pe loc că acesta era Irwin Wolfe. Lăsa să se înțeleagă clar că toate acestea – casa, șampania, invitații – îi aparțineau și că petrecerea putea continua doar cu acordul lui. Deși nu era un bărbat masiv, emana încredere de sine și autoritate. Avea față de navigator, bătută de vânt și de soare și purta amprenta bogăției: bronz permanent. Deși era puțin trecut de șaptezeci de ani, se plimba prin încăperea cu lejeritatea unui bărbat mult mai tânăr. Ochii de un albastru-deschis aveau o oarecare strălucire, ceea ce însemna că probabil lua medicamente. Părul alb și bogat era pieptănat pe spate cu mult volum în creștetul capului. Atunci când zâmbea, se vedea o dantură perfectă.

Cei doi își făcură intrarea ca niște staruri de cinema sau ca niște membri ai familiei regale. Erau veseli și primitivi, însă aveau ceva care impunea distanța, iar Bond observă cum invitații se dădeau la o parte ca să îi lase să treacă. Nimeni nu vorbea decât dacă cei doi li se adresau mai întâi. Iar atunci când erau rostite câteva cuvinte – un salut, o amabilitate –, acestea păreau a fi o binecuvântare, o onoare.

Sixtine îl zări pe Bond și îl conduse imediat pe Wolfe la el. În timp ce îi privea apropiindu-se, Bond observă cât erau de intimi, ca niște parteneri de dans, și o mică parte din el se răzvrăti. Era gelos? De ce ar fi fost? Nu avu timp să-și răspundă la această întrebare. Se trezi brusc cu ei în fața lui.

— Irwin, zise Sixtine, acesta este bărbatul despre care îți spuneam, cel pe care l-am cunoscut la cazinou. Îl cheamă James Bond și îmi datorează 100.000 de franci.

Wolfe zâmbi și își întinse mâna.

— Încântat de cunoștință, domnule Bond, zise el cu un pronunțat accent american, unul care nu trăda sfiala și care ieșea în evidență. Ce vânt vă aduce pe Coasta de Azur?

— Afacerile, răspunse Bond, cu diplomatie. Wolfe îi strângea în continuare mâna, surprinzător de tare. Import și export, adăugă el, sperând că va fi suficient.

— Serios? Ce anume, mai exact?

Bărbatul refuza să-i dea drumul.

— Produse agrochimice. Bond folosi același paravan ca pentru Ferrix Chimiques. Reprezintă o companie care deține teren agricol în Marea Britanie.

— Interesant. Într-un final, Wolfe îi dădu drumul. Așadar, ați cunoscut-o pe iubita mea în Monte Carlo? El se aplecă și o sărută stângaci în scobitura gâtului. Ea nu-l respinse, părând să se bucure de avansurile lui. Am auzit că i-ați tras o bătăiță bună!

— Irwin... Habar n-am despre ce vorbești, chicoti ea.

— La cărți, iubito. La cărți!

— Jucam *vingt-et-un*.

— Atât timp cât nu a fost *soixante-neuf*!^[19]

Bărbatul râse zgomotos la propria-i glumă, iar Bond simți o oarecare repulsie, care era oarecum în contradicție cu tot ce auzise despre omul din fața lui. Apoi Wolfe se întoarse spre el, recăpătându-și brusc mina serioasă.

— Când ai ajuns aici, Jim? îl întrebă el.

— Acum câteva zile. Bond simți nevoia să fie politicoș și privi în jurul lui, căutând ceva de care să se agațe. Trebuie să vă felicit. Aveți o casă splendidă.

— O, locșorul acesta nu este casa mea. Eu locuiesc în Los Angeles. Am angajat un tip din Paris să construiască această casă, atunci când mi-am extins afacerile în Europa. Am avut nevoie de doi ani de zile ca să obțin autorizația de construcție. Îți vine să crezi? Aici exista o bisericuță, o capelă dărăpănată și părăsită. Era aici de secole și mi-a luat cam tot atâta timp ca să-i convins să mă lase s-o dărâm. La fel s-a întâmplat și în Menton. Dețin o fabrică la vreo 30 de kilometri de aici și le-am spus autorităților locale – primarului sau cine-o fi fost – că dacă nu-mi dau ce vreau, poate voi opri activitatea și mă voi muta în altă parte. Își puse mâna în jurul taliei lui Sixtine și o trase spre el, ca și când simțea nevoia să o aibă alături. Asta i-a făcut să se răzgândească repede.

— Irwin lucrează în industria filmului, explică Sixtine.

— Eu îl fabric, nu îl fac. Sixtine este fascinată de munca mea. Mereu mă întreabă. Nu înțeleg de ce. N-am întâlnit niciodată o femeie care să înțeleagă tehnologia. Își coborî mâna pe fundul ei, iar Bond fu mirat că Sixtine nu părea deranjată. Așa-mi place. Prima mea soție a fost bună la trei lucruri. La băieți – mi-a dat doi fii. La ambarcațiuni – îi plăceau la nebunie croazierele. Și la pat.

Era o expresie pe care o mai folosise. Îl provoca pe Bond să nu se amuze.

Dar Bond n-avea chef de joacă.

— Fiii dumneavoastră sunt aici în seara aceasta? întrebă el, pe un ton nevinovat.

Știa răspunsul. Îl provoca pe Wolfe în mod deliberat.

Privirea i se întunecă pentru un moment.

— Nu, domnule Bond. Fiii mei sunt morți. Au căzut la datorie. De fapt, mi-au fost luați în aceeași zi.

— O, îmi pare rău.

— Să nu vă pară. Mulți americani au făcut sacrificii, iar unii dintre ei poate s-au întrebat dacă a meritat. La urma urmei, a fost războiul evreilor. N-a avut nicio legătură cu noi. Însă președintele nostru – Frank Roosevelt, l-am cunoscut bine – a hotărât că trebuia să intervenim și să salvăm lumea și asta am și făcut. Mi-ar plăcea să știu unde ați fi ajuns voi, sclifosiților, dacă n-am fi fost noi! Am plătit scump și, după părerea mea, vom continua să mai plătim în următorii ani. Dar sunt mândru că am putut contribui și eu.

Lui Bond i se păru că Wolfe rostise ultima frază cu o oarecare dificultate. Cât despre restul discursului său, îl mai auzise, prin urmare îl ignoră.

Sixtine simți tensiunea dintre cei doi bărbați și interveni, încercând să degajeze atmosfera.

— Ai pomenit de ambarcațiuni, zise ea. Ar trebuie să-i povestești lui James despre *Mirabelle*.

— *Mirabelle*! Wolfe se înmuie vizibil. A fost botezată după prima mea soție și nu te va mira dacă îți voi spune că este o frumusețe. Vă interesează vasele de croazieră?

— Foarte mult.

— *Mirabelle* a fost construită în țara dumneavoastră, într-un loc numit Birkenhead, dar am adus-o aici ca să fie echipată. Voi, britanicii, sunteți mecanici buni, dar nu știți nimic despre proiectare. Are 24 de tone și 207 de metri lungime. Este echipată complet, cu tehnologie de ultimă

generație, de la stabilizatoare și până la un fel de pâlnie ultramodernă care împiedică funinginea să cadă pe puntea superioară. Urmează să efectueze călătoria de inaugurare și tot ceea ce pot spune este că Moore-McCormack și Grace Line ar face bine să se teamă, deoarece vasul nostru face ca flota lor să pară o adunătură de căzi ruginite.

— Mi-ar plăcea să o văd.

— Atunci ar fi bine să vii la bord. Dar ar trebui să te grăbești, Jim. Ridicăm ancora marți dimineată, la ora opt. Avem la dispoziție trei săptămâni ca să traversăm oceanul. Am putea-o face în jumătate de timp, dar probabil că vom avea de-a face cu chestii neprevăzute de ultim moment, și vom petrece prima săptămână în largul coastei franceze. Păcat că nu vă pot invita să faceți această călătorie împreună cu noi. Când vom ancora la New York, vom fi întâmpinați de primarul orașului. Vicepreședintele speră să vină cu avionul. Vom da o petrecere de pomină la bord. Doar pe artificii am cheltuit 1000 de dolari!

Mai erau patru zile până marți.

— Sunt sigur că voi putea arunca o privire până atunci, zise Bond.

— Atunci, ce-ar fi să stabiliți o oră cu Sixtine? Ea mă va însoți în călătorie. Nu ar fi o călătorie inaugurală fără ea și ar trebui să fie distractiv – doar noi doi, fără nici un alt pasager și 550 de cabine la dispoziție.

— Ai putea veni mâine? sugeră Sixtine.

— Sigur. Mâine după-amiază. Ce-ar fi la ora ceaiului? Vouă, britanicilor, vă place ceaiul, nu? La ora patru, să zicem.

— Ora patru este perfect, zise Bond. Este ancorată în Marsilia?

Wolfe dădu negativ din cap.

— Nu. Este aici, în Nisa. Sixtine va face toate aranjamentele. Mâna care i se odihnea în continuare pe fundul ei semăna cu un crab mort. Haide, iubito. Aș vrea să-ți prezint pe cineva.

El o dirijă în altă direcție.

Bond mai rămase locului, înconjurat de mulțimea tânără. Ținea încă în mână paharul pe jumătate plin cu șampanie Pol Roger, dar, brusc, nu mai avea chef să bea. De fapt, nu voia să mai stea acolo nicio secundă. Se întrebă de ce venise. Cineva se apropie de el și încercă să facă conversație, dar după ce schimbară câteva cuvinte, el se întoarse și plecă.

Se afla pe la mijlocul scării de marmură, când se auzi strigat. Când se întoarse, o văzu pe Sixtine ieșind prin glasvand. Probabil că se scuzase și plecase aproape imediat de lângă Irwin Wolfe. Bond se duse la ea.

— Da? zise el cu răceală în glas.

Ea îl privi cu interes.

— De ce pleci? îl întrebă ea.

— De ce-aș rămâne?

— Abia ai sosit.

— Am avut o zi lungă și nu prea am chef.

Ar fi plecat chiar atunci, însă ea îl opri cu privirea.

— Vreau să-ți vorbesc. Vino cu mine.

Fără să aștepte un răspuns, se întoarse cu spatele și intra în grădină, lăsând petrecerea în urmă. Bond o urmări cu privirea o clipă, apoi o urmă. Îi plăceau femeile și se simțea confortabil cu ele. Crezuse mereu că le înțelegea. Însă tot ce avea legătură cu Sixtine – până și numele ei – era tulburător și i se părea că, în scurtul timp de când o cunoștea, afișase cel puțin trei personalități diferite. La cazinou, în Monte Carlo, o considerase interesantă, puțin cam singuratică, dar complet stăpână pe situație. Lui Reade Griffith i se păruse periculoasă: un păianjen care țese o pânză, o Mata Hari. Aceeași părere o împărtășea și M. Însă acum, în casa aceea, ea îngăduise să fie pipăită de un bărbat cu cel puțin treizeci de ani mai în vârstă decât ea. Categorie nu era o oportunistă, și atunci ce căuta aici? Și, că veni vorba, ce era în capul lui de o urma supus pe peluză? Ar fi trebuit să-i spună, pur și simplu, să plece.

Ajunseră în dreptul unei piscine înconjurată de niște plante mici și ciudate cu flori, care semănau cu niște pădăii roz. Erau mimozele de care pomenise Sixtine. Bond le văzuse odată în Jamaica și își aminti că frunzele acestora se strâng atunci când sunt atinse. De aceea fuseseră botezate astfel. Sixtine își continuă drumul spre un pavilion în stil japonez, construit la capătul îndepărtat al piscinei. Înăuntru, erau niște scaune de răchită și perne ale căror huse aveau motive florale. Ea se întinse pe un scaun, cu brațele la spate, paielele de pe rochia ei strălucind în lumina lunii, își ridică privirea când sosi și el, deși nu se îndoise nicio clipă că el nu o va urma.

— Ai o țigară? întrebă ea.

Bond scoase un pachet de Du Maurier și îi întinse una. Ea o privi cu dispreț.

— Țigări canadiene botezate după un actor britanic neînsemnat. Există un loc în Londra de unde îmi cumpăr eu. Morland. Ar trebui să le încerci și tu. Dacă tot ai de gând să îți păstrezi acest obicei mizerabil, măcar s-o faci cu stil!

— Să te ia naiba, Sixtine, zise Bond. El îi aprinse țigara, apoi își aprinse și el una. De ce m-ai invitat aici mai exact? Ce vrei?

Ea ridică o sprânceană.

— Ești prost dispus.

— Aș putea spune că am avut o zi proastă.

— Serios? Vrei să vorbim despre asta?

— Am impresia că știi deja.

Ea nu negă. În schimb, ea dădu fumul afară și zise:

— Îl căutai pe Scipio. L-ai găsit?

— Da.

— Și? Deoarece Bond nu răspunse, ea adăugă: Chiar sunt interesată.

Brusc, Bond se întoarse spre ea. Spatele îi era scăldat în lumina lunii, iar privirea, întunecată.

— Știu cine ești, zise el. Ți-am citit dosarul. Știu despre dosarul Kosovo. Știu și despre victimele tale.

— Prefer să le spun „clienți”.

— Sunt convins de asta. Poate pentru tine nu este decât un joc, dar unul dintre prietenii mei a fost ucis...

— Mi-ai spus asta deja.

— ...și am fost trimis să descopăr cine este vinovatul. În acest moment, aş zice că tu ești suspectul principal.

— Nici măcar nu l-am cunoscut, ți-am spus. De ce aş vrea să am de-a face cu Serviciile Secrete britanice? Am motivele mele pentru care mă aflu aici, James, și, chiar dacă s-ar putea să-ți rănesc orgoliul, ar trebui să te gândești și la posibilitatea că acestea nu au nici cea mai mică legătură cu tine.

— Poate ar trebui să mă lași pe mine să decid asta.

— Poate că nu-mi pasă ce crezi.

— Atunci, nu-mi mai irosi timpul. El dădu să plece, apoi se opri și o privi cu răceală. Te culci cu Irwin Wolfe?

Dacă Bond intenționase să o insulte, atunci reușise. Ochii îi scânteiară. Aruncă țigara și o strivi cu piciorul, apoi se ridică, așezându-se în fața lui și privindu-l în ochi, îi despărteau doar câțiva centimetri.

— De ce dracu' te interesează pe tine?

— Te culci cu el?

— Tu ce crezi?

Bond nu se putu abține. O înșfăcă și își lipi buzele de ale ei, ținând-o strâns de brațele dezgolite. Nu știa cum va reacționa și, în acel moment, nici nu îi păsa.

În cele din urmă, îi dădu drumul. Ea făcu un pas în spate. Părul negru îi căzuse pe ochii care îi străluceau atât de furie, cât și de amuzament.

— Măi să fie! exclamă ea. Spionul britanic nu poate obține ce vrea prin consimțământ, așa că încearcă să ia cu forța. Ea își atinse buzele cu mâna. Așa te porți cu femeile? Dacă ar fi să aleg, cred că îl prefer pe Irwin Wolfe.

Preț de o clipă, niciunul nu mai vorbi. Piscina se întindea în spatele lor, iar apa strălucea în întuneric.

Formația începuse o altă melodie. Părea să fie foarte departe.

— Te-am invitat aici pentru că te plac și sunt interesată de tine, zise Sixtine. Dar va trebui să o luăm pas cu pas, James, și, ca să lămurim lucrurile, nu ai voie să mă mai atingi fără permisiunea mea. Vino pe *Mirabelle* mâine, vom bea câteva cocktailuri și vom vedea dacă ajungem la un aranjament care să ne satisfacă pe amândoi.

— Doar asta te interesează? o întrebă Bond. Negocierile?

— Din ce alt motiv ne-am afla aici?

Trecu pe lângă el și se îndreptă spre casă sub privirile lui Bond. Irwin Wolfe ieșise pe terasă și o căuta. Bond văzu cum bărbatul își puse brațul pe după umerii ei și o conduse înăuntru. Ea aruncă o privire peste umăr, ca și când l-ar fi căutat în întuneric, apoi se făcu nevăzută.

Le Grand Banditisme

Bond se înșelase în privința lui Monique de Troyes, fata care lucra la Ferrix Chimiques și ale cărei prenume și număr de telefon le citise pe spatele cărții poștale. Nu locuia într-un apartament cu trei camere la marginea orașului Marsilia, ci împreună cu părinții ei, într-o casă cu etaj, în Aubagne, un orașel din apropiere. În fiecare dimineață, lua trenul până în Marsilia, iar apoi autobuzul până în zona portului și în fiecare seară făcea același lucru la întoarcere. Însă nu se înșelase în privința vârstei. Avea douăzeci și șapte de ani. Și era frumoasă.

Îi fusese ușor să îi afle adresa după numărul de telefon, iar a doua zi dimineață, la ora opt, Bond se afla deja în mașină în fața casei. Era sâmbătă, prin urmare fata nu lucra, așa că spera să nu fi plecat din oraș. Aubagne era un oraș destul de frumos, care deși clocotea sub dogoarea soarelui de august, măcar era răcorit de briza care sufla dinspre munții care îl înconjurau. Unele zone datau din Evul Mediu, iar acolo străzile erau foarte înguste și clădirile încântătoare. O turlă de biserică și un turn cu ceas rivalizau pentru atenție, însă își iroseau timpul, deoarece puțini turiști ajungeau pe acolo. Era ceva tipic pentru atât de multe orașe și sate din Franța, care se aflau aproape de mare și care își duceau existența într-o lume doar a lor. Câinii lătrau, iar pisicile stăteau tolănite pe străzi. Femei în vârstă ședeau în fața caselor lor, cufundate în gânduri și îmbrăcate în haine prea groase pentru vremea călduroasă. Toată lumea știa totul despre toată lumea, însă, la sfârșitul zilei, nu erau prea multe de știut.

Tatăl lui Monique era măcelar, un comunist convins, care vizitase Parisul o singură dată. Fusese acolo ca să lupte împotriva fasciștilor în revoltele din 1934. Nu îl deranja că fiica lui nu îi împărțea

convingerile. După părerea lui, femeile n-aveau ce căuta în politică. Bărbat mărunț și puțin aplecat de spate, cu mustața deasă, avea o casă care i se potrivea perfect, amplasată pe colț, ca și când fusese acolo dintotdeauna, cu spatele la sat și cu fața spre mașinile care treceau pe drum. Era vopsită în roșu-închis, avea trei obloane albe și ușa de la intrare îngustă. La etaj, erau două dormitoare unul lângă celălalt, iar la parter, o bucătărie și o baie. Casa nu avea grădină, doar un spațiu mic din beton în față, care era atât de prost definit, încât era adeseori confundat cu trotuarul, iar când Monsieur de Troyes își sorbea Ricardul înainte de cină, se trezea că purta o conversație serioasă cu cei care treceau întâmplător pe acolo.

Bond aștepta deja de o oră când Monique își făcu, în sfârșit, apariția – din fericire singură. Înlocuise ținuta de birou cu o fustă simplă și o bluză și ținea în mână un coș. Era evident că se ducea la piața care se deschisese la scurt timp după răsăritul soarelui și care se afla pe strada botezată după Mareșalul Foch. Bond coborî din mașină și închise portiera, însă sunetul trebuie că-i atrase atenția, pentru că fata aruncă o privire în partea cealaltă a străzii, apoi, fără să ezite, se întoarse și începu să urce dealul în grabă. Îl recunoscuse. Bond zâmbi în sinea lui și grăbi pasul. O ajunse din urmă în dreptul unei capele prăfuite, unde doi îngeri priveau în jos, la el, cu palmele ridicate de parcă ar fi vrut să îl avertizeze să stea departe.

Nu mai era nimeni în apropiere. Monique nu ascundea faptul că încerca să fugă de el, nu că trebuia să ajungă undeva, dar apoi, brusc, se opri în loc și se întoarse. Cu părul de culoarea nisipului strâns în coadă și cu ochii albaștri și pătrunzători, părea mai tânără decât și-o amintea el din birou. Era furioasă și, poate, speriată. Sau amândouă.

— Ce vreți? îl întrebă ea în franceză.

— Trebuie să vorbim, zise Bond.

— Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Plecați!

— Nu se poate, Monique. Îmi pare rău. Nu vreau să te supăr, dar l-ai cunoscut pe un prieten de-al meu și trebuie să vorbim despre el.

— Este vorba despre Richard Blakeney?

Accentul ei împărți numele de familie în trei silabe, iar Bond avu nevoie de o clipă ca să-și aducă aminte că acesta era pseudonimul pe care îl folosisese bărbatul mort.

— Da, răspunse el.

— Nu vreau să vorbesc despre el. Nu vă pot spune nimic.

— Îți amintești de mine.

— Firește. Ați venit la Ferrix. Nu ar fi trebuit să veniți. Fata strânse coșul în mână de parcă voia să se apere cu el. Vă rog, *monsieur*. Părinții m-au trimis la piață. Voi avea probleme dacă nu le voi da ascultare.

— Lasă-mă să te însoțesc...

— Nu!

Cuvântul îi ieși, pur și simplu, pe gură, iar Bond își dădu seama că a fi văzută cu un bărbat străin într-o comunitate restrânsă i-ar fi cauzat tot soiul de necazuri.

— În regulă. Nu vreau să-ți fac probleme.

— Atunci, plecați! Dacă mă vor vedea că vorbesc cu dumneavoastră, mă vor ucide. Dacă vor afla doar că ați venit aici, mă vor ucide.

— Nimeni nu știe că sunt aici și nimeni nu-ți va face vreun rău.

Ea se uită în lungul străzii, ca și când ar fi vrut să-i demonstreze contrariul. Însă erau în continuare singuri, cu excepția îngerilor din piatră. În sfârșit, îi observă și păru că își luă forța de la ei, ca și când aceștia ar fi vegheat-o. Poate că străinul avea dreptate. Monique era o fată naivă, care mergea la biserică în fiecare duminică și aprindea lumânări pentru sufletele bunicilor ei. Fusesse crescută cu convingerea că lumea era un loc rău și că va fi protejată de ea dacă trăia într-un oraș de provincie, împreună cu părinții. Obținerea unei slujbe la puțin mai mult de 20 de kilometri depărtare fusese

singura aventură din viața ei și mama avusese nevoie de toată puterea de convingere ca să îl înduplece pe soțul său să o lase să plece.

Monique luă o hotărâre.

— Trebuie să merg la piață, dar ne vom întâlni după aceea. Există o cafenea lângă gară. Îi spune Le Papet. Mă puteți aștepta acolo.

— Monique... nu te ajută cu nimic dacă te ascunzi de mine.

— Am spus că voi veni. În vocea ei se simți furia. Voi fi acolo într-o oră.

Fata se întoarce și plecă.

Gara din Aubagne este absurd de frumoasă. Vopsită în galben regal, cu ferestre arcuite, copertine ornate și palmieri, la prima vedere ar putea trece drept casa unui ambasador pensionat sau, poate, un cazinou mic. Păstrează distanța față de șoseaua lată și aglomerată care ocolește orașul și continuă spre munți. Sugerează faptul că mașinile și autobuzele aparțin unei ere mai moderne și mai vulgare. A fost construită de un arhitect care credea în călătoriile cu trenul, într-o vreme când călătorii preferau șampania și caviarul din *Orient Express* sau ascultau orchestrele de cameră care cântau Ceaikovski în trenul *Golden Eagle*, care străbătea Rusia.

James Bond se așezase la o masă de unde se vedea ceasul din gară, care îi spunea cât timp trecuse și care părea să-l tachineze că, poate, Monique nu va veni. Barul era alcătuit dintr-o încăpere mică și modestă, plină de mese și, pentru că era duminică dimineată, de clienți. Cu toate acestea, se extindea printr-o copertină care ocupa o mare parte din trotuar, iar zona aceasta era mai liniștită. Bond comandase *une noisette* – espresso dublu cu o picătură de lapte – și un corn de care, de fapt, nu avea poftă. Își petrecuse ultima oră rupându-l bucățele, însă mâncase foarte puțin din el. De asemenea, fumase două țigări Du Mauriers, deși acestea îi amintiseră de gluma lui Sixtine. Se gândea la întâlnirea lor din grădină, de sărutul lui

pătimaș. Era puțin dezgustat de el însuși. De ce nu și-o putea scoate din minte?

Ceasul indica ora zece și douăzeci de minute când, într-un final, Monique își făcu apariția, traversând strada, fără coșul pe care îl cărase mai devreme. Se observa o oarecare determinare în felul în care pășea, de parcă avea programare la dentist și credea că o va dura mai puțin dacă aceasta lua sfârșit cât mai repede posibil. Îl văzu pe Bond și se așeză în fața lui. Înainte să vorbească, îl privi sfidătoare. „M-ați obligat să vin aici, părea să spună. Ce trebuie să fac ca să vă conving să mă lăsați în pace?”

— Pot să-ți comand ceva de băut? o întreabă Bond.

— Nu, mulțumesc.

— Nu fi ridicolă. Este o zi călduroasă, iar tu ai fost la cumpărături. El îl strigă pe chelner. Vreau un *Americano*, zise el. Cu multă gheață.

— Și pentru doamna?

Ea ezită, apoi cedă.

— *Un orange pressé*.

Chelnerul se roti pe călcâie și plecă. Nu o recunoscuse pe Monique, dar majoritatea clienților lui erau navetiști, care nu zăboveau niciodată prea mult.

— Nu știu ce vreți, încep Monique, dar nu vă pot ajuta.

— Poți începe prin a-mi spune de ce îți este atât de teamă.

— V-am spus deja asta. Se uită în stânga și-n dreapta. Celelalte mese nu erau ocupate, dar chiar și așa, ea se aplecă în față și continuă în șoaptă. N-ați înțeles. Nu trăiți aici. Dar în Marsilia trebuie să aveți grijă cu cine vorbiți și ce spuneți...

— Te rog, Monique. Nu-mi mai irosi timpul. Bond își înăspri tonul. Știu că tu și Richard Blakeney erați prieteni. Poate mai mult decât prieteni.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Dar erau lacrimi de indignare.

— Nu m-am culcat cu el! Sunteți un nesimțit dacă sugerați asta.

— Dar țineai la el.

— Îl simpatizam.

— Cum v-ați cunoscut?

Ea trase aer în piept, adunându-și gândurile. Bond observă că fata avea o încăpățănare de fier și o admira pentru asta.

— Nici măcar nu știu cine sunteți, zise ea. V-ați prezentat ca fiind domnul Howard când ați venit la birou. Acesta este numele dumneavoastră adevărat?

— Are vreo importanță?

— Bănuiesc că nu. Poate că și Richard m-a mințit. Observ că voi doi sunteți o apă și-un pământ. Dați-mi o țigară!

Bond îi întinse pachetul. Ea luă una. El i-o aprinse.

— L-am cunoscut pe Richard acum aproximativ o lună. Era în gara din Marsilia și mi-a spus că nu găsea peronul corect.

Bond mai că zâmbi când auzi această replică de agățat atât de evidentă. El nu ar fi folosit-o pe aceasta.

— Și el călătorea spre Aubagne. Deși a fost o călătorie scurtă, am stat de vorbă. Părea să fie de treabă. Mi-a spus că lucra pentru o companie de asigurări și, când am ajuns la destinație, m-a întrebat dacă aș vrea să beau ceva cu el. Am venit aici. Ne-am așezat la masa aceea.

Ea arătă cu degetul.

— A început să-mi pună întrebări despre Ferrix Chimiques și mi-am dat seama că întâlnirea noastră nu fusese întâmplătoare și că mă alesese în mod intenționat. Ar fi trebuit să-i spun să plece atunci. Ar fi fost mai bine pentru mine dacă aș fi făcut-o. Ar fi fost mai bine pentru amândoi. Dar era fermecător. Mă făcea să zâmbesc.

— Ce voia să știe?

— Era interesat de unul dintre clienții noștri, compania Wolfe Europe. Voia să știe ce produse chimice cumpăra de la noi. Îmi cerea imposibilul,

desigur. Avem sute de clienți și vindem mii de produse chimice. Cum aș fi putut să-i dau acea informație? Prin urmare, m-a rugat să mă uit la contabilitate și să îi duc copii ale tuturor tranzacțiilor care avuseseră loc în ultimele șase luni.

Bond scoase copia la indigo a facturii pe care o găsisse pe Rue Foncet și o desfăcu pe masă.

— Ai luat asta? o întrebă el.

Ea o examinează scurt și dădu aprobator din cap.

— Am luat cincizeci de facturi diferite. A trebuit să fiu foarte precaută. Luam câte patru sau cinci de fiecare dată. Niciuna nu-l mulțumea. Mi le-a dat înapoi. Cu excepția uneia.

— Dar ce semnifică produsul acesta chimic, anhidridă acetică? Wolfe Europe produce pelicule fotografice. Face parte din proces.

— Nu știu. Ea ridică din umeri. Nu mi-a spus.

Chelnerul sosi cu băuturile. *Americano* lui Bond – un amestec de Campari, vermut dulce și apă minerală – avea culoarea potrivită, însă el scoase coaja de lămâie și o puse deoparte. Era prea devreme pentru astfel de mofturi. Monique își comandase suc de portocale, dar nu părea interesată de el.

— Ce ți-a povestit despre el? o întrebă Bond.

— Nu mi-a povestit nimic. Oricum, orice mi-ar fi povestit ar fi fost o minciună. Mi-a spus că lucrează pentru o companie de asigurări, dar a fost o minciună, nu-i așa? E din același aluat ca dumneavoastră. Amândoi sunteți niște englezi chipeși, cu ochi de gheață. Amândoi vreți informații. Atâta tot. Nu vă pasă ce se va întâmpla cu mine.

— Mie îmi pasă ce se va întâmpla cu tine, Monique, zise Bond cu toată sinceritatea. De aceea am condus până în Aubagne. Nimeni nu știe că sunt aici, iar după ce voi pleca, nu ne vom mai întâlni niciodată.

— Ei știu tot! zise Monique. L-am avertizat pe Richard când mi-a cerut să fur documentele. Așa este Marsilia. Știți, este orașul „du grand

banditisme”. Înveți să taci din gură, să nu întreci măsura. L-am avertizat, dar nu m-a ascultat, iar ei l-au ucis. Când am aflat că un cadavru a fost descoperit în golful La Joliette, am știut că era el, înainte să fie identificat. Fata ezită. Mi-a spus că mă va duce la Paris și la Londra. N-am plecat niciodată din sudul Franței. Dar n-au fost decât minciuni. Dacă nu ar fi fost ucis, ar fi plecat și ar fi uitat de mine. La fel ca dumneavoastră.

Ei tăcură și se priviră. Ea nu se atinsese de băutura ei.

— Știi cu cine s-a dus să se întâlnească în ziua în care a murit?

— Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic. Ea se ridică în picioare. Nu mai am nimic să vă spun, domnule Howard, iar acum trebuie să mă întorc acasă. Lăsați-mă în pace, vă rog.

— Mulțumesc, Monique. Îmi pare rău de Richard. Poate nu mă crezi, dar sunt convins că el a ținut la tine. Și, dacă are vreo importanță, a fost prietenul meu.

— Oamenii ca dumneavoastră au prieteni, domnule Howard? Mă îndoiesc.

Fata se îndepărtă de masă și traversă strada, îndreptându-se spre gară și spre centrul orașului care se afla dincolo de aceasta. Bond ceru nota de plată. În același timp, auzi o mașină apropiindu-se. Știu imediat că mergea prea repede și, chiar în momentul în care recunosc hurelul motorului, el se răsuie, temându-se de ceea ce urma să vadă.

Monique se afla la jumătatea străzii. Încălezi locului când văzuse Peugeot-ul 202 negru, cu patru uși, gonind spre ea. Semăna cu o mașină de gangsteri, cu apărătoarele sale rotunde, cu geamurile fumurii și capota și botul lung și înclinat, care o făceau să pară atât de agresivă. Înăuntru erau doi bărbați, dar dispărură într-o secundă. Bond văzu mașina lovind ceva. O țintise pe Monique în mod deliberat. Nu încăpea nicio îndoială. Fata fu lovită și aruncată în aer. Înainte să cadă pe asfalt, mașina trecuse deja de ea și ieșea din oraș. Cineva țipă.

Dintr-odată, oamenii începură să apară pe trotuar, ieșind din gară, ieșind din bar ca să vadă oroarea care tocmai avusese loc.

Bond deja alerga spre ea. Văzu mașina dispărând după un colț și auzi scrâșnet de roți. El își lăsase mașina în fața casei lui Monique. Nu avea cum să îi urmărească.

Ajunse lângă fată și își dădu seama imediat că nu mai putea face nimic. Rochia îi era sfâșiată, iar brațele și picioarele îi erau pline de sânge, mult mai mult curgându-i din cap. Era imposibil să-și dea seama câte oase rupte avea. Nu mai văzuse niciodată pe cineva să arate atât de jalnic mort și fu nevoit să-și alunge acel sentiment de furie și greață. Avusese doar douăzeci și șapte de ani.

Cum aflaseră? Bond o întrebase pe Sixtine despre Ferrix Chimiques, dar nu pomenise nimic de Monique, plus că nu spusese nimănui că va merge acolo în ziua respectivă. Mai mult de-atât, când ieșise cu mașina din Nisa avusese grijă să se asigure că nu era urmărit: o măsură de precauție elementară. Cineva – cei doi bărbați din mașină – trebuie să o fi urmărit pe fată atunci când ieșise din casă, se întâlnise cu Bond, mersese la piață, apoi venise aici. Știa despre copia la indigo furată. Hotărârea de a o ucide fusese luată deja. Fusese o simplă coincidență că Bond se aflase acolo ca să fie martor la cele întâmplare.

Și acum, ce urma? Apăru și o mașină de poliție. Doi bărbați în uniformă coborâră din ea. Câțiva oameni se strânseseră în jurul fetei. Bond se ridică în picioare și se dădu în spate, fără să atragă atenția asupra lui. Dacă întreba cineva, era un simplu turist. Nu o cunoștea și n-avea nicio legătură cu ea. Era doar în trecere.

Dragoste pe căldură

— Mă bucur să te văd, Jim. Bun venit la bord!

Cuvintele îi zgâriară urechile lui Bond când părăsi pasarela și se lăsă copleșit de frumusețea și extravaganta vasului *Mirabelle*, cu cele două coșuri aurii de fum ale sale, care îl dominau, și cu puntea impecabilă din lemn de culoarea mierii, care se întindea în depărtare. Irwin Wolfe îl întâmpinase îmbrăcat în haine marinărești albe, șapcă și numele vasului – și al soției lui defuncte – inscripționat pe piept. Încă o dată, Bond observă strălucirea ciudată din ochii albastru-deschis ai bărbatului și se întrebă dacă era durere sau fanatism. Căci această lume plutitoare era creația lui.

Vasul *Mirabelle* avea 210 metri lungime (Wolfe rotunjise numărul în sus), 25 de metri lățime și două propulsoare, fiecare cântărind douăzeci și opt de tone și efectuând două rotații pe secundă. Turbinele de abur fuseseră construite de Vickers-Armstrongs în Barrow-in-Furness și făceau aburi la 28 kg/cm², la temperaturi de 370°C. Cele două coșuri de fum erau făcute de Thornycrofts din Southampton și fuseseră echipate cu un dispozitiv recent brevetat care ținea fumul departe de punțile superioare. Vasul avea trei punți expuse intemperiilor: puntea destinată sporturilor, puntea destinată plajei și puntea destinată plimbărilor. Bond se afla pe ultima dintre acestea, iar în jurul lui era un du-te-vino.

Bărbați în genunchi lustruiau balustradele și frecau podelele. Alții spălau hublourile pe dinafară și făceau retușuri la suprafața vopsită. Nenumărate provizii erau aduse la bord – mobilă, așternuturi, lăzi cu vin, mâncare congelată, lămpi, vase – în timp ce un ofițer în uniformă, care ținea în mână un *clipboard*, dădea ordine. „Mijlocul vasului, A puntea 10. Față, B puntea 8. Față, Camera cu bagaje, R puntea... și aveți grijă cu alea!” Ultima

comandă fu adresată unei echipe de muncitori de culoare, care cărau cutii mari de carton pe care scria „FEUX D'ARTIFICE”, iar Bond își aminti de petrecerea pe care Wolfe intenționa să o dea atunci când ajungea la New York.

În acel moment, atmosfera nu era una de petrecere. Bond percepea o atmosferă cât se poate de serioasă, senzația că acoliții se strânseseră laolaltă în acea catedrală magnifică pe care cei mai buni ingineri, toți britanici, o construiseră. Peste doar trei zile, turbinele vor prinde viață, propulsoarele se vor învârti și vasul de 25.000 de tone se va desprinde de mal și va ieși în larg cu o viteză constantă de 15 noduri.

— Așadar, cum ți se pare? îl întreabă Wolfe, privindu-l întrebător pe Bond.

— Este o frumusețe, răspunse Bond morocănos.

— Cel mai frumos vas din cele șapte mări! exclamă Wolfe. N-o fi la fel de mare precum *Queen Mary* sau la fel de rapid ca *SS United States*, dar, la naiba, n-au decât să-și păstreze *Fundele Albastre*. Noi avem aici cel mai luxos mijloc de a traversa Atlanticul.

Înainte să-și dea seama, Bond se trezi cu mâna lui Wolfe pe umărul lui, îndreptându-se agale spre podul vasului de parcă ar fi fost prieteni vechi.

— Avem doar 200 de cabine clasa I și 320 de cabine clasa a II-a, deși aș fi putut face de două ori mai multe dacă voiam. Dar când călătorești cu *Mirabelle*, ai mai mult spațiu, propria terasă, o baie separată și paturi normale. Dacă închiriezi unul dintre apartamentele noastre de lux, vei avea parte de un pian Bechstein, un șemineu, un bar și un majordom personal care să aibă grijă de tine. Ba chiar vei putea admira capodoperele de artă care atârnă pe pereți. Avem lucrări ale lui Cézanne, Picasso, Toulouse-Lautrec... Am oameni care caută case de licitații peste tot în Europa ca să achiziționeze lucrările de artă potrivite.

Avem trei restaurante și cinci bucătării, dintre care două funcționează non-stop pentru gustări și

room service. L-am furat pe cel mai bun bucătar de la restaurantul Ledoyen din Paris. Spune-mi unde altundeva vei găsi trei stele Michelin în mijlocul oceanului! Stridii, caviar, friptură din mușchi de vită, homar proaspăt... fiecare fel de mâncare va fi memorabil, iar crama te va face să plângi de fericire. Pe puntea superioară se află un bar unde se poate mânca și care se transformă în cinematograful și club de noapte, iar în salonul principal va cânta o orchestră simfonică. Avem două piscine, o bibliotecă, un salon de înfrumusețare, țarc pentru câini, parcare pentru câteva zeci de mașini – ba chiar avem o sinagogă pe puntea inferioară. Evreii sunt cei cu bani, așa că trebuie să avem grijă de ei și vom avea propriul nostru rabin. Tot ceea ce vezi aici este de ultimă generație. Sistemul nostru de telefonie îți poate face legătura oriunde în lume. Stai să vezi camera motoarelor!

Deși era după-amiaza târziu, soarele strălucea cu putere. Bond îi simțea dogoarea pe ceafă. Wolfe își ținea în continuare mâna pe umărul lui. Îi era greu să se concentreze la ceea ce îi spunea milionarul și simțea ceva respingător în vocea lui mieroasă, plină de satisfacție. Încă se gândea la moartea lui Monique de Troyes. Se simțea rușinat că trecuse de la acel incident la spațiul în care se afla în acel moment. Se străduia să pară interesat, să se prefacă a fi impresionat. Trebuia să își reamintească faptul că avea o misiune de îndeplinit.

— Credeam că Sixtine îmi va face turul, zise el.

— Sixtine s-ar rătăci imediat! Wolfe îi strânse umărul. Credeam că ai venit să vezi această frumoasă doamnă. *Mirabelle!* Dacă îmi permiți un sfat, ți-aș recomanda s-o lași în pace pe cealaltă domniță.

— Nu știam că voi doi sunteți atât de apropiați.

— Apropiați? Fie vorba între noi, Jim, cred că am găsit-o pe viitoarea doamnă Wolfe. Nu am cerut-o în căsătorie încă, dar dacă îi oferi unei femei un diamant de mărimea unei bile, poți fi sigur de

răspuns. O voi lăsa până în seara în care vom ajunge la New York. Păcat că nu vei fi de față.

Era oare o notă de răzbunare în această ultimă propoziție? Wolfe își luă mâna de pe umărul lui Bond și se duse la un bărbat care îi aștepta la intrare în salonul de la clasa I. Și acesta era îmbrăcat în alb, care contrasta cu pielea lui tuciurie și cu părul negru ca smoala.

— Mi-ar plăcea să-ți fac turul complet, Jim, dar, după cum îți poți imagina, sunt puțin ocupat acum. Și apoi îți va lua tot weekendul ca să vizitezi și restul. El este doctorul Borghetti, e medicul vasului și singura persoană de la bord care, în acest moment, își încasează salariul întreg fără a face ceva. Părea a fi o glumă inutilă, care evident îl irită pe doctor. El te va conduce în sălile principale, ca să-ți poți face o idee despre ceea ce am creat noi aici. Apoi vom putea servi ceașca aceea de ceai pe care o aștepți cu nerăbdare și poate că Sixtine ni se va alătura. El se întoarse spre doctor. Condu-l pe domnul Bond în sălile principale și arată-i câteva cabine. Apoi adu-l în barul Wolfe. Bine?

— Am înțeles, domnule Wolfe.

— Ne vedem mai târziu, Jim. Distracție plăcută!

Wolfe plecă în direcția din care veniseră. Bond îl cercetă din priviri pe doctor. Era surprinzător de urât, își zise Bond, și avea o mustață exagerat de aranjată, care orna o față de altminteri simplă și neinteresantă. Culoarea pielii nu reușea să ascundă acneea care îl desfigurase în copilărie și care îi lăsase urme pe gât și pe bărbie. Dacă Bond s-ar fi îmbolnăvit pe un astfel de vas, nu și-ar fi dorit să fie tratat de cineva care părea să sufere de o boală permanentă. Borghetti schiță un zâmbet când își începu turul. Vorbea engleza destul de prost.

— Pe aici, vă rog.

Doctorul deschise ușa și, în următoarele patruzeci de minute, Bond explorează interiorul somptuos al vasului *Mirabelle*. Nu avea niciun chef să se bucure de tur, nu după ceea ce se întâmplase în Aubagne în dimineața aceea. Adevărul era că nu s-ar fi simțit

niciodată atras de ceea ce reprezenta vasul de croazieră cu aburi. Nu avea nicio problemă cu bogăția sau cu excesul, dimpotrivă, se simțea ca acasă în cazinouri și hoteluri de lux. Ceea ce lipsea de aici era ușa de ieșire. A fi prins în larg având drept companie doar oameni bogați ar fi devenit în curând sufocant. Ar fi sfârșit prin a consuma prea multă băutură și a se culca cu menajerele.

Începură cu punțile superioare: sala de mese, fumoarul, biblioteca, saloanele. Wolfe avusese dreptate: Bond nu mai văzuse niciodată atâta crom lucios și sticlă Lalique, atât de multe covoare persane frumoase și mese de onix. Ferestrele și lămpile din tavan fuseseră proiectate cu grijă astfel încât să pătrundă înăuntru cât mai multă lumină, care să alunge senzația de claustrofobie care se regăsea până și pe cele mai mari vase de croazieră. De asemenea, existau sute de candelabre și lămpi art deco. Cu toate acestea, fără râsete și muzică de dans, fără femei în rochii lungi de seară și bărbați în frac, în acea tăcere omniprezentă și pustietate, *Mirabelle* avea farmecul unui salon de prezentare de mobilă. Însuși aerul său inedit era neprimitor.

În timpul turului, Bond observă ceva. Vasul era echipat cu un număr extraordinar de mare de stingătoare de incendiu. În circumstanțe normale, poate că nu ar fi observat, însă totul era atât de splendid – mozaicurile, picturile murale, draperiile din mătase și așa mai departe – încât cilindrele roșii și urâte îți săreau în ochi, mai ales că erau atât de multe. Poate că vor deveni mai puțin evidente odată ce vor sosi pasagerii, însă Bond era surprins că proiectanții fuseseră atât de neglijenți. De ce le-ai aminti pasagerilor, atât de fățîș, despre pericolul de incendiu?

I-ar fi putut pomeni acest lucru lui Borghetti, dar doctorul era destul de neprietenos în timp ce îl conducea pe Bond dintr-o zonă într-alta. De pe puntea pasagerilor, ei trecură printr-o ușă de serviciu și coborâră un șir de trepte spre camera motoarelor. Aceasta era o lume complet diferită, de

tuburi și cabluri șerpuitoare, schele și spații înguste. Totul avea o suprafață dură și metalică, fiecare centimetru de spațiu fiind ocupat de echipamente complicate care erau cumva conectate cu scopul de a porni și dirijeze acest vas uriaș. Aici lucrau mai mulți marinari. Vreo cincizeci de oameni făceau o serie de verificări de ultim moment, urcând și coborând scările care treceau prin trape asemănătoare celor de submarin, calibrând mașinăria nou-nouță. Bond văzu îngrijitori, cărbunari și pompieri, deși boilerile nu erau încă pornite. Toată lumea era ocupată. Bond își putea imagina cu ușurință haosul organizat care va urma după ce vasul va ieși în larg.

În cele din urmă, doctorul îl conduse înapoi la un bar care părea să îl imite pe cel din hotelul Savoy din Londra – tot numai mobilier negru și pluș – și pe care proprietarul vasului îl botezase după el. Bond fu ușurat când văzu că ceaiul promis nu fusese servit. Plus că sosise și Sixtine. Ședea într-un fotoliu mare din catifea și fuma o țigară, lăsând impresia că ar fi vrut să se afle altundeva. Pe Bond îl mira faptul că, atunci când nu era în cazinou, ea lăsa să i se citească pe față ceea ce gândea. Și totuși poate că era mai mult datorită temperamentului ei nepăsător.

— Așadar, ce părere ai? vru să știe Wolfe.

Era genul de întrebare la care nu puteai oferi decât un singur răspuns, iar Bond, neavând de ales, spuse:

— Este splendid, răspunse el. Apoi adăugă, ca un gând ulterior. Păreți să aveți emoții în privința lui.

— Emoții?

Bond fusese impresionat de tehnologia vasului. Însă o parte din el disprețuia faptul că trebuia să îi recunoască acest lucru lui Irwin Wolfe și se legase în mod deliberat de importanța pe care și-o dădea bărbatul.

— N-am mai văzut niciodată atât de multe stingătoare de incendiu, explică el. Bănuiesc că vă

faceți griji în privința vreunui scurtcircuit sau ceva de genul.

Wolfe zâmbi, deși nu părea amuzat.

— Nu-mi fac deloc griji, Jim. Fiecare detaliu de pe acest vas a fost luat în considerare, iar peste trei zile vom face un test în larg ca să vedem dacă există vreo problemă. Împunse aerul cu degetul ca să se facă înțeles. Însă atunci când cheltuiești peste două milioane de dolari americani pe un proiect, este logic să îți protejezi investiția. Bănuiesc că n-ai cum să înțelegi aceste lucruri. Dar așa stă treaba.

— Înțeleg, zise Bond, pe un ton amabil.

— Irwin are vești proaste, zise Sixtine, cu o voce care nu trăda părerea de rău. Nu mai servește ceaiul.

— Așa este. Wolfe încuviință din cap. Trebuie să mă duc la fabrica din Menton. Trebuie să mă ocup de niște chestiuni de ultim moment legate de afaceri.

— Vin cu tine! zise într-o doară Sixtine, de parcă tocmai i-ar fi venit această idee, însă Bond avu impresia că, într-o oarecare măsură, era o chestiune importantă pentru ea.

— Nu este o idee bună, iubito. Mă vei încurca. Ne vedem mâine.

— Dar mi-ai promis că mă vei duce acolo, Irwin. Știi cât de mult îmi doresc să aflu cu ce te ocupi. Iar aceasta este ultima mea șansă dacă vom pleca marți.

— Îmi pare rău, zâmbi Wolfe neînduplecat. Nu ar fi momentul potrivit pentru mine acum și-apoi, după cum ți-am spus deja, nu este nimic acolo care să te intereseze pe tine. Dacă vrei să înveți cu adevărat despre producția de film, poți vizita fabrica mea din Massachusetts.

— Dar sunt aici acum.

— Iubito, hai să nu ne certăm, bine?

Nu avea rost să continue. Sixtine își stinse țigara și se ridică în picioare.

— Bine, atunci. Voi merge acasă și mă voi culca devreme. Sudul Franței nu are farmec fără tine.

Juca teatru. Bond era convins de asta. Însă Wolfe era mulțumit. O trase spre el și o sărută pe obraz de

parcă s-ar fi temut de buzele ei pline.

— Te deranjează dacă îl conduci pe oaspetele meu de pe vas? o întrebă el.

— Deloc, răspunse ea. Și nu-ți face griji, mă voi asigura să nu dea foc la ceva la plecare.

— Mă bucur că te-am revăzut, Jim. Îi strânse mâna. Data viitoare când vei merge în America, știi cum să ajungi acolo.

— Cu siguranță.

Bond și Sixtine plecară împreună, coborând pasarela care ducea pe cheile portului Nisa. Aici, *Mirabelle* fusese ancorată pentru ultimele verificări înainte să iasă în larg și era înconjurată de macarale care stăteau ca niște străjeri, plecându-și capetele în fața reginei. Bond venise pe jos de la hotelul Negresco, însă Sixtine venise cu mașina. Un MG TD decapotat, roșu-aprins îi aștepta vesel în față, iar Bond știu imediat că era al ei. Ea scoase din geantă un breloc și îl învârti pe deget în timp ce se îndreptau spre mașină.

— Vino cu mine, îi spuse ea fără să-l privească, probabil fără să-i pese dacă o urma sau nu.

Deschise portiera și urcă.

— Încotro? o întrebă Bond, urcând lângă ea. Te întorci la vila *Shame Lady*?

Ea dădu din cap.

— Nu. Nu-mi place să stau acolo singură.

— Wolfe nu se va întoarce mai târziu?

— Îmi place și mai puțin când el este cu mine.

— Atunci, încotro?

Ea deschise torpedoul și scoase o pereche de ochelari de soare, apoi roti cheia în contact, iar Bond ascultă apreciativ hurelul motorului de 1250 cc, reglat perfect.

— Hai să facem un tur secret! strigă ea. Nu este foarte departe și va fi o seară minunată.

Avea dreptate. Soarele începea să apună când ieșiră din Nisa, înaintând pe șoseaua ce șerpuia de-a lungul coastei spre Cannes, însoțiți, în partea stângă, de Mediterana, care căpătase o nuanță sângerie. Trecură pe lângă aeroport și pe lângă noile

construcții – birouri și apartamente – care se înmulțiseră deja pe malul mării, amenințând să copleșească zona și, într-o bună zi, să-i distrugă farmecul natural.

Bond fusese mereu de părere că până și cele mai bune șoferițe aveau o oarecare reticență, o lipsă de încredere la volan. Acestea reduceau viteza în curbe înainte să le ia și, cu cât era mai puternică mașina, cu atât mai puțin control păreau să aibă asupra lor. Însă Sixtine conducea mașina MG ca un profesionist, zâmbind relaxată în timp ce accelera până la aproape 100 km/h. Părul negru îi flutura în vânt, iar ochelarii de soare îi ascundeau ochii. Traficul era infernal, însă ea depășea mașinile, uneori periculos de aproape, zâmbind când auzea claxoanele și schimbând vitezele cu precizia unui chirurg.

Ieșiră de pe șoseaua principală la Antibes și străbătură Boulevard du Cap până când acesta se termină în promontoriu. De aici, o stradă îngustă cobora dealul abrupt, mărginită de pini. Bond zări o fâșie de apă – un golf izolat în fața lor – însă, înainte să ajungă la el, Sixtine învârti volanul și trecură prin poarta deschisă a unei case mici, în stil vechi, cu pereți roz, bouganvillea cățărătoare și o curte abia pavată, unde creșteau lămâi și măslini. Deasupra intrării se afla un balcon cu coloane de piatră de unde probabil se vedea marea. Casa semăna cu o cutie de bijuterii și, fără să fie nevoit să întrebe, Bond știa că era a ei.

Ușa casei nu era încuiată. Sixtine îl conduse într-o cameră de zi cu glasvanduri, care dădeau spre o grădină mică și intimă, cu o piscină care se întindea în lateral. Un zid înalt, acoperit cu iederă, despărțea casa de vecinii săi. Nu se simțea nicio adiere de vânt. În atingerea caldă și catifelată a serii, totul mirosea a pin și eucalipt. Mii de greieri întâmpinau întunericul străpuns doar de lumina lunii.

— Dorești un pahar de Dom Perignon? îl întrebă ea.

— Te însoțesc.

— Desigur.

Puse un disc. Era un album al lui Édith Piaf, *Chansons Parisiennes*. Apoi se duse în bucătărie, lăsându-l pe Bond să admire mobila – veche, dar confortabilă – și arta modernă viu colorată. Lui Sixtine îi plăcea să citească. Existau două rafturi de cărți în engleză și în franceză, multe cărți de ficțiune clasică, câteva de istorie și politică. Deși casa era un refugiu, fusese mobilată cu grijă. Se simțea o notă feminină în alegerea tapetului de culoarea oului de rață, a oglinzilor ornate și a covoarelor turcești groase. Acordurile de pian se potriveau de minune.

Nu după mult timp, ea reveni cu o sticlă și două pahare.

— Întotdeauna mi-a plăcut orașul Antibes, zise ea. Nisa și Cannes sunt deja cocoloșite și aglomerate. În câțiva ani, vor deveni insuportabile. Dar când sunt aici, simt că mă pot ascunde de restul lumii.

— Nu mi te pot imagina ascunzându-te de cineva.

— Ai fi surprins.

— De ce m-ai adus aici?

— De ce ai venit?

Ea se uită la el, iar Bond zări amuzamentul din ochii ei. În același timp, simți acea dorință care îl copleșise cu o seară în urmă, lângă piscină, dar se stăpâni.

— M-am săturat. De ce este totul un joc pentru tine?

— Pentru că este un joc. N-ai observat?

— Pentru tine, poate. Nu și pentru mine. El se răsti la ea. Ce cauți în țara aceasta? Nu-l iubești pe Irwin Wolfe, atunci de ce ești cu el? El vrea să te ceară în căsătorie, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea își dădu capul pe spate și râse zgomotos la auzul acestor cuvinte.

— Poate va boteza un vas după mine. Mă vezi următoarea doamnă Wolfe? Prima s-a sinucis, să știi. A preferat să se arunce de la etajul nouă al unei

clădiri decât să mai petreacă o noapte cu Irwin. El spune că ea a căzut. Dar nici măcar el nu crede asta.

Ea turnă șampanie, însă Bond dădu din cap.

— Pentru mine nu, mulțumesc. M-ai întrebat de ce-am venit aici. Ei bine, nu ca să beau șampanie cu tine. Vreau informații.

— Începi să devii obositor, James. Același lucru l-ai spus și când ne-am cunoscut. Iar eu ți-am spus și atunci: nu divulg nimic gratis.

El făcu un pas spre ea.

— De data aceasta va fi diferit. Îmi vei spune ceea ce vreau să știu.

— Serios? Și cum ți-ai propus să scoți informațiile de la mine?

Nu avu nevoie de alte invitații. De fapt, el nu voise o invitație. Hotărâse deja să obțină ce voia și să suporte consecințele.

O apucă și o trase spre el, lipindu-și buzele de ale ei și vârându-și limba printre ele. Îi simțea sânii plini și calzi pe piept și o cuprinse cu brațele, trăgând-o mai aproape. Nu se aștepta ca ea să se împotrivească și fu surprins când ea îl apucă cu ambele mâini de încheieturi. Se holbă la ea o clipă, nedumerit. Oare îi interpretase greșit semnalele? Apoi, cu un zâmbet șiret, ea se lăsă în genunchi și îl trase și pe el pe covor. Îl ținea în continuare, nepermițându-i să se apropie. Bond simțea cum este cuprins de pasiune, însă înțelese mesajul. Dacă vor continua, condițiile le va impune ea.

Era o experiență nouă pentru Bond. Sixtine era mai în vârstă decât el. Fusesse căsătorită. Poate că avea și un copil. Toate acestea o plasau pe o altă poziție, într-o lume diferită de multele fete cu care se culcase el, adeseori doar o dată, îngenunchind pe covor, cuprins în îmbrățișarea ei, care îl avertiza să păstreze distanța, Bond privi cu atenție ochii căprui, buzele, părul negru și bogat. Nu părea afectată de trecerea anilor; de fapt, păreau să o flateze, conferindu-i o aură de experiență și încredere pe care el o găsea ciudat de atrăgătoare. Prima femeie cu care se culcase fusese cu șase ani mai în vârstă

decât el – el fiind încă adolescent – și își amintea cât de mare îi păruse diferența de vârstă la vremea respectivă. Acum simțea același curaj. O dorea pe Sixtine, dar știa că trebuia să aștepte consimțământul ei, iar o parte din el blestema faptul că până și atunci, în acel moment de intimitate, ea continua să se joace.

Sixtine dădu încet din cap. Muzica se schimbase. *La Vie en Rose* se auzea în surdină.

Bond o trase spre el.

Mai târziu, după ce terminaseră, ea se ridică în picioare și ieși din încăpere, lăsându-l singur. Afară era întuneric, dar de pe masă lumina o lampă Tiffany. Bond se îmbracă și dădu pe gât paharul cu șampanie, apoi își mai turnă. Când reveni, Sixtine purta un halat din satin legat la brâu și nimic pe dedesubt. Părul îi era ud. Făcuse duș.

— Dacă aceasta este tehnica ta de interogare, trebuie să mărturisesc că îmi place, zise ea. Sixtine observă paharul. Văd că te-ai servit singur.

— Sper că nu te deranjează.

— Firește că nu. Găsi un pachet cu țigări și își aprinse una. Am pește proaspăt și salată în frigider. Nu sunt o bucătăreasă pricepută. Nu gătesc sosuri sau rețete speciale. Dacă îmi ia mai mult de cinci minute să gătesc, îmi pierd interesul. Dar mai avem șampanie și o sticlă de Puligny-Montrachet. Vrei să rămâi la cină?

— Mi-ar face plăcere, răspunse Bond.

— Poți pregăti masa, cea din grădină, arătă ea cu degetul. Farfuriile sunt în bufet.

Ea se duse în bucătărie. Bond deschise ușa bufetului și găsi farfurii și tacâmuri... dar doar două din fiecare. Sixtine locuia singură și era evident că nu primea prea mulți musafiri. El duse afară cele necesare, gândindu-se că trecuseră ani buni de când nu îl mai rugase nimeni să pună masa.

După câteva minute i se alătură și ea, ținând în mână sticla de vin pe care i-o întinse ca să o deschidă. Se bucură să simtă răcoarea sticlei.

— Am cumpărat casa după război, zise ea. Îmi place să am multe proprietăți. Nu știu niciodată unde voi ajunge.

— Există multe lucruri pe care vreau să le știu despre tine, răspunse Bond. Dar, ca să fiu sincer, puțin îmi pasă când ai cumpărat casa. Simți cum îl cuprinde un val de oboseală. Brusc, era dezgustat de el însuși... de această joacă... de-a familia fericită. Pentru numele lui Dumnezeu, Sixtine! Un prieten de-ai mei, un prieten bun, a fost împușcat în Marsilia. Iar în dimineața aceasta, o fată frumoasă, care nu a făcut rău nimănui, a fost lovită de o mașină și omorâtă în fața mea, doar pentru că a întâlnit persoana nepotrivită. Ai o casă frumoasă, într-o regiune frumoasă, dar sunt toată mânjite. Scipio și oamenii lui, Ferrix Chimiques, Irwin Wolfe... se întâmplă ceva foarte rău și, indiferent ce s-a întâmplat între noi doi, acesta este singurul motiv pentru care mă aflu aici.

Ea se opri și se uită la el, iar Bond văzu că o rănise.

— Ai dreptate, spuse ea. Înțeleg perfect ce fel de om ești, James, și știu de ce te afli aici. Dar avem acest moment împreună, ce-ar fi să ne bucurăm de el? Hai să luăm cina împreună ca doi oameni care s-au regăsit și care tocmai au făcut dragoste. Ea tăcu, iar cuvintele ei plutiră în aer. Apoi îți voi spune tot ceea ce vrei să știi.

Secrete și minciuni

Cinară în grădină, cu piscina strălucind în spatele lor și stelele ciorchine pe cerul nopții. Domnea tăcerea. Greierii hotărâseră că era de-ajuns. Ținându-se de cuvânt, Sixtine preparase cel mai simplu fel de mâncare: pește la grătar, salată, brânză pe care o cumpărase de la Marché de la Libération din Nisa. Ședea unul lângă celălalt la masă și, pentru un timp, nu ziseră nimic. În el se dădea o luptă. Oricât de mult își dădea seama în acel moment că, inevitabil, deveniseră iubiți, el își făcea griji că deja complicase lucrurile și că ar putea ajunge să regrete. Vorbind pe șleau, era foarte posibil ca ea să fie dușmanul lui.

De parcă citindu-i gândurile, ea îl privi în ochi și spuse fără urmă de emoție:

— Te mai interesează informațiile?

— Da.

— Am crezut că ne-am putea bucura de această seară împreună.

— Mă voi bucura aflând mai multe despre tine.

Ea căzu pe gânduri.

— Ce vrei să știi, James? Dacă sunt responsabilă pentru moartea prietenului tău? Nu. Sau pentru moartea fetei din această dimineață? Nici măcar nu știu cine era. M-ai întrebat ce caut în sudul Franței. De ce ți-aș spune? Nu știi nimic despre mine și, dacă nu are legătură cu misiunea ta, prea puțin îți pasă.

— Te înșeli. Bond ridică paharul de vin și învârti lichidul de culoarea mierii. Puligny-Montrachet este unul dintre puținele vinuri care își au originea din vremurile romane, iar el se bucura de el atât pentru vârsta lui, cât și pentru gustul său. Vreau să știu totul despre tine. Nu doar motivul pentru care te afli în Franța. Ești un agent pe cinste. Biroul din Londra nutrește un real respect față de tine, iar eu am observat că îți place să mă pui la punct. Dar ce-ar fi

să lăsăm jocurile deoparte? Ce-ar fi să-mi povestești despre tine? spuse el ducându-și mâna la piept. Ți jur că nu va trece de mine. Dacă suntem amândoi în aceeași tabără, mi se pare o nebunie să avem secrete unul față de celălalt.

— Dacă suntem amândoi în aceeași tabără... Cuvintele îi rămaseră în aer. În regulă. Întinse paharul, iar Bond i-l umplu. Dar dacă mă trădezi, dacă vei face vreo mișcare împotriva mea, nu te voi ierta niciodată, James. Mai mult, mă voi asigura că vei regreta. Doar pentru că m-am oferit ție în seara aceasta, să nu crezi că îți aparțin. Dimpotrivă, datorită celor întâmplate în seara aceasta, o parte din tine îmi aparține.

Bond nu spuse nimic, așteptând-o să înceapă.

— S-ar putea să fii surprins, dar m-am născut în Noua Zeelandă. Însă nici măcar nu-mi amintesc locul. Tatăl meu era din Franța. Era inginer și a fost invitat acolo ca să lucreze la magistrala care duce din Auckland în Wellington. Mama croia rochii. Acolo mi-am petrecut primii cinci ani din viață și nu-mi amintesc mare lucru de atunci, exceptând faptul că eram plictisită și mă simțeam prizonieră. În toată țara erau doar un milion de locuitori și totul era foarte obișnuit, foarte sigur. Totul era bej. Căsuțe drăguțe cu grădini drăguțe, însă nu cred că eram o fetiță drăguță. M-am bucurat când proiectul a luat sfârșit, iar tata ne-a anunțat că va trebui să ne mutăm în Paris. Încă îmi amintesc cât de entuziasmată eram în timp ce îmi făceam bagajele. Parisul – chiar și cuvântul – părea rupt dintr-un basm. Era o ușă secretă care avea să mă ducă într-o altă viață. De unde era să știu că vom ajunge exact în momentul în care va izbucni un război mondial? Îmi este greu să descriu sentimentele mele referitoare la oraș la o lună după ce-am ajuns acolo. Pe de o parte, era toată acea strălucire: Turnul Eiffel, Sena, bulevardele, magazinele cu vitrinele lor uriașe care făceau ca Auckland să pară mic, așa cum fusese mereu. Dar, în același timp, erau arme peste tot. Oamenii se temeau. Nemții se apropiau

din ce în ce mai mult – la un moment dat, se aflau la doar 24 de kilometri și sute de taxiuri au ajuns să îi transporte pe front pe soldații francezi. I-am văzut cu ochii mei plecând și mi-am spus cât de ridicol era că toți acei tineri se urcau în taxiuri care îi duceau la moarte. Pe atunci, mama mea lucra într-o fabrică. Tata ajuta la construirea căii ferate de la Montparnasse la Porte de Vanves. Nu îl vedeam prea des pe niciunul. Eu eram îngrijită de o vecină, o doamnă în vârstă care mirosea a lapte acru și care vorbea cu pisicile ei. Cred că eram un copil foarte furios. După ce a trecut încântarea, Parisul a fost o dezamăgire pentru mine. Mă simțeam prizonieră într-un apartament mic din Montrouge, care nici măcar nu este în oraș. Este o suburbie din sud. Învățasem franceza de la tata, dar nu aveam niciun prieten. Mergeam la o școală condusă de maici. Ele erau extrem de rele iar mâncarea era îngrozitoare. Într-un fel, vremurile acelea m-au făcut să devin ceea ce sunt acum, deoarece, dacă am învățat un lucru atunci, atunci acela a fost independența. Trebuia să fiu puternică, pentru a avea grijă de mine.

Rămase o clipă tăcută, privind în paharul de vin, ca și când acesta ar fi deschis o fereastră spre trecut. Halatul pe care îl purta era desfăcut la gât, iar Bond se trezi că îi urmărește cu privirea conturul gâtului și adâncitura de dedesubt. Părul îi era în continuare ud și i se potrivea, făcând-o să pară mai sălbatică și mai imprevizibilă. Luna se afla în spatele ei, iar umbrele o împresurau.

În cele din urmă, continuă.

— Mă rugam în fiecare zi ca lucrurile să se schimbe și, în cele din urmă, s-au schimbat, dar nu așa cum am sperat. Pe 30 august 1914, mama a fost ucisă de o bombă a nemților, care a căzut pe Rue des Vinaigriers când ea se întorcea acasă de la muncă. A fost un incident întâmplător. Un pilot neamț într-un avion Taube. Este cuvântul nemțesc pentru „porumbel”. A lansat manual trei bombe. Una dintre bombe a aterizat în hornul unei clădiri,

aruncând în aer un apartament. A treia bombă a ucis-o pe mama. Din câte știu eu, ea a fost primul civil care a fost ucis în timpul unui raid aerian. De fapt, au mai existat trei victime, dar n-a murit nimeni. La vremea respectivă, totul a fost mușamalizat. Francezii își făceau griji în privința moralului. Tata mi-a spus ce s-a întâmplat cu adevărat cu câteva săptămâni înainte ca războiul să ia sfârșit. Dar pentru el totul luase sfârșit. Nu a putut să îndure moartea mamei mele. Întotdeauna am crezut că femeile sunt mult mai puternice decât bărbații. Acceptăm ce ne oferă viața și mergem mai departe. Fără sprijinul nostru, bărbații cedează și renunță. Așa a fost și în cazul lui. A început să bea mult. Nici măcar nu știu cum a reușit, deoarece pe vremea aceea alcoolul se găsea greu. Uneori, nici nu părea să mă recunoască. Parcă îl văd și acum. Fusesse un bărbat chipeș, dar nu mai mânca și nu se mai îngrijea. Se zgâia la mine cu niște ochi goi de parcă s-ar fi întrebat cum ajunsesem acolo. Era ca și cum se prăbușea în interiorul lui și n-am fost deloc surprinsă când m-am întors într-o zi de la școală și am găsit-o pe vecina noastră așteptându-mă în apartamentul nostru gol. Mi-a spus că tata murise. De inimă rea, a zis ea, dar cel mai probabil își luase viața. N-am aflat niciodată adevărul. Ce importanță avea pentru mine? Oricum, eram singură.

Când războiul a luat sfârșit, am fost trimisă în Anglia. Se pare că aveam o mătușă care locuia în Londra, în Pimlico, iar ea a fost de acord să mă primească. Nu e nevoie să-ți povestesc prea multe despre următorii câțiva ani. Am crescut. M-am dus la școală. Oamenii vorbesc despre „nebunia anilor '20”, care pentru mine nu au fost chiar atât de nebuni. Londra era împânzită de cluburi de jazz și baruri unde se serveau cocktailuri. Femeile începeau să se emancipeze. Fumau țigări, conduceau mașini și purtau hainele care le plăceau. Oamenii vorbeau despre „nonconformism”. Tu erai copil, James. Sunt convinsă că toate acestea nu înseamnă nimic pentru tine. Nici pentru mine nu a

însemnat mare lucru. Eram crescută de mătușa Lucy, iar ea a făcut tot posibilul ca să mă protejeze de lumea exterioară. Sau poate că încerca să protejeze lumea de mine.

Este ciudat cât de banal era totul pentru mine și cât de repede m-am obișnuit cu ceea ce ar fi putut fi noul meu stil de viață. Am urmat o școală de secretare și am început să lucrez pentru o companie de asigurări din Knightsbridge, prevăzută cu aparate de aer condiționat, plante pe pervazuri și o servanță cu ceai care venea în fiecare zi la ora unsprezece dimineața și la ora patru după-amiază. Mătușa Lucy îmi pregătea sandviciuri, iar când era soare, ieșeam afară și le mâncam în parc. Mai erau și alte fete acolo și ne înțelegeam destul de bine. Vorbeau despre băieții cu care ieșeau, iar eu mă întrebam cât timp voi mai fi singură. Unul dintre agenții de asigurări mă plăcea, iar punctul culminant l-a constituit momentul când m-a dus în Clacton cu mașina lui, un Austin Seven.

Apoi totul s-a schimbat când l-am cunoscut pe Danny.

Nu se mai atinsese de mâncare, ci o plimbase de colo colo în farfurie cu furculița, iar acum renunță la ea cu totul. Se întinse după țigări. Fuma Morlands, marca de care pomenise. Țigara era subțire și elegantă, cu o singură fâșie argintie. O aprinse. Flacăra se întetă o clipă, reflectându-se în ochii ei.

— Danny Salgado, așa își spunea, continuă ea. Am dat nas în nas, la propriu, în fața gării din Knightsbridge și m-a invitat să bem ceva. Era brunet, cu câțiva ani mai mare decât mine și avea haine scumpe. Purta pălărie. Acum că mă gândesc mai bine, semăna cumva cu tine, dar poate puțin mai monden. Era extrem de fermecător. Acesta era punctul lui forte. Felul în care le zâmbea oamenilor îi făcea pe aceștia să îl îndrăgească pe loc, iar el era conștient de asta. Avea acest efect asupra chelnerilor, asupra agenților de poliție, asupra oricui voia el. L-am văzut făcând-o. Era ca o tehnică. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca el, dar trebuie să știi

că aveam douăzeci de ani și îmi petrecusem jumătate din viață alături de o mătușă nemăritată. Nu prea știam nimic.

Danny mi-a spus că era consilier de afaceri. Nici măcar nu știam ce însemna asta și, încă de la început, mi-a dat de înțeles că nu îi plăcea să vorbească despre munca lui. Tot ce știam era că lucra cu mulți oameni foarte importanți. Călătorea mereu și întotdeauna la clasa I. Ulterior, am aflat că avea trei pașapoarte. Am descoperit multe lucruri despre Danny, dar abia când a fost prea târziu. În fine, în seara aceea m-a scos la cină, la restaurantul Kettner's, din Soho. Eu nu mai fusesem într-un astfel de loc, dar toată lumea părea să îl cunoască. A comandat șampanie și când a trebuit să plătească, a scos câteva bancnote de cinci lire, ca și când acestea nu ar fi avut nicio valoare pentru el. Nota de plată a costat cât salariul meu pe o săptămână. „Are balta pește, Jojo”, obișnuia el să zică. Îmi spunea „Jojo” și mereu lucrurile siropoase sunau bine din gura lui. Îi plăceau glumele. Era genul de persoană care putea începe o petrecere imediat ce intra într-o încăpere.

Nu m-am culcat cu el în noaptea aceea. De fapt, a trecut mult timp până când m-am dăruit lui. A fost primul bărbat cu care m-am culcat și am vrut să-l cunosc mai întâi ca prieten, înainte să devină iubitul meu. Zâmbi melancolic, iar fumul i se furișă printre degete. Era ușor să te împrietenești cu Danny. Avea un apartament în hotelul Dorchester și acolo a făcut o femeie necinstită din mine. Când m-am trezit în dimineața următoare, plecase deja, dar mi-a lăsat un bilețel și, după câteva minute, am auzit o bătaie în ușă. Un angajat al hotelului a venit cu un buchet imens de flori, șampanie și micul dejun pe o măsuță cu roți. Ne-am revăzut după câteva zile, iar el deja mă îndemna să renunț la serviciu și să mă mut la el, deși nu știam unde locuia mai exact.

Ne-am căsătorit după trei luni la starea civilă din Chelsea. Mătușa Lucy a participat la ceremonie și parcă o văd și acum cum stătea acolo, încercând să

se bucura pentru mine, când, de fapt, nu era de acord. Se temea pentru mine, cred. Probabil că instinctul îi spunea ce fel de persoană era Danny, însă n-a spus niciodată nimic rău de el. Era de părere că nu era treaba ei, deși era convinsă că nu vom trăi împreună fericiți și a avut dreptate. Acum e moartă. A murit destul de tânără și mi-e foarte dor de ea. A fost singura mea prietenă apropiată. Am fost foarte fericită în primii doi ani. Danny cumpărase un apartament pe strada Heddon, aproape de Piccadilly. La început am presupus că era pentru amândoi când, de fapt, era doar pentru mine. Mi-a oferit o alocație și a fost generos. Călătoream împreună – Cannes, Viena, Roma și Malta. Stăteam la cele mai bune hoteluri și ieșeam la restaurante de lux. Danny era cartofoi și mă lua cu el în cazinouri. El a fost cel care m-a inițiat în *vingt-et-un*. Mereu zicea că era singurul joc de cazinou unde puteai învinge casa, ceea ce era o ironie, având în vedere ceea ce s-a întâmplat. M-a învățat să memorez ordinea unui întreg pachet de cărți. Reușesc să fac asta chiar și în prezent. De asemenea, mi-a arătat cum să-mi dau seama câte cărți ține în mână dealerul doar privindu-i mâinile. Am petrecut ore în șir exersând asta, nu pentru că eram convinsă că îmi va fi de folos, ci pentru că voiam să-i fac pe plac.

Bond se opri și el din mâncat. Își mai turnă niște vin și se rezemă de spătarul scaunului. Se întrebă de ce Sixtine îi povestea toate acestea. Poate pentru că, deși nu recunoștea, se simțea singură. Aceea fusese impresia lui când o văzuse prima oară la cazinou. Cine era și ceea ce făcea o separa de restul lumii și, poate, ceea ce își dorea ea cel mai mult era intimitate din toate punctele de vedere. Din nou, pentru cineva care vindea informații, faptul că se deschidea în fața lui era cel mai eficient mod de a rupe barierele dintre ei. Își dorea cu adevărat ca el să creadă că făceau parte din aceeași tabără.

— Povestea mea de dragoste cu Danny a luat sfârșit în ziua în care am rămas însărcinată, zise

Sixtine. Deși, la vremea aceea, nu mi-am dat seama. A fost atât de fericit când i-am dat vestea. Multe flori. Cina la Ritz. Un doctor scump în Cavendish Square. Dar, în același timp, a fost ca și când cineva apăsase pe un comutator, pentru că nu se mai simțea confortabil în preajma mea. Mi-am dat seama de asta imediat când, la câteva zile după ce îi dădusem vestea, se afla în pat cu mine, dar se purta de parcă nici nu ar fi fost acolo. Întreaga lui atitudine față de mine se schimbase. Întotdeauna mă făcuse să mă simt specială, însă acum se uita la mine ca la mobilă. Înainte, puteam vorbi cu el, însă acum rostea doar câteva fraze și pleca cât putea de repede. Ea oftă. Sună melodramatic, dar, de fapt, era ceva foarte obișnuit. Nu așa funcționează căsătoria? Zilele trec și intri în rutină. Totul îți este luat bucată cu bucată până când soții devin doi străini care ocupă aceeași încăpere.

Dintr-odată, el călătorea mai mult. Adeseori era plecat zile la rând, dar după ce s-a născut copilul – un băiat –, zilele s-au transformat în săptămâni. Lui Danny îi plăcea să fie tată. Era atât de mândru! Dar poate că o parte din el se temea de responsabilități, nu voia să fie legat. Eu nu m-am plâns niciodată. Am încercat să fac lucrurile mai ușoare pentru el. Atât de proastă am fost. Eram căsătorită cu el de cinci ani când am aflat adevărul.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Poate că am știut, dar, în tot acest timp, m-am prefăcut că nu știu. Pentru început, erau cele trei pașapoarte, pe nume diferite. Telefoane în toiul nopții, bărbați ciudați care nu-și spuneau numele și care își făceau apariția la ușa apartamentului. Și banii! Plicuri pline cu bancnote, fără vreo explicație reală referitoare la proveniența lor. Nu i-am cunoscut niciodată părinții sau vreo rudă, iar prietenii pe care mi-i prezenta păreau să se schimbe des, astfel încât nu părea să aibă pe cineva apropiat cu adevărat. Știi ce greșeală am făcut, James? Am făcut din Danny lumea mea. Nu voi mai face niciodată asta cu vreun bărbat.

Nu era consilier de afaceri. Era un escroc, pur și simplu. Am aflat adevărul de la un detectiv de la Scotland Yard pe care îl chema Jack Travers. Venise să-l caute și poate i se făcuse milă de mine. Sau poate a vrut doar să se folosească de mine ca să îi facă rău lui Danny. Nu știu. În fine, Danny își începuse cariera ca șarlatan. Nimic surprinzător. Era ceea ce se numește „momitor” al unei bande bine organizate care opera în Londra și, uneori, pe vapoarele transatlantice. Momitorul este cel care găsește ținta, exact cum a procedat și cu mine. Nu este nevoie decât de mult șarm și credibilitate. Aveau o serie de escrocherii cu denumiri fanteziste: „Ducele uriaș”, „Ultimul viraj”, „Scaunul electric”, „Ruptura”... nici nu-ți poți imagina câte eforturi făceau. Se prefăceau că nu se cunoșteau între ei când, de fapt, lucrau împreună. I-am cunoscut pe câțiva dintre ei, dar nu le-am aflat niciodată adevăratele nume.

De curând, se extinsese. Pusese la cale o escrocherie: falsificarea timbrelor folosite de Asigurările de Sănătate și Șomaj. Acestea erau tipărite în Polonia, iar el le vindea prin intermediul unor bande cu care se întâlnea în diferite părți ale Londrei... „Gașca Hoxton” și „Băieții-elefant”. Era o figură cunoscută, petrecându-și timpul prin cluburi și pe hipodromuri. Se pare că toată lumea îl cunoștea. În afară de mine.

Și cred că e de la sine înțeles că nu eram singura femeie din viața lui. Departamentul de la Travers s-a asigurat că voi afla toate detaliile. Danny avea iubite în toată Londra. Aveam impresia că râdea pe seama mea atunci când era cu ele, pentru că eu eram singura care nu știa adevărul. Eu îmi construiseam acest vis de a fi soție și mamă, când, de fapt, nu eram decât convenabilă. Nici măcar nu știu de ce s-a căsătorit cu mine, deși ulterior am aflat că numele lui real nu era Salgado, așa că oricum nu avea importanță, deoarece căsătoria era nulă și neavenită, o parte din prefăcătorie.

Aerul nopții devenea din ce în ce mai rece. Sixtine își strânse halatul pe lângă corp. Bond își mai aprinse o țigară.

— Nu-ți face griji, zise ea. N-am de gând să vorbesc toată noaptea. Ai spus că vrei să știi totul despre mine. Ei bine, am să te scutesc. Aceasta este versiunea scurtă. Vrei să continui?

— Poți vorbi cât vrei, zise Bond. Nu plec nicăieri.

— Sper că nu, James. Cel puțin, sper că nu în noaptea asta.

Ea își termină vinul, apoi împinse paharul mai încolo.

— L-am părăsit pe Danny. Nu ne-am certat niciodată. N-am avut nicio confruntare. Mi-am luat, pur și simplu, fiul și m-am întors la mătușa Lucy. Mă aștepta. Mie îmi pregătise vechea cameră, iar lui Julian, o cameră în pod. Am apreciat un lucru la Danny. Îmi trimitea bani în fiecare săptămână. Nu știu dacă erau pentru mine, pentru fiul lui sau pentru a avea conștiința curată, dar nu am fost nevoită să mă întorc la lucru. Nu l-am mai văzut niciodată. Adevărul este că, într-un fel, ne-am iubit cu adevărat și nu voiam să ne revedem acum când totul se schimbase. Era mai bine să trăim din amintiri.

Când nu am mai primit bani, am știut că asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Danny dispăruse și nimeni nu mi-ar fi dat vreo informație despre el. Prin urmare, m-am dus la Travers, iar el mi-a spus ceea ce mă așteptam să aud. Danny fusese împușcat mortal de unul dintre prietenii săi gangsteri. Se pare că în ultimii ani, în ciuda a ceea ce afirmase el, se lăsase pradă jocurilor de noroc – nu doar jocului de cărți, ci și jocului de zaruri și ruletei – și, într-o perioadă scurtă de timp, cazinourile îl lăsaseră falit. Pierduse totul: apartamentul din Piccadilly, mașinile, hainele elegante. M-am întrebat de unde a făcut rost de banii pe care mi-i trimitea. Când l-am întrebat, Travers a zâmbit. Se pare că Danny își vârâse mâna în banii asociaților săi, furând de la ei. Asta i-a adus

moartea. Mi-ar fi plăcut să îl fi dus pe Julian la mormântul lui, dar acest lucru nu avea să se întâmple. Danny zăcea probabil pe fundul Tamisei. Nu a lăsat nimic în urma lui. Nici măcar o amintire.

Sixtine se înfioră.

— Hai să intrăm în casă. Se face frig.

Merseră în camera de zi. Sixtine se așază pe canapea, cu picioarele sub ea. Bond se așază în fața ei, așteptând să afle sfârșitul poveștii.

— Un alt război era pe punctul să izbucnească și o parte din mine se bucura, zise ea. E îngrozitor, nu-i așa? Aveam nevoie de o schimbare serioasă în viața mea. Voiam să explorez o lume nouă. Aveam treizeci de ani când războiul a fost, în sfârșit, declarat, iar eu mă gândeam să mă înrolez în Women's Land Army^[20] sau ATS, însă mătușa Lucy avea un prieten care preda la Colegiul Imperial și, știind că vorbeam fluent limba franceză, mi-a sugerat să aplic pentru un post la Bletchley Park. Totul era strict confidențial și nu ar trebui să-ți vorbesc despre asta nici măcar acum. M-am dus la un interviu într-un birou mic de lângă Green Park și, înainte să mă dezmeticesc, m-am trezit că semnez Actul Secret și că mă aflu în drum spre Buckinghamshire ca să ocup un post care îmi aducea treizeci și șase de șilingi pe săptămână, deși a trebuit să scad douăzeci și unu de șilingi pentru cazare. Julian a rămas în Londra, la mătușa Lucy.

Am rămas la Bletchley cea mai mare parte din război. Am început la departamentul de indexare... spionaj maritim. Sarcina mea era să caut cuvinte sau fraze în franceză și germană care puteau prezenta interes și să le notez pe cartonașe pentru a fi verificate. Era un loc destul de sinistru, cu mâncare proastă, unde lucram multe ore, șase zile pe săptămână, dar eram foarte fericită acolo. Aveam mulți prieteni, deși majoritatea fetelor erau mai tinere decât mine. Trebuia să fim apropiate, deoarece nu aveam voie să vorbim despre nimic cu nimeni. Îmi amintesc înotul în bazin în timpul verii,

balurile de la Woburn Abbey, Odeon la Fenny Stratford. Obişnuiam să mă întâlnesc cu piloții RAF^[21] din Cranfield într-un bar din Grand Union Canal și am fost apropiată o vreme de un pilot polonez. Într-un fel, eram protejată, ca într-un soi de cocon. Munca pe care o făceam era importantă. Toți știam asta. Nu mai trebuia să mă gândesc la viața mea, la Danny, la nimic.

Și-apoi, în vara lui 1943, același profesor care mă recomandase la Bletchley m-a chemat a doua oară, doar că acum voia să mă alătur unei organizații despre care nu auzisem niciodată și care, mi-a zis el, îmi va pune viața în mare pericol. Am știut imediat că voia să devin spion și am avut dreptate. Vorbea despre SOE^[22].

Sixtine se înfioră din nou, dar de data aceasta Bond știe că nu era din cauza frigului.

— Am fost recrutată și trimisă în Scoția pentru instructaj în tehnici de supraviețuire, arme, demolare, navigare pe zi și pe noapte și altele. Aveam treizeci și patru de ani pe atunci și mi se părea extrem de obositor. Apoi am plecat la Beaulieu pentru criptografie, arme, tehnici de evadare și evitare, codul Morse... Știu că tu ai lucrat în spionajul maritim, James, așa că, probabil, toate acestea îți sunt foarte cunoscute.

— De unde știi? o întrerupse Bond. Când ne-am cunoscut, îmi cunoșteai numele și totul despre mine. De unde ai obținut informația aceasta?

Ea îl privi în ochi.

— Crezi că te-am spionat?

— Asta am bănuit.

— Ei bine, te înșeli. Ezită. Irwin Wolfe mi-a povestit despre tine. Ba chiar mi-a arătat o poză cu tine și m-a avertizat să stau departe de tine.

Bond cugetă la vorbele ei. Tot nu era sigur dacă ar trebui să o creadă.

— Interesant. Dar îmi povesteai despre activitatea ta la SOE...

— De fapt, nu prea vreau să vorbesc despre asta. S-a terminat prost, foarte prost.

— Ești în viață.

— Se spune că un radiotelegrafist de la SOE are o speranță de viață de șase săptămâni, așadar, bănuiesc că am avut noroc. Luă țigara pe care o fuma Bond, o aprinse pe a ei, apoi i-o dădu înapoi. Mi s-a dat numele de cod „Sixtine” și am fost trimisă pe teren prima oară la sfârșitul lui 1943. Treaba mea era să mă alătur rețelei Stockbroker în calitate de curier, care duce și aduce mesaje. Era o ironie ciudată. Cei din Stockbroker lansaseră un atac reușit asupra atelierului feroviar de la Fives-Lille și descoperiseră o metodă interesantă de sabotaj pe care au denumit-o „Trenul-fantomă”. Deturnau o locomotivă și o trimiteau în viteză pe șine. Într-un final, aceasta se izbea de o altă locomotivă sau de o clădire, fără să fie nevoie de explozibili. Am lucrat cu ei timp de trei luni și mi s-a părut întotdeauna amuzant. Când eram mică, tatăl meu construisese sistemul de căi ferate francez, iar acum eu lucram cu cei care îl distrugau. Mă întrebam ce părere ar fi avut el despre asta.

Am fost trimisă în Franța de trei ori, dar a treia oară am avut ghinion. Nu îți voi spune ce s-a întâmplat. Nu vorbesc niciodată despre asta. Nici măcar nu mă gândesc la asta. Am fost arestată de Gestapo la o zi după ce m-am parașutat în nordul Franței și cu o săptămână înainte de Ziua Z. Fusesem trădată, bineînțeles. Știau că voi veni.

Bond văzu că amintirile o copleșeau și întinse mâna ca să o liniștească, însă ea se feri.

— Sunt bine. Mulți oameni au fost răniți în timpul războiului, iar eu m-am numărat printre ei. Dar a fost ceva care a durut și mai rău, deși n-am aflat decât mai târziu și poate că așa ți se va explica tot ceea ce vrei să știi. Inspiră adânc. Spun că am fost trădată și este adevărat. Când m-am parașutat în Franța a treia oară, germanii știau că voi veni și mă așteptau. Am căzut în mâinile lor. Abia ulterior am aflat că SOE știa despre asta de la bun început. Știa

că voi fi arestată, interogată și probabil ucisă. Existau rețele întregi – Stockbroker, Prosper și multe altele – în care se infiltraseră germanii. Însă SOE juca la două capete. Nu voia ca germanii să afle ce știa. Voia să le distragă atenția de la debarcarea din Normandia, iar dacă asta însemna sacrificarea unor oameni ca mine, atunci așa să fie. Nu am fost singura, crede-mă.

Da, James, sunt încă în viață. Însă atunci când m-am întors în Anglia din Ravensbrück, unde fusesem ținută prizonieră, și am înțeles ce pățisem, cum fusesem manipulată, o mare parte din mine a murit. Și a rămas moartă.

Nu mai avea poftă să fumeze, așa că stinse țigara, scânteile ridicându-se în jurul degetelor ei.

— Atunci am hotărât că nu voi mai permite niciodată unui bărbat să-mi spună ce să fac, continuă ea. Nu voi mai jura credință nimănui și niciunei țări. Voi lucra pe cont propriu. Mă voi îmbogăți și nu-mi va păsa prin ce metode. Am păstrat numele, Sixtine, pentru că reprezenta, de asemenea, un număr și pentru că mi s-a părut potrivit să renunț în mod deliberat la o parte din latura mea umană. Este ceva ce noi doi avem în comun. Ție îți spun „007”, pentru că știu că ți-ar fi mai ușor să ucizi cu brutalitate și fără nicio remușcare. Pentru ei contează să fii un agent „00”. Ți-au furat o parte din latura umană.

Bond nu credea ce spunea Sixtine. Știa că existaseră agenți dubli în cadrul SOE. El însuși vorbise cu Henri Déricourt, care controlase operațiunile aeriene și care fusese acuzat de trădare la paisprezece luni după terminarea procesului. Lui Bond nu-i plăcea prea mult pilotul francez, însă, în cele din urmă, Déricourt fusese achitat. Nu-i venea să creadă că existase o conspirație la nivelul superior al organizației și fu tentat să o contrazică pe Sixtine.

Se hotărî să tacă. Avea nevoie de informații de la ea. Trebuia să meargă până la capăt.

— Eu nu mă consider un număr, zise el. Ți-am spus deja de ce aleg să fac ceea ce fac. Dar aș vrea să te întreb două lucruri. În primul rând, ce s-a întâmplat cu fiul tău, Julian? N-ai mai pomenit de el.

Sixtine făcu un gest vag cu mâna.

— Este în Bahamas. Am o casă acolo și este mai fericit fără mine. Așa e mai bine pentru amândoi.

— Și tot nu mi-ai spus ce cauți în sudul Franței. Care-i treaba cu Irwin Wolfe? Știu că nu îl iubești. Cred că nici măcar nu-l placi. Așadar, ce vrei de la el?

Bond așteptă. Într-un fel, întreaga conversație dusese la acest punct.

— Ți voi spune, răspunse ea. Pentru că nu vreau să existe secrete între noi și poate ne vom putea ajuta unul pe celălalt. Mă gândeam că ți-ai dat seama. Ezită. Primul lucru pe care ar trebui să-l știi este că Irwin este bolnav. Cred că este pe moarte. Înghite o duzină de pastile în fiecare zi, dar nu cred că-i sunt de folos. Ciudat este faptul că boala îl face să fie și mai hotărât. Îi dă forță. A inventat un produs nou care îi va aduce mulți bani, chiar dacă nu va apuca să îi cheltuiască. Făcu o pauză. Știi ceva despre filmul Tehnicolor?

— Știu câte ceva. Nu prea merg la cinematograful. Fac alte lucruri mai interesante pe întuneric.

Ea încuviință din cap.

— Sunt convinsă. Ei bine, procesul de bază pentru Tehnicolor este foarte simplu. Culorile sunt împărțite în trei componente principale: roșu, verde și albastru. Însă este nevoie de trei negative diferite, iar acest lucru complică lucrurile.

Deja vorbea ca o profesionistă, fără nicio urmă de emoție, de parcă tot ceea ce spusese în ultima oră fusese dat uitării. Bond o privea cu admirație, așa cum nu mai privise nici o altă femeie. Copilă, orfană, soție, mamă, văduvă, agent secret, prizonieră și infractoare autodenunțată, ea reușise să își împartă viața în compartimente separate cu o cruzime care îi asigurase nu doar supraviețuirea, ci

și succesul. Își aminti de Reade Griffith, care fusese aproape intimidat de ea. „Îți pot spune că este dată naibii!” Era adevărat. Bond nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

— Multiplici negativele și împarți lumina, continuă ea. Prin urmare, trebuie să folosești mult mai multă lumină atunci când faci un film. Iar asta costă foarte mult. Însă Irwin, sau oamenii care lucrează pentru el, a inventat un tip de negativ color de 35 mm care are o libertate mai mare. Este bun atât pentru pozele făcute înăuntru, cât și pentru cele făcute în aer liber. El îi spune G-Vision, iar din cauza lui, Tehnicolor și celelalte vor da faliment. Aici intervin eu. Există unele persoane pe care le cunosc și care vor să pună mâna pe formulă. Mi-au plătit bani buni ca să o fur.

Deci asta era: spionaj industrial, simplu ca bună ziua. Bond nu se putu abține să nu zâmbească. În același timp, se întrebă cine erau acele persoane din spatele lui Sixtine, dar știa că ea nu îi va spune.

— Produce acest film nou în fabrica din Menton, zise el.

— Corect. Sau, cel puțin, asta cred eu. M-am dat bine pe lângă el, încercând să îl conving să îmi facă un tur, dar Irwin a fost mereu reținut în ce privește activitatea pe care o desfășoară în complexul lui secret din mijlocul pădurii. Mă înnebunește pentru că, după cum știi, el pleacă din Franța marți dimineața și fără el nu voi avea nicio șansă. Ba chiar am fost până acolo și am încercat să arunc o privire, dar zici că fabrică bombe nucleare, atât de mulți paznici a angajat. Există două garduri, dintre care cel interior este electric. Are paznici înarmați, care patrulează 24 din 24 de ore și câini de pază. N-aș putea spune că îl condamn. A descoperit ceva ce ar putea valora milioane de dolari.

Azi a fost ultima mea șansă. Știam că va merge la Menton în după-amiaza aceasta, iar când m-am întâlnit cu el pe *Mirabelle*, m-am așteptat să mă ia cu el. Asta mi-a promis, mai mult sau mai puțin.

— Și dacă te-ar fi luat cu el... ce s-ar fi întâmplat?

— Mă pricep la improvizații. Aș fi avut nevoie doar de câteva minute singură. Știu ce caut și am o minicameră de fotografiat. Nu trebuie decât să întâlnești persoanele potrivite și să fotografiezi ce trebuie. În fine, se pare că voi fi nevoită să găsesc alt plan. Ea îl privi pe Bond cu interes. Și, ceea ce este mai interesant, întâlnirea cu tine ar putea fi exact breșa de care am nevoie.

— Crezi că te voi ajuta să furi secrete comerciale?

— De ce nu? Te-aș putea ajuta să descoperi ce se întâmplă pe aici. Zici că această parte a lumii este mănjită. Sunt de acord. E ceva putred aici. Scipio o fi arătând el ca un circar, dar este foarte periculos. Nu vrei să îl vânezi singur, crede-mă.

Bond își aminti de confruntarea avută cu Jean-Paul Scipio și simți din nou lichidul care îi fusese aruncat în față. Încă se întreba de ce fusese apă și nu acid. Oricum, „periculos” era puțin spus. Era un monstru.

— De ce te-ai întâlnit cu el la La Caravelle? o întreabă Bond.

— Ți-am spus deja, zise Sixtine. Scipio a aflat că sunt în Marsilia. Știa cine sunt. M-a invitat să ne întâlnim, doar că nu a fost o invitație, ci mai degrabă o somație. Nu aveam cum să îl refuz. Voia să se convingă că nu făceam nimic care îi putea afecta afacerile.

— Cu ce se ocupă? Din câte am înțeles, a renunțat la narcotice.

— Habar n-am. Nu l-am întrebat, iar el nu mi-a spus.

— I-ai spus de ce ești aici?

— Nu. N-am obiceiul să ofer informații și în niciun caz așa cum ți le-am dat ție. L-am făcut să creadă că sunt doar oportunistă și încerc să pun mâna pe averea lui Irwin. Iar el m-a crezut. Se potrivește cu părerea pe care o are el despre femei. Nu cred că ne place foarte mult.

Ea căscă, iar Bond se uită la ceas. Era abia ora zece. Avea impresia că se afla în Antibes de mai mult timp.

— Ar trebui să plec, zise el.

— Speram să rămâi. Ea îl privi cu ochi zâmbitori. Mă duc la culcare, iar tu mă vei însoți. Vreau să faci din nou dragoste cu mine, dar mai lent de data asta. Faci dragoste ca un începător. Sunt convinsă că ai avut multe fete, James, dar n-ai avut niciodată o femeie și mai ai multe de învățat. El vru să protesteze, însă ea îl opri. Nu spune nimic. Am vorbit suficient. Dacă a mai rămas ceva de spus, o putem face dimineată.

În fața bucătăriei era o scară, iar ea începu să urce, urmată de Bond. Dormitorul era exact cum și-l imaginase el, micuț și intim, cu lămpi de perete din bronz, un pat vintage și două ferestre ce dădeau spre terasa pe care el o văzuse în fața casei. Se întoarse când îl auzi intrând.

— Gata cu vorbele, zise ea.

Abia a doua zi dimineată vorbiră din nou. Bond se trezi când Sixtine se dădu jos din pat și ieși desculță pe ușă. Când reveni, era îmbrăcată cu o cămașă lungă, dungată, cu mânecile suflecate și ținea ceva în mână.

— Vreau să-ți ofer asta, zise ea. Vorbele pe care ți le-am spus aseară, înainte să urcăm, au fost nedrepte. Vreau să-ți ofer asta în amintirea timpului petrecut împreună. O poți folosi când îți vei cumpăra niște țigări ca lumea.

Era o tabacheră plată și pătrată, confecționată din bronz. Când o deschise, Bond văzu patru cuvinte inscripționate pe capac, dar aproape de margine, unde erau greu de observat.

„FOREVER AND A DAY”^[23].

— Am cumpărat-o pentru Danny, îi explică ea. În ziua în care ne-am căsătorit, el mi-a spus că voia să trăiască alături de mine o veșnicie, iar eu i-am spus că nu era de-ajuns. Eu îmi doream să fie o veșnicie și încă o zi. Am comandat-o pentru aniversarea

noastră, însă el a murit înainte să i-o pot oferi. Așa că ți-o ofer ție.

— Credeam că îl urăști pe Danny, zise Bond, închizând capacul.

— Am spus eu asta? Nu. Cum aș putea să-l urăsc? El face parte din povestea mea, iar povestea aceasta m-a adus la tine.

Bond întinse mâna spre ea și, în timp ce primele raze portocalii ale soarelui de dimineață mângâiau podeaua de lemn, ea se furișă în brațele lui, iar cei doi se cufundară unul în celălalt sub așternuturi.

Până în ultima clipă

Drumul de la Menton este perfect pentru amatorii de senzații tari. Urcă abrupt, cu o serie de curbe periculoase și privești spre Mediterana cea albastră care îți taie respirația, înainte să se cufunde în pădurile dese ale Alpilor Maritimi cu măsline, chiparoși și pini, care iau locul portocalilor și lămâilor care se găsesc pe pantele de jos. Exceptând asfaltul și stâlpii de telegraf ocazionali, ai senzația că nimic nu s-a schimbat aici în ultima mie de ani. Fortărețele sarazinilor, sau ruinele acestora, stau în continuare de strajă pe stânci, satele stau agățate pe vârfurile dealurilor, iar din catedralele neverosimil de mari răsună sunetul clopotelor. Casele sunt roz și galbene, albe și verzi și multe dintre ele încă nu au electricitate. O cu totul altă lume față de Riviera. O cale ferată urcă spre orașul Sospel, trecând prin tunelurile săpate în stâncile pe care nu le poate ocoli. Însă doar într-o mașină decapotabilă se poate experimenta pe deplin arșița, mirosul plantelor și al florilor sălbatice și senzația de liniște tulburată o clipă, lumea modernă năvălind peste cea veche.

Bond și Sixtine luaseră un mic dejun târziu în Menton. Mâncaseră ouă, care fuseseră calde încă atunci când fuseseră aduse în bucătărie, pâine coaptă în acea dimineață și cafea italienească tare. Orașul care se mândri cu numele de „perla Franței” era situat la puțin peste un kilometru de graniță și se bucura de ce era mai bun din cele două lumi. Soarele strălucea mai puternic ca niciodată, iar munții își aruncaseră mantia protectoare peste comunitatea restrânsă, împiedicând briza să pătrundă pe străzile și aleile sale aglomerate. Terminară de mâncat, achitară nota de plată și porniră la drum cu vântul mângâindu-le umerii.

Bond voia să arunce o privire la fabrica unde Wolfe Europe producea noul său film, iar Sixtine fusese de acord să îl ducă acolo. Încă era greu de

crezut că Irwin Wolfe era implicat în vreo activitate ilegală, dar, în același timp, părea cu siguranță să se afle în mijlocul unei rețele care împânzea sudul Franței. Un agent britanic fusese trimis ca să verifice activitățile cartelurilor corsicane. Fusese ucis în Marsilia, în apropierea unei fabrici de chimicale, care era fie deținută, fie condusă de Jean-Paul Scipio, un gangster local care odinioară controlase 80 la sută din traficul de droguri. Când Bond vizitase Ferrix Chimiques, fusese cât pe ce să fie ucis, însă descoperise că Wolfe era clientul lor. Nu avea importanță că produsul chimic pe care îl cumpăra el – anhidrida acetică – părea să fie complet inofensiv. Exista o legătură între Scipio și Wolfe. Vizitarea fabricii când era aproape imposibil să treci dincolo de gard putea fi o pierdere de timp, însă era duminică, vremea era splendidă, iar în acel moment, Bond nu și-ar fi dorit să fie în altă parte.

Drumul îi duse prin Castellar, unul dintre multele *villages perchés*⁽²⁴⁾, unde fură obligați să încetinească în spatele unei căruțe pline cu pepeni, trasă de un măgar. Motorul MG-ului hurui, însă animalul îl ignoră.

— La un moment dat, spuse Bond, aș vrea să-mi petrec o săptămână cu tine într-un astfel de sat. Vom sta la soare și vom bea vin roșu și ne vom preface că nu există oameni răi în lume.

— O săptămână? Sixtine îl privi încruntată. Te-ai plictisi în trei zile.

Măgarul avansă. Sixtine apăsă pe accelerație și luă o curbă amplă ca să îl depășească.

Era uimitor cât de repede îi înghiți peisajul. Continuând să urce, drumul părea să se contorsioneze, ca și când ar fi încercat să-i arunce de pe spinarea lui, îndoindu-se și răsucindu-se fără vreun motiv anume, și obligându-i să facă viraje scurte. Trecură pe lângă câteva căsuțe din piatră, care păreau abandonate, pierdute la marginea pădurii care se întindea până la munți, blocând soarele și transformând lumina în verde. Până și

mașina părea supusă, temându-se să meargă mai departe.

Fu cât pe ce să rateze virajul. Poate că așa fusese proiectat. Acolo exista un indicator scund cu literele „W.E.” scrise pe el și o săgeată, însă drumul însuși deconspira locul. Stratul de bitum era proaspăt, iar iarba fusese tunsă, lăsând la vedere marginile. Sixtine trecu de indicator și pătrunse într-un spațiu situat între doi copaci. Mașina, aflată la doar câțiva metri de drumul principal, era complet invizibilă, iar Bond își aminti că Sixtine mai fusese acolo.

— De aici, mergem pe jos, zise ea. Sunt aproximativ 800 de metri, dar acest drum duce doar la Wolfe Europe. Dacă vor auzi motorul, vor ști că venim.

Înainte să plece din Nisa, Sixtine îl dusese pe Bond cu mașina înapoi la hotel, iar el se schimbase într-o cămașă de bumbac cu mâneci scurte, pantaloni de pânză și pantofi de piele întoarsă și talpă de cauciuc. Alesese în mod intenționat nuanțe de maro și gri, pentru camuflaj. Își luase și pistolul Beretta, pe care îl ascunsese la curea.

Dădu din cap.

— După tine.

Porniră la drum împreună, păstrând șirul de copaci între ei și drum. Pământul era moale și poros, acoperit cu un covor de ace de pin, iar ei aveau grijă să nu facă zgomot. Era mai răcoare în pădure decât fusese în Menton. Câteva albine le dădură târcoale, dar găsindu-i neinteresanți, își continuă zborul. Păsările făceau frunzele să foșnească, dar rămâneau nevăzute. Dacă n-ar fi fost drumul, s-ar fi rătăcit cu ușurință. Fiecare pas pe care îl făceau le deschidea câteva direcții identice.

După aproximativ zece minute, Sixtine ridică o mână și se opriră.

— E acolo, zise ea în șoaptă. Încă se lucrează, chiar dacă este duminică. Nu cred că se opresc vreodată.

Bond se uită prin frunziș și văzu un gard de metal, pe care se reflectau razele soarelui. Avea cam

trei metri înălțime și se pierdea printre copacii plantați de o parte și de cealaltă a drumului. O barieră, care părea destul de solidă, se ridica și se lăsa automat. Lângă ea se afla o clădire administrativă din beton gri, cu două etaje, pe acoperișul căreia erau montate proiectoare și antene de radio. Doi bărbați erau postați afară, amândoi purtând uniforme bleumarin. Bond citi literele „W.E.” pe hainele lor. Semăna mai mult cu intrarea unei închisori de maximă siguranță decât cu o fabrică, însă cel mai ciudat lucru era că bărbații nu păreau să păzească nimic. Drumul continua în pădure.

— Întregul complex are forma unei gogoși, îi spuse în șoaptă Sixtine. Acesta este cercul exterior. Mai sunt vreo 400 de metri de teren împădurit, apoi urmează al doilea gard. Acela este electric. Fabrica se află în mijloc.

— Când ai fost aici?

— În urmă cu două săptămâni. Urmează-mă. Și ai grijă pe unde calci.

O luară la stânga, îndepărtându-se de drum și ocolind gardul prin stânga. Tot la câțiva metri, treceau pe lângă un indicator pe care scria „Nu treceți” cu roșu-aprins atât în engleză, cât și în franceză și care era legat de un fir. Sixtine le ignoră. Căuta ceva și, după aproximativ zece minute, găsi: era o cruce albă scrijelită pe un brad. Se aflau chiar lângă gard, iar ea se apropie de el.

— Aici e partea interesantă, zise ea.

Bond observă că sârma fusese tăiată cu grijă la nivelul solului. Îmbinarea era invizibilă, însă o secțiune putea fi ridicată ca o ușă pentru pisici. Gaura era suficient de mare încât să se strecoare amândoi prin ea. Acum se aflau în cercul interior, iar cel de-al doilea gard se afla undeva în fața lor. Aici, copacii păreau mai deși, iar vegetația mai sălbatică. Solul era acoperit cu ace și mușchi pe care creșteau mănunchiuri de ciuperci în culori ciudate, care semănau cu niște bășici.

Sixtine duse un deget la buze și înaintară în tăcere, având grijă să nu calce pe crenguțe sau pe altceva ce ar putea produce zgomot. După câțiva pași, Bond înțelese de ce. Sixtine arată cu degetul spre trunchiul unui copac, iar el văzu un cablu gros care ducea în sus, la un microfon în formă de evantai. Întreaga pădure era împânzită de microfoane! Avusese dreptate. Irwin Wolfe dusese măsurile de securitate la extrem. Aveau noroc, pentru că acolo nu păreau să existe camere de supraveghere.

De aici continuară mai încet. Bond transpira. Aerul părea sufocant, înconjurat de atât de mulți copaci. Totul era nemișcat. Până și păsările, și fluturii fuseseră avertizați să se stea departe. Sixtine arată cu degetul spre o grămadă de frunze verde-închis, în formă de inimă. Semăna cu urzica, iar el își dădu seama imediat că era o specie străină, care nu creștea în pădurile europene. Sixtine își lipi buzele de urechile lui și îi șopti:

— *Gympie-gympie*.

Bond înțelese. Nu era o denumire ușor de uitat, deși auzise de ea doar o singură dată, în timpul unei ședințe informative despre războiul în junglă, referitor la Australia și Indonezia. *Gympie-gympie*. Cunoscută și sub denumirea de „planta sinucigașă”. Cea mai dureroasă înțepătură de ac din lume. Dacă țepii micuți intrau în contact cu pielea, în câteva minute simțeai o durere insuportabilă, o durere asemănătoare cu o serie de șocuri electrice în tot corpul, care te puteau face să intri cu ușurință în șoc anafilactic. Instructorul le povestise despre un soldat care, fără să știe, folosisse o frunză pe post de hârtie igienică în timpul unui antrenament. După treizeci de minute, nemaiputând suporta durerea, se împușcase.

Și iat-o, crescând la doar câțiva kilometri de cea mai liniștită și mai elegantă stațiune de pe Riviera. Bond nu avea niciun dubiu că fusese adusă în Franța și plantată în mod intenționat pentru a-i pedepsi pe intrușii neatenți și nu se putu abține să

nu se întrebe – aceste măsuri atât de extreme erau cu adevărat justificate, doar pentru a proteja un înlocuitor pentru filmul tehnicolor? Mulți industriași păstrau secrete. Foarte puțini erau dispuși să mutilizeze sau să ucidă pentru a le proteja.

Înaintă cu teamă, simțind un nod în stomac. Nu se zărea încă cel de-al doilea gard, însă pădurea mai avea o capcană. Sixtine ridică o mână și arată în jos cu cealaltă. În fața lor, la aproximativ 15 centimetri de la sol se întindea un fir declanșator care dispărea în tufișuri. Intrigat, Bond îl urmă, dând cu grijă la o parte frunzele cu un băț, deoarece nu voia să le atingă cu mâinile. Firul declanșator era conectat la o cutie gri de metal, care era legată de un copac aflat în apropiere. În partea laterală, era prinsă o arbaletă în miniatură, cu o săgeată foarte ascuțită. Oricine ar fi declanșat dispozitivul ar fi rămas schilod, deoarece săgeata i s-ar fi înfipt în gleznă. Bond își putea imagina durerea și nedumerirea celui rănit, care ar fi făcut cale-ntoarsă împleticindu-se printre tufișuri, poate ajungând în grămada de ace ucigașe.

Se săturase și ar fi vrut să plece de-acolo, însă meraseră mai departe.

Bond auzi gardul înainte să îl vadă sau, mai degrabă, auzi cei 2000 de volți de electricitate care pulsau prin el. Aici nu existau indicatoare de avertizare. Nu era nevoie. Orice persoană suficient de disperată ca să ajungă până acolo avea cu siguranță intenții ostile și nu putea fi intimidată de niște avertismente politicoase. Ieșiră brusc din pădure. Terenul fusese curățat și copacii tăiați pe o rază de aproximativ zece metri în jurul complexului, făcând apropierea dificilă. În afară de posibila existență a altor capcane – iar Bond nu ar fi fost surprins dacă zona din față era minată –, ei s-ar fi aflat în spațiu deschis și ar fi fost reperați cu ușurință. Oricum, nu avea importanță. De acolo puteau arunca o privire spre lumea ascunsă a lui Irwin Wolfe.

În dreapta se vedea intrarea principală, prevăzută cu barieră și cu un post de control identic cu cel pe

care îl văzuseră deja. Drumul ieșea din pădure și ducea spre o zonă mare betonată, unde două jeepuri erau parcate unul lângă celălalt, iar în lateral se afla un turn de apă. Jeepurile erau marca Willy MB, folosite de armata franceză, cu mitraliere și cutii cu muniție montate în spate. La mică distanță de ei, de partea cealaltă a gardului, se zărea prima dintr-o serie de clădiri lungi și dreptunghiulare, construite din lemn negru pe fundație din cărămidă, cu acoperișuri teșite, din foi de tablă ondulată și ferestre proiectate astfel încât să nu se poate vedea prin ele. Clădirile erau așezate în linie dreaptă, fiecare marcată cu o literă vopsită cu alb, ca într-un lagăr de concentrare. Un singur turn de veghe se ridica în colțul îndepărtat, unde se vedeau siluetele a doi bărbați, unul din ei cercetând orizontul cu binoclul. Complexul acoperea aceeași suprafață ca orașul de munte prin care trecuseră.

— Ai văzut suficient? îl întreabă în șoaptă Sixtine.

— Așteaptă!

Era ceva în neregulă. Jeepuri înarmate, paznici, garduri electrice, amplasarea – în mijlocul pădurii, la kilometri distanță față de cel mai apropiat oraș. Și mai era ceva. Studiind complexul mai atent, Bond observă că acesta era împărțit în două. O zonă întreagă era ocupată de clădiri care fuseseră adăugate recent, construite în stil diferit. Nu aveau ferestre, dar aveau aer condiționat. Cutii mari de oțel atârnavă de lemnărie și hornuri argintii și lucioase erau pe acoperișuri.

Oare acolo era fabricată noua peliculă de film? Lipsa ferestrelor avea logică. Filmul nedezvoltat necesita întuneric. Bond simți un miros pătrunzător de chimicale în aer. O ușă se deschise și ieși un bărbat îmbrăcat în halat alb de laborator. Își dădu jos masca de protecție care îi acoperea nasul și gura și își aprinse o țigară. Bond adusesse un aparat de fotografiat Minox în miniatură și începu să facă poze. Îi tăcu un semn din cap lui Sixtine. Nu mai avea rost să zăbovească acolo.

Cei doi se întoarseră să plece, însă...

Nu mai erau singuri.

În fața lor se aflau trei bărbați îmbrăcați în uniforme kaki și ținând mitraliere în mâini. Ieșiseră în tăcere din pădure, furișându-se în spatele lor în timp ce supravegheau complexul. Aveau aceleași trăsături întunecate, ca de ogar, precum corsicanii care îl încolțiseră pe Bond la Ferrix Chimiques, iar el observă, cu strângere de inimă, că erau la fel de profesioniști, păstrând distanța corectă între ei și asigurându-se că ținta era în bătaia puștii. Ce îi trădase? Zgomotul pașilor lor fusese interceptat de microfoanele ascunse? Sau poate că existau alte dispozitive de securitate pe care le omisese amândoi. Bond analiză repede situația. Arma îi era ascunsă la curea, însă ar fi fost mort înainte să o atingă. Va trebui să încerce o altă metodă.

El își ridică mâinile în aer și zâmbi.

— Bună ziua, zise el, vorbind într-o franceză fluentă. Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta. Soția mea și cu mine făceam o plimbare prin pădure, dar se pare că ne-am rătăcit.

Bărbații nu mușcară momeala. Unul dintre ei, conducătorul, scuiă în iarbă, apoi spuse:

— Țineți-vă mâinile ridicate. Veniți cu noi.

— Nu cred că trebuie să fiți atât de agresiv. Bond făcea în continuare pe turistul nevinovat. Lângă el, Sixtine părea îngrozită, ca și când nu ar fi văzut o armă în viața ei. Veneam pe drum și am luat-o în direcția greșită. N-ar trebui să țineți armele alea îndreptate spre noi. Vă asigur că vă voi denunța consulului britanic.

Unul dintre bărbați avea o stație radio și o duse la gură. Se auzi un cârâit când făcu legătura. Bond își dădu seama că trebuia să acționeze imediat dacă voia să scape de acolo. Dacă se lăsau escortați în interiorul complexului, ar fi fost pierduți. Oamenii nu lucrau pentru Irwin Wolfe. Era convins de asta. Sigur lucrau pentru Jean-Paul Scipio. Iar Bond fusese avertizat. O a doua confruntare cu gangsterul ar fi ultima. Își duse mâna încet la spate după armă. Trebuia să îi elimine, înainte ca ei să cheme întăriri.

Trei mitraliere erau îndreptate spre el. Șansele erau împotriva lui. Dar dacă se arunca la pământ și îi elimina pe cei doi bărbați din dreapta, lăsându-l la urmă pe cel cu stația radio...

— Ține-ți mâinile la vedere!

Unul dintre ei observase ce făcea. Botul mitralierei se ridică, ochiul negru provocându-l pe Bond să continue. Bond încremeni. Degetele erau la doar câțiva centimetri de Beretta.

Apoi ceva argintiu luci în aer, strălucind pe fundalul negru al pădurii. Obiectul zbură atât de repede, încât își găsi ținta înainte ca Bond să își dea seama ce era. Bărbatul cu stația radio gemu și se prăbuși, cu picioarele sub el. Mânerul cuțitului îi ieșea din gât. Ceilalți doi se întoarseră la timp să-și înfrunte propria moarte. Alte două cuțite zburau spre ei. Unul din bărbați fu nimerit în gât, iar celălalt în piept. Amândoi se prăbușiră la pământ, rămânând nemișcați.

Trei persoane ieșiră din pădure. Bond își duse din nou mâna la armă, însă Sixtine îl văzu și zise scurt:

— Nu!

Noroc că ea reacționase atât de repede, deoarece ar fi tras. Bond realizează acum că îi cunoștea pe nou-veniți. Îi mai văzuse. Unul semăna cu un profesor, era tânăr, purta ochelari cu lentile groase și avea părul pieptănat cu grijă. Unul era scund și supraponderal și ar fi putut trece drept om de afaceri, deși nu mai purta inelul de aur cu sigiliu. Al treilea era ponosit și neras și stătea relaxat, cu un zâmbet strâmb pe buze. Ultima oară când îi văzuse Bond, șezuseră împreună la masă și jucaseră *vingt-et-un* în cazinoul din Monte Carlo. Era banda lui Sixtine. Dar cum ajunseseră acolo?

Cel mai tânăr dintre cei trei, profesorul, îi verifică pe paznici. Ridică privirea și vorbește în engleză:

— Ăsta trăiește.

— Elimină-l, te rog, Marco, zise Sixtine.

Supraviețuitorul era ultimul dintre paznici care fusese lovit. Era cel care îi vorbise lui Bond. Marco îi scoase cu calm cuțitul din piept și i-l înfipse în

gât, împingându-l și răsucindu-l în același timp. Paznicul dădu din picioare o singură dată. Nu scoase niciun sunet.

— Sunteți bine, madame? o întrebă omul de afaceri.

Bond se întreba ce se întâmplase cu femeia care se dăduse drept soția lui. Sau erau căsătoriți pe bune? În cazul acestui grup, totul era posibil.

— Sunt bine, mulțumesc, Frédéric.

Sixtine privi în jurul ei. Părea complet netulburată de ceea ce se întâmplase.

— Trebuie să scăpăm de trupuri, bombăni Frédéric. I-am putea îngropa în pădure dacă doriți.

— Nu. Nu cred că ar trebui să răscolim pământul în acest loc blestemat. Găsiți tufișurile alea cu ace otrăvitoare și aruncați-i acolo. Cu puțin noroc, nu-i va găsi nimeni, cel puțin nu până când noi vom fi terminat. Apoi întoarceți-vă la Nisa. Voi lua legătura cu voi acolo.

— Vreți să vă scoatem de aici, madame? o întrebă al treilea bărbat. Există multe lucruri neplăcute între cele două garduri.

— Nu, mulțumesc, Georges. Mă descurc și singură. Și-apoi, îl am pe domnul Bond care va avea grijă de mine. Ea se întoarse spre Bond și zâmbi. Ai văzut suficient?

— Mai mult decât suficient, cred, răspunse Bond.

Îi lăsară pe cei trei bărbați să se ocupe de trupuri, iar ei își croiră drum în tăcere și cu grijă spre gardul exterior. Sixtine marcă secțiunea care fusese tăiată, scrijelind pe copac o altă cruce albă. Bond îi ținu bucata de gard tăiată cât ea se târî prin spărtură. Se îndreptară spre mașină.

— Ne-au urmărit până aici, zise Bond, în timp ce coborau dealul cu mașina.

Măcar puteau vorbi în siguranță.

— De fapt, ei erau deja aici. I-am rugat să mă aștepte și să vină în urma noastră prin pădure.

— N-ai avut încredere în mine?

— Nu am încredere în nimeni, James. Nici măcar în bărbații cu care m-am culcat. Făcu o pauză. *În*

special în bărbații cu care m-am culcat. Dar nu din acest motiv au venit aici. Băieții mă urmează peste tot pe unde merg. Le place să aibă grijă de mine.

— Au jucat cărți cu tine în cazinou.

— Da. De fapt, Marco este foarte bun la *vingt-et-un* și bacara, că veni vorba. Ar putea câștiga singur, dar vrea să-mi facă pe plac.

Ajunseră în Castellar după câteva minute, și conduseră încet pe străduțele înguste. De data aceasta nu le mai blocă drumul niciun măgăruș. Bond se gândea la ce văzuse: clădirile vechi și cele noi, gardul electric, capcanele din pădure, paznicii cu mitraliere. Știa că trebuia să se întoarcă. Se uită spre Sixtine.

— Aseară mi-ai spus că ai găsit o modalitate prin care să intri în fabrică, dar că s-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

Sixtine dădu aprobator din cap.

— Așa este. Dar este foarte riscant și o facem pe cont propriu.

— Vrei să încercăm?

— Categorie.

— Atunci, spune-mi.

16

Uși sinucigașe

Sixtine avusese nevoie de două săptămâni ca să îl găsească pe brutarul care aproviziona cantina de la Wolfe Europe și alte două săptămâni să îl convingă să o ajute.

Paul Rémy era un om agitat. Moștenise afacerea de la tatăl său și era dedicat. În fiecare dimineață, se trezea la ora patru și jumătate ca să aprindă cuptoarele și să înceapă procesul lung, aproape artistic, de creare a baghetelor, cornurilor, *pain de campagne* și *fougasses*, cu care umplea vitrinele micului său magazin de pe Avenue Boyer din Menton. Când obținuse contractul cu fabricantul de pelicule, i se păruse aproape ireal: o comandă garantată, de trei ori pe săptămână, și mândria de a fi asociat cu o companie mare, internațională. Însă ajunsese să se teamă să meargă la fabrică, sau ce-o fi fost aia, ascunsă adânc în inima pădurii. Nu înțelegea de ce trebuiau să existe arme. I se ordonase să semneze un contract de confidențialitate. De ce atâta tam-tam când el livra doar pâine? De fiecare dată când pătrundea acolo cu mașina, avea impresia că intra într-o capcană. De fiecare dată, număra minutele până la plecare.

Și, pentru a înrăutăți lucrurile, această femeie frumoasă și ciudată apăruse brusc de nicăieri. Îi oferise o sumă uriașă de bani ca să facă ceva care cu siguranță îi va pune viața în pericol. De ce îl alesese pe el? Fusese o nebunie fie doar să și vorbească cu ea.

Problema era că Paul Rémy avea nevoie disperată de bani. Întârziase câteva luni cu chiria. La începutul verii, una dintre mașinile de frământat aluat din brutăria unde lucra el se stricase, iar costul pentru înlocuirea acesteia fusese exorbitant. Mai exista un brutar cu normă întreagă care amenința să-și dea demisia dacă nu primea o mărire de salariu.

Ce putea face? Dacă își scumpea produsele fie și cu câteva centime, își pierdea clienții.

Apoi mai era Jeanette. Se îndrăgostise de fata blondă de la florăria de vizavi, dar și aici exista o problemă. Jeanette era căsătorită cu proprietarul florăriei. Cei doi se întâlneau în mod regulat atunci când soțul era plecat, fie la piață, fie când își vizita părinții. Își propuseseră să fugă împreună, dar și pentru asta era nevoie de bani. Jeanette avea gusturi scumpe. Rémy știa că nu îi va fi greu să o cucerească, însă îi va fi mult mai greu să o păstreze.

Din acest motiv, în aceeași seară de duminică, după vizita la fabrică, ședea în apartamentul micuț de deasupra magazinului, bând o sticlă de vin cu femeia care își spunea Madame 16 și cu englezul pe care îl adusese cu ea. Un ventilator se învârtea încet pe tavan, dar mai degrabă plimba aerul de colo colo decât să îl răcească.

— Ce ne poți spune despre Wolfe Europe? îl întreabă englezul.

Acesta vorbea perfect în franceză.

Rémy își desfăcu brațele.

— Foarte puține, *monsieur*. Nu văd nimic. Locul acela e plin de *petits malfrats*. I-am spus deja doamnei. Găinari. Însă Bond știa că erau mai mult de-atât. Intru și ies. El îl privi pe englez drept în ochi. Sosise vremea să se impună. O pot lua pe doamna în duba mea. Dar doar atât pot face. Să nu-mi cereți mai mult.

Sixtine îi promisese lui Paul Rémy că îi va plăti 200.000 de franci dacă o va duce cu mașina în complex. Paznicii erau obișnuiți să îl vadă și nu îi mai percheziționau duba. Era spațiu suficient să ascunzi pe cineva sub unul dintre rafturile montate în spate. Sixtine se putea acoperi cu saci, în timp ce Rémy ducea în bucătărie pâinea și prăjiturile, ea putea coborî pe furiș din dubă și să găsească un loc unde să se ascundă. Dacă era descoperită, nimeni nu ar fi știut cum intrase acolo. Aceasta fusese înțelegerea dintre ei, dar acum totul părea să se schimbe.

— Noul plan este mai bun, *monsieur Rémy*, interveni Sixtine. Încă vă faceți griji că vă vor percheziționa duba, chiar dacă nu au făcut-o niciodată până acum. Atunci, veți fi mai în siguranță dacă nu o veți conduce dumneavoastră. Prietenul meu vă va lua locul. Vom intra în complex mâine-dimineată la ora opt. După o oră, la nouă, veți suna la poliție și veți spune că v-a fost furată duba. Astfel, vina nu va cădea asupra dumneavoastră.

— Cum mi-ar putea lua locul?

Rémy se uită la Bond cu ochii mijiți.

— Există o asemănare între voi doi... aceeași vârstă, aceeași culoare de păr. Dacă va purta haina dumneavoastră și va avea făină pe față, nimeni nu va observa. Eu voi fi în spate, așa cum ne-am înțeles. S-ar putea să reușim să intrăm și să ieșim înainte ca cineva să ne observe prezența, însă dacă întâmplarea va face să fim prinși, nu aveți de ce vă teme. Vom spune că v-am furat duba.

Rémy căzu pe gânduri.

— Cum pot avea încredere în dumneavoastră?

— De ce te-aș minți? Va fi mai ușor pentru tine, Paul, pentru că nu vei fi implicat. Și, având în vedere că vom fi doi care vom intra în fabrică, voi dubla suma pe care ți-am oferit-o. 400.000 de franci. Ce zici?

Bond citi lăcomie și teamă în ochii brutarului, cele două trăiri intrând în conflict una cu cealaltă. Paul Rémy era cam de aceeași vârstă cu el. Deși se schimbase în cel mai bun costum al lui, pregătindu-se pentru liturghia de seară, tot era plin de făină albă. Sixtine spunea adevărul. Bond îi putea lua locul și nimeni nu ar observa. Dar oare bărbatul va fi de acord?

— 400.000 de franci...

Brutarul nu câștigase niciodată atât de mulți bani. Nici măcar nu rostise această sumă.

— Dacă vei fi de acord acum, voi rotunji suma la 500.000. Tot ceea ce trebuie să faci este să ne dai cheile.

Luni dimineață devreme, îmbrăcat într-o haină de stofă și cu bască pe cap, Bond se afla la volanul unei dube Citroën H și urca dealurile din împrejurimile orașului Menton. Duba semăna cu o cutie de metal gri, cu bine cunoscuta ei caroserie și o cabină urâtă și teșită care te făcea să crezi că fusese tăiată în două de îndată ce ieșise din linia de producție. Cu tracțiune pe față și cutie cu trei viteze, era foarte greu de condus – Bond abia dacă reușea să atingă cu ea 50 km/h –, însă, în același timp, părea fiabilă, asemenea unui cal de povară bătrân. Bond nu se bărbierise, lăsând barba neagră de o zi să îi acopere obraji. În păr și pe obraji avea faină.

Sixtine se afla lângă el, pe locul din dreapta. N-avea niciun rost să se ascundă încă. Abia când ajunseră la viraj, Bond opri mașina.

— Dacă va merge prost, ieși cât poți de repede, zise ea.

— Cu duba asta, nu va fi foarte repede.

— Știu.

Ea purta o cămașă largă de mătase și pantaloni până sub genunchi. Își scoase arma, un pistol personalizat Baby Browning, cu mâner de fildeș, îl verifică, apoi îl băgă în buzunar. Bond aprobă. Era o armă mică și ușoară, ușor de ascuns, care se declanșa repede. O armă de femeie.

— Odată ce vom intra – să presupunem că vom ajunge până acolo –, nu vom avea mult timp la dispoziție, zise Bond. Știu că vrei să arunci o privire și poate să cauți formula secretă sau ce-oi fi căutând, dar după cele întâmplate ieri, se prea poate ca Wolfe să fi sporit numărul gărzilor și, din câte am văzut până acum, are deja un sistem destul de eficient.

— Nu-ți face griji. N-am de gând să zăbovesc.

Se furișă afară. Duba avea uși mari, cu balamale în spate, nu în față, astfel încât se deschideau greșit: li se spunea „uși sinucigașe”. Bond spera ca numele să nu se dovedească potrivit. Duba se legănă ușor când Sixtine urcă în spate, iar el auzi zgomotul

ușilor închise. Băgă schimbătorul în viteză și viră pe drumul ce ducea la Wolfe Europe.

Conduse cu viteză constantă, trecând prin tunelul verde spre bariera de securitate pe care o văzuse cu o zi înainte. Acesta va fi primul său test, iar el simțea cum pulsul i se accelera pe măsură ce se apropia de clădirea cu două etaje. În același timp, își reaminti că aceasta era cea mai puțin periculoasă parte din planul lui Sixtine. Dacă paznicii îi vor cere actele de identitate sau dacă își vor da seama că nu era Paul Rémy, îi va fi ușor să scape doar prin vorbe. „Îmi pare rău, *messieurs*. Paul nu se simte bine. Mi-a spus să vin în locul lui.” Însă odată ce trecea de punctul de control, va fi blocat în tabăra inamică și, după cum descoperise în pădure, când venea vorba de oamenii aceștia, orice era posibil.

Dar, pentru început, lucrurile decurgeau bine. Când Citroënul H se apropie, prima barieră se ridică. Paznicii recunoscuseră duba – o văzuseră o dată la două zile, la exact aceeași oră, luni la rând –, iar ochii lor trebuie să le fi spus că silueta cu păr negru, care stătea aplecată peste volan, trebuie să fi fost brutarul. Bond nu se uită în nicio parte când trecu pe lângă postul de control, încercând să-și ascundă cât mai bine fața. Avu grijă să nu accelereze. Livra pâine, atâta tot. Ar trebui să se comporte în consecință.

Drumul continua prin pădurea cu acele letale și capcanele sale deși, privită prin geamurile dubitei, părea complet normală. Bond se întrebă ce se întâmplase când cei trei paznici nu apăruseră la sfârșitul turei lor. Oare trimiseseră o echipă să-i caute? Dacă Irwin Wolfe sau oamenii lui se așteptau la alte probleme, ei puteau cădea direct în capcană.

Pe de altă parte, trecuseră mai puțin de 24 de ore de când bărbatii fuseseră uciși. Exista și varianta ca acela care îi angajase să creadă că își terminaseră tura și plecaseră acasă. Nu fuseseră trase focuri de armă. Cei trei bărbati dispăruseră, pur și simplu.

În fața lui, se ridica amenințător gardul electric, cu cel de-al doilea punct de control. Aici erau mai

mulți paznici – patru –, iar bariera nu se clinti din loc atunci când duba se apropie. Bond se lasă în jos pe scaun, iar gulerul hainei se ridică. Își dorea să-și fi aprins o țigară. Ar fi putut lăsa impresia că era complet relaxat și i-ar fi permis să își ascundă o parte din față în căușul mâinilor. Acum, era prea târziu. El lasă geamul jos și strigă vesel, sperând că vocea lui va semăna cât de cât cu cea a lui Rémy.

— *Bonjour!*

Unul dintre paznici îi aruncă o privire cercetătoare, apoi păru că își amintește cine era și lansă o comandă. Bariera se ridică.

— *Merci!*

Bond flutură mâna și își continuă drumul, o singură picătură de transpirație descriind un semn de întrebare în jurul urechii și alunecându-i pe gât.

Intră cu duba în parcare de lângă turnul de apă. Jeepurile, echipate cu mitraliere și cutii cu muniție, erau în continuare parcate în același loc unde fuseseră cu o zi în urmă. Unul dintre ele avea capota ridicată și un bărbat în salopetă stătea aplecat deasupra motorului. Nu era nici țipenie de om. Bond coborî. Deschise ușile sinucigașe și vorbi încet:

— Ai undă verde.

Sixtine se rostogoli din ascunzătoarea ei. Ea și Bond luară tăvile pline cu baghete și se îndreptară repede spre cea mai apropiată clădire. Aici era bucătăria. Înainte să plece, Rémy le făcuse o schiță a complexului – sau o parte din ce știa el. Bond își ținea capul plecat. Simțea umbra turnului de apă care se înălța amenințător deasupra lui și se întrebă dacă era urmărit prin binoclu. Spera ca tăvile să vorbească de la sine. „Fac o livrare. Am adus ajutoare. N-aveți de ce să vă îngrijorați.” Se bucură când ajunse la ușă și descoperi că era descuiată. Intră.

Bucătăria era uriașă. Oale mari cu supă sau tocană fierbeau pe aragaze. În aer se simțea miros greu de mâncare gătită. Bucătarii transpirau în pantalonii lor cu carouri și haine albe în timp ce

tăiau și amestecau ingredientele. Bond și Sixtine puseră tăvile jos și își continuară drumul fără să se oprească. Trebuiau să lase impresia că știau ce făceau. Dacă ar fi ezitat, ar fi atras atenția asupra lor, iar acest lucru ar fi dat de bănuț. Lângă fereastra de servire exista o ușă și, de partea cealaltă, o încăpăre cu douăzeci de mese lungi de lemn, fără alte ornamente. Bond începea deja să înțeleagă etica muncii de la Wolfe Europe. Îți făceai treaba, mâncai, terminai, plecai. Nu existau alte bonusuri.

Străbătură sala de mese și pătrunseră într-un coridor cu pereți albi. Pe la jumătatea drumului, Bond găsi exact ceea ce căuta. Existau două băi, una pentru bărbați și cealaltă pentru femei, și un vestiar, unde personalul își putea lăsa hainele de exterior înainte să mănânce. O jumătate de duzină de haine albe fuseseră atârinate în cuie și mai erau, de asemenea, șepci pătrate confecționate din nailon alb. Fără o vorbă, Bond și Sixtine se îmbrăcară cu ele. Acum, în timp ce se vor plimba prin complex, nu vor arăta diferit de restul.

Continuară să înainteze până la capătul coridorului. Auzeau deja zgomotul produs de mașinăriile din clădirea alăturată. Trecură printr-o ușă dublă care se închidea perfect. Bond observă filtre de praf pe perete și o mașină de curățat pantofii. A doua ușă dădea spre o zonă mult mai mare, unde se aflau cel puțin cincizeci de oameni, toți îmbrăcați în salopete și fiecare ocupându-se de diferite mașinării. Încăperea era cufundată în semiîntuneric, lucru care lui Bond îi convenea perfect. Era greu să-i deosebești pe bărbați de femei și era imposibil ca el și Sixtine să fie recunoscuți. Chiar și așa, cei doi continuă să se deplaseze. Deasupra era o macara portantă din oțel, cu ferestre din sticlă groasă. Toți muncitorii erau supravegheați non-stop de siluete în haine albe, care purtau ochelari de protecție și țineau *clipboarduri* în mâini. Nimeni nu vorbea. Oamenii de aici erau la fel de bine „reglați” ca mașinăriile.

Bond văzu un *clipboard* pe o masă și îl luă. Într-o clipă, se transformă din muncitor în inspector și simplul fapt că îl ținea în mână îi oferea ocazia să mai zăbovească acolo. Cercetă cu atenție panourile din oțel inoxidabil, dispozitivele de înregistrare, platformele, scările și conductele de deasupra. Știind produsul final, el reuși să înțeleagă cât de cât ce vedea. Într-o parte a fabricii, emulsia curgea de la un nivel superior, acoperind un sul de celuloză lat de cel puțin un metru. Celuloza era băgată în niște cilindri uriași, apoi direcționată spre următoarea bestie metalică, o cameră de uscare care urla și tremura în timp ce se hrănea. Câteva clipe mai târziu, filmul era „regurgitat”, tăiat în fâșii, apoi împăturit în suluri protectoare de hârtie galbenă. Mașinăriile huriau și trepidau neîncetat. Luminile pâlpâiau. Acele dansau. Totul era interconectat și nu conta decât produsul finit, îndeplinirea normei zilnice.

Bond se apropie de o femeie care inspecta o rolă de film printr-un microscop.

— E totul în regulă? strigă el însuflețit în franceză, acoperind acel zgomot infernal.

Ea dădu din cap agitată, întrebându-se de ce fusese aleasă, apoi își văzu mai departe de treabă.

Câteva minute mai târziu, Bond și Sixtine ieșiră pe o altă ușă, la aer curat. Aici se aflau la adăpost, în afara razei vizuale a turnului de veghe. În fața lor, la o oarecare distanță, un bărbat încărca niște lăzi cu ajutorul unui stivuator.

— Ce zici?

Sixtine dădu negativ din cap.

— Nu este nimic acolo, zise ea. Este o unitate unde se produce film clasic. Wolfe nu face nimic grandios. De fapt, jumătate din echipamente sunt mai vechi de cinci ani.

— Atunci, hai să încercăm una dintre clădirile noi.

Străbătură complexul spre secțiunea care fusese construită mai recent, furișându-se pe lângă pereți, dar încercând să pară că știau ce făceau. Doi bărbați

și o femeie trecură pe lângă ei. Erau absorbiți în conversație și nu se uitară la ei. Ajunseră la o alee, un spațiu deschis care împărțea secțiunile unele de altele și văzură un alt indicator de avertizare: „PERSONNEL AUTORISÉ SEULMENT”^[25]. Bond auzi zgomot de pași și încremeni, lipindu-se cu spatele de cel mai apropiat perete. Doi paznici cu puști trecură la doar câțiva metri depărtare, însă nu îi văzură.

Trecură dintr-o zonă în alta, renunțând la orice măsură de siguranță. În fața lor se înălța prima dintre clădirile noi, a cărei ușă de metal era nemarcată. Bond observă că se afla la același nivel cu peretele și nu avea gaură de cheie. Înjură în gând. Ușa nu putea fi deschisă decât din interior. Va trebui să găsească o altă intrare. Însă când dădu să plece, ușa se deschise și ieși un bărbat, ținând în mână o țigară neaprinsă. Bond îi aruncă o privire lui Sixtine, care încuviință din cap și înaintară. Sixtine ajunse la ușă înainte ca aceasta să se închidă. În același timp, Bond i se adresă bărbatului, observând că acesta era corsican.

— Ai nevoie de o brichetă? îl întrebă Bond.

— Poftim?

Corsicanul îi aruncă o privire plictisită.

Bond îl lovi cu putere, de două ori, aplicându-i un pumn în falcă, iar apoi unul în tâmplă. Bărbatul se prăbuși la pământ, iar Bond îl trase repede înăuntru. Deși fusese cea mai bună alegere, era în continuare enervat. Tocmai scurtase timpul pe care îl puteau petrece acolo. Mai devreme sau mai târziu, cineva va observa că bărbatul dispăruse. Cu siguranță își va reveni în zece sau cincisprezece minute și va da alarma. Până atunci, el și Sixtine trebuiau să plece.

Dar, cel puțin pentru moment, erau înăuntru. Înaintau pe un coridor luminat puternic, cu pereți placați cu faianță și pardoseală din cauciuc. Țevile groase și șerpuitoare sugerau un sistem de ventilație complicat. Bond înaintă pe furiș, trecând pe lângă câteva extinctoare aliniat. Tot ceea ce vedea în

jurul lui – curățenia extraordinară, mirosul de chimicale – îi spunea că acel loc era diferit. La Wolfe Europe se întâmpla ceva ce nu avea legătură cu filmul. În fața lui se aflau două uși batante cu geamuri rotunde, genul celor din spitale.

— Ce este locul acesta? întrebă Sixtine în șoaptă.

Bond nu răspunse. Înaintă și împinse ușile, deschizându-le. Apoi văzu. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat, deși înțelegese pe loc: Irwin Wolfe, și Jean-Paul Scipio, și *Mirabelle*, și Ferrix Chimiques.

Ar fi trebuit să fie evident de la început.

Bucătăria iadului

Totul era alb: pereții, suprafețele de lucru, chiuvetele din porțelan, îmbrăcămintea de protecție și măștile, luminile neoanelor, până și aerul care era suflat prin grilajele de oțel după ce mașinăriile ascunse îl răciseră și îl limpeziseră. Angajații de aici erau într-o cu totul altă lume față de cei care lucrau în partea cealaltă a complexului. Semănau cu niște fantome, erau extrem de tăcuți și se mișcau cu încetinitorul, ca și când ar fi executat un dans macabru printre eprubete și arzătoare Bunsen.

Bond intrase în bucătăria iadului. Nu găsea alte cuvinte să descrie locul acela. Deoarece acesta era laboratorul în care Jean-Paul Scipio și Irwin Wolfe, parteneri de afaceri, începuseră producția în masă a heroinei de înaltă calitate, la un nivel de expertiză și complexitate nemaîntâlnit până atunci.

În ultimii douăzeci de ani, producția de heroină din sudul Franței reprezentase o mică afacere de familie. În împrejurimile orașului Marsilia existau sâducuri unde fermele și vilele dărăpănate fuseseră acaparate și transformate în fabrici improvizate care puteau fi închise imediat dacă poliția le dădea târcoale. Laboratoarele erau ascunse în subsoluri sau în bucătării dezafectate, prevăzute cu instalații de încălzire cu propan montate în carcasele frigiderelor și folosite pentru procesul de uscare și cu motoare ale unor mașini de spălat vechi transformate în mixere. Condițiile erau mizerabile, iar muncitorii adeseori atât de neîndemânatici, încât era o minune că reușeau să producă ceva de valoare.

Producerea a zece kilograme de heroină pură dura douăzeci și patru de ore, iar procesul era complicat și plin de pericole. Dacă amestecul de morfină era supraîncălzit, exploda. Vaporii emanați ar fi putut adormi și un elefant, iar o scurgere i-ar fi putut omorî pe toți cei din încăpere. Puritatea produsului finit varia de la lot la lot și oricum putea

fi făcut și refăcut de mai multe ori înainte să ajungă pe străzi.

Existau, firește, câțiva infractori care se dovediseră a fi adevărați maeștri. Antoine Guerini fusese faimos pentru calitatea mărfii lui, în vreme ce Joseph Cesari, care învățase această artă în Bandol, producea o heroină atât de pură, încât își câștigase porecla de „Monsieur 98%”. Se zvonea că putea procesa o cantitate uimitoare de opt kilograme de morfină odată. Însă acestea erau excepții. Majoritatea producătorilor de heroină erau amatori.

James Bond știa că laboratorul acesta era unic. Ceea ce vedea el ducea producerea de heroină la un cu totul alt nivel.

Încăperea era mare, plină cu echipamente scumpe și nou-nouțe: pompe de vid, mixere electrice, hote, cuptoare electrice de uscare și sisteme de evacuare sofisticate. Aproape de unde stăteau el și Sixtine, un bărbat în haină albă stătea aplecat deasupra unui condensator cu reflux de ultimă generație și examina conținutul acestuia prin sticlă, în timp ce, lângă el, un alt bărbat încărcă flacoanele și eprubetele de sticlă într-o autoclavă, pregătindu-le pentru sterilizare. Rafturile erau pline cu căni de măsurat, seringi, pompe de aspirație, pâlnii și filtre de hârtie, iar Bond bănuia că fiecare articol trebuie să fi fost contabilizat până la ultima fâșie de turnesol. Aceasta era o operațiune meticuloasă, era IBM-ul narcoticelor.

Iată și produsul finit. Bond văzu patru femei în haine albe, cu plase pentru păr și mănuși de plastic, care păreau plictisite în timp ce împachetau pudra fină și albă în pungi și le măsurau pe cântare electronice înainte să le sigileze. Aceasta era ultima oprire din călătoria ce începuse pe câmpurile cu maci din Turcia sau Afghanistan. Baza pentru morfină trebuie să fi fost introdusă ilegal în Marsilia, probabil cu ajutorul bărcilor de pescuit, înainte să fie adusă aici. Aici fusese rafinată în soluție de alcool și cărbune activat până când începuseră să se formeze prețioșii fulgi. De acolo,

încotro? Bond credea că avea un răspuns bun la acea întrebare.

Însă tot nu avea logică.

Autoritățile franceze făcuseră investigații, iar M trimisese doi agenți pe Riviera, deoarece furnizarea de narcotice încetase. Cu toții erau îngrijorați că activitatea infracțională era înlocuită cu altceva. Însă văzând activitatea din fața lui, Bond nu putea decât să tragă concluzia că furnizarea fusese oprită în mod intenționat în timp ce se începuse producția a tone de droguri. Concluzia evidentă era că Scipio își făcea stocuri. Dar cu ce scop?

Bond stătea în capătul laboratorului doar de câteva secunde însă, în timp ce aceste gânduri îi invadau mintea, își dădu seama că el și Sixtine se aflau în mare pericol. Ajunseseră în centrul operațiunii. Demascaseră o întreprindere ilegală care își desfășura activitatea în cadrul unei afaceri internaționale respectabile. Faptul că intraseră acolo era un lucru, să iasă era cu totul altceva. Ceea ce conta cel mai mult pentru Bond era să îi transmită lui M în Londra informația pe care o descoperise.

Sixtine, care se afla lângă el, îl apucă de braț.

— E o nebunie, zise ea în șoaptă. Și ea își dăduse seama ce se petrecea. Wolfe este deja multimilionar. Este bolnav... poate chiar pe moarte. De ce ar vrea să se implice în traficul cu droguri?

— Mai târziu, zise Bond. Trebuie să plecăm.

Era deja prea târziu. Un bărbat în halat lung și alb venea spre ei. Din depărtare, semăna cu un doctor, însă, pe măsură ce se apropia, Bond observă că acesta era neras, neprietenos, un soi de supraveghetor. Avea o privire tăioasă. Știa deja că ceva nu era în regulă.

Bărbatul se opri în fața lui Bond și a lui Sixtine și arătă cu degetul în jos.

— *Vos souliers*, zise el.

Era foarte simplu. Toți cei din laborator purtau botoși de protecție peste pantofi. Bond și Sixtine purtau halatele și bonetele furate, însă bărbatul observase că le lipseau botoșii.

Bond dădu să răspundă, dar fu în zadar.

— *Vos cartes d'identité!*^[26] le ceru bărbatul.

— *Certainement!*^[27]

Bond băgă mâna în buzunarul interior ca și când ar fi vrut să-și scoată legitimația. În schimb înfipse trei degete în gâtul bărbatului, lăsându-l fără oxigen. Îl prinse când se prăbuși și îl lăsă cu grijă pe jos.

Pentru o fracțiune de secundă, speră ca toți cei din încăperea să fi fost atât de concentrați la ceea ce făceau, încât să nu observe ce se întâmplase... și, într-adevăr, se lăsă o clipă de tăcere în timp ce activitatea continuă ca înainte. Dar apoi câțiva bărbați veniră în fugă spre el din toate colțurile laboratorului și toate alarmele din complex începură să sune.

Bond se întoarse să o ia la fugă, apoi se răzgândi. Se răsuci și, scoțându-și Beretta, trase câteva gloanțe, ținând nu înspre bărbați, ci înspre mașinărie. Indiferent ce urma să li se întâmple în următoarele minute, Bond era hotărât să nu lase intact acest loc respingător. Primele gloanțe făcură țandări flacoanele de sticlă, iar următoarele pătrunseră în circuitul de mixere și centrifugare, avariind cablurile electrice. Rezultatul fu exact cel la care sperase. Când se produse scurtcircuitul, se văzură două sau trei scântei orbitoare, iar lichidul din recipientele de sticlă începu să se reverse. Simțea mirosul vaporilor eliberați. Și urmă inevitabilul. În timp ce oamenii țipau și alergau în toate direcțiile, o văpaie în formă de ciupercă se umflă, rostogolindu-se peste suprafețe și ridicându-se până la tavan. Brusc, sistemul de aspersoare intră în funcțiune. Un șuvoi de apă începu să cadă, formând o perdea între Bond și paznicii care se apropiau de el. Mai trase două gloanțe, golind magazia armei, apoi plecă, împingând cele două uși batante.

Sixtine i-o luase deja înainte. Ciudat era că nu părea să se grăbească. Își analizase opțiunile cu aceeași concentrare cu care urmărea pachetul de

cărți înainte ca acestea să fie amestecate și știa deja ce urma să facă.

— Duba, zise ea. Când ajunseră la colț, un paznic își făcu apariția, venind în fugă spre ei. Sixtine, care avea pistolul în mână, îl împușcă. Sau unul dintre jeepuri. Nu avem altă scăpare.

Ea își termină propoziția, abia observând întreruperea.

— Corect...

— Cum stai cu muniția?

— Nu mai am.

Ea făcu o grimasă.

— Poate ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte să ciuruiești laboratorul.

Ajunseră la următoarea ușă și o deschiseră cu băgare de seamă. Afară era vânzoleală. Probabil că exista un protocol care îi direcționa pe toți angajații spre un punct de întâlnire general în caz că se declanșa alarma. Cu toate acestea, pentru prima oară, inamicul făcuse o eroare de calcul majoră. Dacă toți ar fi rămas la stațiile lor de lucru, dacă complexul nu s-ar fi aglomerat, Bond și Sixtine ar fi putut fi prinși mai ușor. Așa, cei doi se puteau ascunde la vedere. Nu trebuiau decât să nu iasă în evidență și să se deplaseze în același ritm cu ceilalți, devenind astfel invizibili, pierzându-se în mulțime.

Sixtine ajunsese la aceeași concluzie. Își vârî arma în buzunar și începu să pășească, ascunzându-și fața. În același timp, alarma se opri brusc. Își făcuse treaba.

— Nu cred că Wolfe a știut despre asta, bombăni ea, în timp ce continuau să se deplaseze. A câștigat o avere din film. De ce ar risca totul ca să se implice în traficul de droguri?

— Nu avea cum să *nu* știe despre asta, zise Bond. A ascunde o fabrică unde se produce heroina în interiorul unei fabrici unde se produc role de film, situată în mijlocul pustietății, este, într-un fel, o idee genială. Dar el trebuie să fi cooperat. Vrei să spui că n-a observat?

— Asta ar explica de ce nu m-a adus niciodată aici.

— Și mai este ceva.

— Ce?

— *Mirabelle...*

Însă, înainte să apuce să-i spună ce tocmai își dăduse seama, trei bărbați înarmați își croiră grăbiți drum prin mulțime, îndreptându-se spre laborator. Bond se îndepărtă, iar el și Sixtine se despărțiră, știind din instinct că paznicii căutau doi intruși. Vor fi mai în siguranță dacă vor merge separat.

Abia când zăriră duba bucătarului se apropiară unul de celălalt, însă Bond își dădu seama pe loc că nu o mai puteau folosi. Cineva trebuie să fi observat că era parcată acolo de prea mult timp, iar un paznic cu o mitralieră în mâini stătea postat lângă cabină, așteptând întoarcerea butarului. La mică depărtare, bărbatul pe care Bond îl văzuse mai devreme se ocupa în continuare de jeep, însă când cei doi se apropiară, trânti capota și își șterse mâinile cu o cârpă. Bond luă o hotărâre, sperând ca mecanicul să fi făcut o treabă bună.

Ignorând duba, el își continuă drumul ca și când s-ar fi îndreptat spre bucătărie, apoi, în ultimul moment, o luă din scurt la dreapta. Mecanicul se holba la el, conștient că ceva nu era în regulă. Însă fu prea târziu. Bond se prinse cu mâinile de marginea jeepului, se ridică în aer, își luă avânt și îl lovi pe bărbat cu picioarele în cap. Paznicul de lângă dubă văzu ce se întâmplase și strigă, pregătindu-și arma. Sixtine îl împușcă în piept.

Sunetul împușcăturii schimbă totul. Muncitorii din fabrică se împrăștiară în toate direcțiile, iar acum, în sfârșit, rămaseră descoperiți, cu soarele care îi localiza ca un proiector, transformându-i într-o țintă ușoară. Din turnul de veghe se traseră trei gloanțe care ridicară praful aproape de picioarele lor. Bond sări la volanul jeepului și întoarse cheia în contact. Sixtine se înghesui lângă el, întorcându-se ca să tragă în doi bărbați care traversau în fugă

curtea spre ei. Unul din ei căzu. Celălalt își schimbă direcția și se adăpostii.

Sixtine încarcă din nou arma.

Un alt glonț nimeri ușa, ricoșând cu o vibrație puternică. Bond smuci schimbătorul de viteze și băgă în marșarier tocmai în momentul în care alte două gloanțe nimeriră panoul lateral. Mecanicul era inconștient în fața lui. Paznicul pe care îl împușcase Sixtine zăcea cu fața în jos, într-o parte. Bond descrie o curbă în praf, schimbând repede vitezele și îndreptă jeepul spre barieră și spre ieșire.

— Lasă-te jos! strigă el.

În fața lui erau doi paznici. Ieșiseră din clădirea de beton și își goleau armele în parbriz. Sixtine se aplecă. Fără să își ia mâinile de pe volan, Bond se aplecă într-o parte, adăpostindu-se parțial în spatele bordului. Parbrizul se făcu țandări. O clipă mai târziu, jeepul se izbi de barieră, distrugând-o. Bond simți cum vehiculul se hurducă o dată, apoi din nou când acesta îi lovi pe cei doi bărbați, aruncându-i la o parte. Se auzi o altă împușcătură din turnul de veghe, iar glonțul sfâșie pânza cu care era acoperit scaunul din spatele lui. Apoi avură cale liberă și străbătură drumul în viteză, lăsând în urma lor clădirea paznicilor, bărbații care zăceau inconștienți și bariera distrusă.

Bond și Sixtine se ridicară în scaune. Bond crezuse că era speriată, însă Sixtine părea veselă.

— Trebuie să ne întoarcem la Monton, zise ea uitându-se în urmă. Deocamdată, drumul era pustiu. Dacă vom continua spre dealuri, drumul continuă kilometri buni, iar ei ne-ar putea ajunge din urmă. Dar dacă vom merge în altă direcție, ei nu vor mai putea face nimic odată ce vom ajunge la mare.

Avea dreptate. Trebuiau să aleagă între un drum șerpuitor prin munți, care străbătea pustietatea și pădurile, și o coborâre în viteză spre șoseaua de coastă circulată, cu mașini de poliție și suficienți martori. Jeepul nu părea să fie afectat de gloanțele trase, dar Bond se simțea mai încrezător coborând dealul. Cât timp va trece până când paznicii o vor

lua pe urmele lor? Motorul tuși, iar el aruncă o privire la indicatorul de combustibil. Se apropia de linia roșie: rezervorul era aproape gol. La asta nu se gândise.

Ramurile și frunzele goneau pe lângă ei. Deoarece parbrizul fusese spart, vântul le sufla în față, făcând ca părul lui Sixtine să zboare în toate direcțiile. Își reîncărcase pistolul și se răsucise în scaun, pregătită să îl folosească. Însă, pentru moment, erau în continuare singuri. Bariera exterioară și clădirea administrativă din beton se înălțau în fața lor. Alți doi paznici îi așteptau, însă erau tineri și agitați. Începuseră să tragă prea devreme, golindu-și repede armele, și nu putură decât să sară din calea lor atunci când Bond trecu în viteză cu jeepul prin barieră. O clipă mai târziu, ajunseră la drumul principal. Mașina se răsuci fără a opri, iar cauciucurile scrâșniră mușcând din asfalt.

Bond începea să se relaxeze. Jeepul funcționa perfect, deși înghițea și puținul combustibil care mai rămăsese. Castellar, primul sat, se afla la doar câțiva kilometri depărtare. Ce va urma? Îi va trimite un raport lui M în seara aceea, iar apoi întreaga poveste va putea fi preluată de autoritățile franceze. Fabrica va fi închisă, iar Irwin Wolfe, arestat. Va fi greu să îl găsească pe Scipio, dar aceasta nu era treaba lui. Practic, el făcuse ceea ce i se spusese.

Ar putea cere și câteva zile de concediu. De ce nu? Voia să o ducă pe Sixtine într-un oraș mare pe care îl cunoștea bine, unde s-ar afla pe teritoriul lui. Poate Roma. Hotelul Majestic de pe Via Veneto. Cina la restaurantul Alfredo's cu vestitele sale *fettuccine*, o plimbare nocturnă pe malul râului Tibru, iar apoi, mai târziu...

— James.

Simți îngrijorarea din vocea ei și aruncă o privire în oglindă. Îi văzu imediat. Se aflau la doar o jumătate de kilometru în urma lor, ca niște luminițe ce se apropiau. Nu erau mașini, ci motociclete. Cel puțin trei. Auzi huruitul îndepărtat al acceleratoarelor. Punctele se măreau treptat în

oglină. Mai aveau poate două sau trei minute la dispoziție, înainte ca ei să îi ajungă din urmă.

Apăsă pedala de accelerație până în podea, însă jeepul rula deja la viteză maximă. Ajunseseră în Castellar! Zarurile erau aruncate. Șoseaua îi ducea mai departe, însă nu aveau altă variantă decât să coboare dealul spre centrul satului. Nu aveau unde întoarce. Pe o parte se aflau măslini și grădini de legume, iar pe partea cealaltă, un zid înalt de piatră și o biserică. Cotiră între tufișuri și un hău ce se deschidea spre terasele de jos, roțile iscând o mică furtună de pietriș și praf. Cu cât înaintau mai mult, cu atât mai îngustă devenea șoseaua. Motocicletele umpleau oglinda acum. BMW-uri negre. Bond putea vedea siluetele motocicliștilor aplecate peste parbrize.

Nu! Iată-l în fața lui, cel mai mare ghinion. Era măgărușul care trăgea căruța plină cu pepeni, același pe care îl văzuse în ziua precedentă și care îi bloca din nou drumul! Stăpânul lui trăgea de hățuri, îndemnându-l să meargă mai departe, însă animalul nu părea să vrea să coopereze. Bond înjură. Nu putea încetini, dar nici nu avea cum să îl ocolească. O parte a drumului era mărginită de case înghesuite unele într-altele, prevăzute cu balcoane, scări exterioare și haine colorate întinse la uscat. Nu existau alei. Nu existau breșe. Partea cealaltă era blocată de un șir lung de opritoare din metal, dincolo de care se afla coasta dealului, cu grădini și livezi care coborau abrupt spre următoarea curbă a drumului. Brusc, satul deveni aglomerat. Femeile făceau cumpărături, bărbații în vârstă jucau table în fața unei cafenele, copiii se fugăreau în jurul meselor. La două tarabe se vindeau brânză și cârnați. Pentru a completa tabloul, un bunic ședea pe un scăunel și cânta la acordeon. Tot ce lipsea, cugetă Bond cu amărăciune, erau câțiva cocoși și câteva coșuri cu mușcate și ar fi putut câștiga o avere vânzând cărți poștale.

Încetini. Motocicletele erau chiar în spatele lui. Erau cinci în total: negru cu argintiu, amenințătoare

ca viespile, înaintând cu cromul lor lucios și cu arborele lor cotit la vedere. Câțiva motocicliști își scosese armele. Brusc, își dădu seama că Sixtine nu mai era pe scaunul ei, ci se cățăraseră în spate. Aruncând o privire peste umăr, el o văzu deschizând cutia de muniție și scoțând un încărcător. Îl vârî în armă și trase siguranța. Bond strânse volanul în mâini.

După câteva secunde, izbucni o rafală de gloanțe care de aproape fu asurzitoare. Cei doi motocicliști din față fură aruncați din șa, trupurile lor zburând prin aer în timp ce vehiculele se răsturnară și alunecară sub ei. În același timp, în fața jeepului, strada se goli ca lovită de o tornadă. Oamenii fugeau în toate direcțiile. Măgărușul necheză și se smuci, împrăștiind pepenii. Copiii fură înșfăcați și băgați în case. Când Sixtine declanșă a doua rafală de gloanțe, Bond strigă „Ține-te bine!”, apoi apăsă cu putere pedala de accelerație, virând ca să evite pepenii care se rostogoleau. Jeepul avansă cu viteză, lovind o masă din fața cafenelei și aruncând în aer paharele și un pachet de cărți de joc, apoi trecu prin taraba cu brânză. Deși auzea țipete, vedea satul ca prin ceață. Avea ochii ațintiți asupra drumului. Împușcăturile încetară. Când ajunseră în partea cealaltă a satului, Sixtine își relua locul lângă el.

— S-a blocat! strigă ea.

— Și-a făcut treaba! răspunse Bond.

Nu în totalitate. Mai erau doi motocicliști care rămăseseră în urmă, păstrând distanța, însă fără a scăpa jeepul din vedere. Bond era hotărât să scape de ei și luă prima curbă periculoasă cu o viteză amețitoare, roțile jeepului aproape ridicându-se de la pământ când vehiculul făcu slalom pe suprafața șoselei. Înainte să apuce să revină, el roti brusc volanul în direcția cealaltă, anticipând următoarea curbă. Jeepul se legănă dintr-o parte în cealaltă ca și când s-ar fi împotrivit pedepsei care îi era aplicată. Pentru o clipă, apărătura frontală intră în contact cu zidul de pe marginea șoselei. Se auzi un scrâșnet de metal, iar Bond făcu eforturi să împiedice

vehiculul să se răstoarne. Motorul tuși a doua oară. Acul indica deja culoarea roșie. Bond înjură printre dinți. Cu siguranță că vehiculul funcționa deja pe vapori. Cât de departe vor ajunge înainte să se oprească de tot? Învârti volanul și luată a doua curbă, plonjând, șoseaua fiind extrem de abruptă.

Marea Mediterană apărură în fața lor; un albastru amețitor care se întindea de la conturul neregulat al malului spre certitudinea orizontului îndepărtat. Bond accelera, mâncând pământul. Voia să iasă dintre dealuri, poate chiar din Franța. Asta e! Dacă va reuși să ajungă la granița cu Italia, acolo vor fi mașini de poliție. El se întreabă ce părere vor avea aceștia când vor vedea un jeep înarmat, ciuruit de gloanțe, care încerca să iasă din țară. Ei bine, n-aveau decât să îl aresteze. În acel moment, ideea unei nopți petrecute la răcoare – închis în spatele unor uși solide și înconjurat de polițiști – i se părea aproape atrăgătoare.

— Rămân în urmă! exclamă Sixtine.

Era adevărat. Cei doi motocicliști păreau să se descurajeze. Distanța dintre aceștia și jeep se dublase. Chiar și așa, Bond nu încetini. Aruncă o privire la vitezometru. Mergea cu 104 km/h. Aproape viteza maximă pe care o permitea mașina. Încă două curbe și vor ajunge la nivelul mării. Scăpaseră!

— Când vom ajunge la Menton, îți voi cumpăra... începu Bond.

— James!

Ea le văzuse deja așezate cu grijă la distanțe egale în față pe șosea. Le văzu și el. O nuanță argintie. Aveau formă piramidală, cu patru țepi confecționați din oțel. Fiecare avea aproximativ 10 cm lungime. Erau inspirate din capcanele medievale, niște dispozitive folosite pentru a schilodi caii, însă când germanii le montaseră pe aerodromuri și pe șosele în timpul ultimului război, acestea primiseră porecla de „gheare de cioară”. Când le recunoscă, era deja prea târziu.

Deși apăsase frâna, jeepul trecu peste ele, iar anvelopele explodară, cauciucul făcându-se ferfeniță. Pierdu imediat controlul asupra vehiculului. Era ca și când coloana de direcție se stricase, iar volanul se învârtea inutil în mâinile lui. Urma fie să se izbească de coasta dealului, fie să cadă de pe marginea stâncii. Acum, totul era în mâinile lui Dumnezeu.

— Ține-te bine! strigă Bond.

Sixtine se ținea deja strâns cu o mână de bord, iar celălalt braț și-l încolăcise în jurul ramei parbrizului spart. O văzu pentru ultima oară, fermă și fără frică. Apoi jeepul ajunse la o curbă și, incapabil să vireze, plonjă în aer. Pentru o clipă care păru o eternitate, plutiră în aer. Bond văzu marea apropiindu-se în viteză, înlocuind cerul. Un zid albastru care, brusc, păru la fel de tare ca oțelul. Simți cum se apleacă în față și se împinse cu mâinile de volan, proptindu-se în scaun. Continuau să cadă și totul fu cuprins de tăcere în ultimele clipe înainte de sfârșit.

Căzură în apă cu forța unei bombe. Bond își dădea seama că erau înghițiți de apă. În lipsa parbrizului care să-l protejeze, capul îi fu dat pe spate cu forță, aproape rupându-i-se. Brusc, fu tras la fund. Jeepul care îi salvase devenise acum un instrument al morții, amenințând să îi țină strâns în timp ce se scufunda cu ei. Bond reușise în ultima clipă să tragă puțin aer în piept, dar știa că avea la dispoziție doar câteva secunde ca să iasă la suprafață. Apa îi tulbura vederea. Era conștient de bulele de aer care se ridicau în jurul lui. Încercă să își elibereze picioarele, însă îi erau prinse sub volan. Simțea presiune din ce în ce mai mare în urechi în timp ce se scufunda tot mai adânc. Se răsucea și se zvârcolea, încercând cu disperare să se salveze. Și Sixtine? Nu mai era lângă el. Dacă avea să moară, își va da duhul singur.

Se aplecă în față și se îndoi peste volan. Simți marginea ascuțită a parbrizului tăindu-i abdomenul, coapsele, apoi, într-un final, gleznele. Se eliberase! La ce adâncime se afla? Nu mai avea aer în plămâni

și simțea nevoia să respire. Nu. Ține-ți buzele închise. Alege direcția corectă. Înoată, fir-ai să fii. Nu poate fi prea departe.

Își imagina cum jeepul continua să se scufunde în tăcere, dispărând în abis. Începu să înoate, cu o mână deasupra capului și forțându-se să se ridice la suprafață, cu ochii închiși. I se păru o distanță imposibil de lungă. Dădu din picioare de șase ori, înainte să simtă cum degetele mâinii străpung suprafața, urmate de restul corpului. Trase cu nesaț aer în piept, cu apa prelingându-i-se pe față. Privi în jurul lui. Sixtine era acolo. Reușise să se salveze. Înotă spre ea.

— Ești bine?

Ea dădu din cap, prea epuizată ca să mai vorbească.

Bond se răsuci. Cu cauciucurile făcute ferfeniță, ieșiseră de pe șosea și căzuseră de pe stânca înaltă de aproape 30 de metri. Privind înălțimea de la care căzuseră, Bond era surprins că supraviețuiseră. Caroseria din metal a jeepului îi protejase într-o oarecare măsură, gândi el. Apa era caldută. O limbă de nisip și pietriș se întindea la baza stâncii, însă nu erau nici înotători, nici oameni pe șezlonguri. Totul se întâmplase atât de repede, încât era posibil ca nimeni să nu fi văzut nimic. Erau singuri.

— Poți înota până la mal? o întrebă Bond.

Sixtine se menținea la suprafața apei.

— Nu văd altă cale de a ajunge acolo, răspunse ea.

Începură să înoate împreună. Plaja era foarte aproape. Nu le luă mult timp să ajungă la mal și să se târască pe nisip. Pentru o clipă, rămaseră nemișcați, gâfâind, simțind soarele care le încălzea spatele. Bond se simțea ușurat. Ar fi putut fi mult mai rău. Într-un fel, întreaga operațiune fusese stângace și prost gândită: pătrunseseră în complex fără un plan bine stabilit și fără un plan de rezervă, băjbâiseră în interior, plecaseră în forță. Poate că aflaseră informațiile de care aveau nevoie, însă avuseseră noroc că scăpaseră cu viață.

Zgomotul pietrișului strivit sub tălpi îl făcu să își ridice privirea. Văzu doi bărbați, ambii îmbrăcați în haine de piele cerată, care aveau arme în mâini. Se dăduseră jos de pe motocicletele lor și le lăsasera parcate pe marginea șoselei. Din spatele lui, răzbătea zgomotul unei bărci cu motor. Bond se întoarse și văzu o șalupă cu patru locuri venind spre ei. Era condusă de doi bătauși pe care el îi întâlnise deja la Ferrix Chimiques: Carlo și Simone. Cu aceste nume li se adresase Scipio. Cel cu nasul rupt se afla la cârmă. Celălalt legăna o pușcă. Bond îi aruncă o privire lui Sixtine și văzu în ochii ei ceea ce știa deja.

Ar fi putut fi și mai rău. Și era.

18

Numărul patru

Era o cabină pentru genul de turiști nu prea pretențioși când venea vorba de spațiu și confort. Într-o bună zi, mai bine de 600 de turiști vor descoperi farmecul vasului *Mirabelle*, vasul de croazieră pe care Irwin Wolfe îl botezase după prima lui soție. Existau două paturi suprapuse, două fotolii de răchită, o comodă cu sertare și o chiuvetă. Suprafața utilă era suficient de mare încât să încapă confortabil două persoane, dar dacă acestea voiau să se miște, atunci trebuiau să găsească o metodă să treacă una pe lângă cealaltă. Toaleta se afla vizavi, pe hol, și era comună celorlalte șase cabine care o înconjurau. Exista și un hublou, însă acesta nu se deschidea și nu era suficient de mare pentru a oferi cine știe ce priveliște.

Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când Bond și Sixtine fuseseră aduși aici. Ajunseseră separat. Le fusese specificat clar că, dacă unul din ei crea probleme, celălalt va plăti, însă cum fuseseră aduși în două mașini, însoțiți de bărbați înarmați, șansele ca acest lucru să se întâmple fuseseră inexistente. Cele două gorile ale lui Scipio – Carlo și Simone – îl însoțiseră pe Bond. Deși nu vorbiseră cu el, simpla lor prezență îi confirmase ceea ce știa deja. Lucrau pentru Scipio. Wolfe deținea vasul *Mirabelle*. Scipio și Wolfe erau parteneri de afaceri. Însă ceva nu se lega. Acesta nu era doar un simplu caz de contrabandă cu droguri, deși cantitatea era uriașă. Care era scopul lor comun?

Mirabelle se pregătise toată noaptea pentru plecare. Durase mai bine de douăsprezece ore doar ca să aprindă furnalele. Într-un final, înainte de răsăritul soarelui, Bond fu trezit de un huruit îndepărtat și de o serie de vibrații care străbătură cabina. Se dădu jos din pat și se duse la hublou. Nu avea nicio priveliște. El și Sixtine fuseseră instalați

în mod voit într-o cabină ce dădea spre mare, nu spre portul din Nisa. Își dădu seama că erau mulți oameni care îi căutau. Echipa lui Sixtine va ști că se întâmplase ceva, iar Reade Griffith observase cu siguranță că Bond dispăruse. Ultima oară când vorbiseră fusese vineri seara, înainte de petrecerea lui Wolfe. Oare îi alertase pe oamenii lui de la CIA? Puțin probabil.

Și, oricum, era prea târziu. Când privi prin hublou, Bond văzu că se deplasau. Wolfe îi spusese că *Mirabelle* va ridica ancora marți dimineața, iar acest lucru se întâmpla conform planului. Vasul urma să efectueze o serie de teste timp de o săptămână în largul coastelor Franței, după care urma să își continue călătorie spre America pentru petrecerea de inaugurare. El și Sixtine urmau să fie pasageri nepoftiți – supercargo – cel puțin o parte din călătorie. Nimeni nu știa unde se aflau. Bond trebuia să raporteze la Londra abia peste douăzeci și patru de ore și nu îi spusese lui Reade Griffith încotro se îndreptaseră el și Sixtine. Din punctul de vedere al agentului CIA, ei doi dispăruseră fără urmă.

— Ne-am pus în mișcare.

Vocea lui Sixtine se auzi în spatele lui.

— Așa se pare.

Bond o privi cum se dă jos din patul ei.

— Și acum ce se va întâmpla? Poate că vor da o petrecere de lansare. S-ar putea să fim invitați la masa căpitanului.

— Mi-ar prinde bine și altceva în afară de fasole boabe și cartofi.

Era singura mâncare pe care o primiseră până atunci, adusă pe o tavă de un membru al echipajului.

Bond simțea mișcare sub picioare, un legănat ușor în timp ce părăseau portul și ieșeau în larg. Faptul că părăseau portul nu făcea decât să înrăutățească și mai mult situația în care se aflau. Cât timp vasul fusese ancorat, ar fi avut șansa să evadeze și să găsească pe cineva care să îi ajute.

Acum însă era imposibil. Cabina vasului *Mirabelle* era o închisoare înăuntrul unei închisori, iar întinderea vastă de apă o izola, transformând-o într-un loc de unde era imposibil să evadezi, asemenea Insulei Diavolului. Și mai rău, erau singuri. Nu mai existau alți pasageri, iar Bond nu avea nicio îndoială că toți angajații vasului *Mirabelle*, de la căpitan și până la muși, fuseseră plătiți sau constrânși să facă exact ceea ce li se spunea. Două focuri de armă în toiul nopții, două cadavre aruncate peste bord. Nu ar fi avut nicio importanță în acel ocean vast.

Sixtine veni lângă el și privi prin hublou. El o cuprinse cu brațul.

— Ascultă-mă, îi spuse el. Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să supraviețuiești. S-ar putea ca Wolfe să aibă o slăbiciune pentru tine. Acum câteva zile zicea că vrea să se căsătorească cu tine. Iar Scipio te cunoaște. Nu și-ar dori să înceapă un război cu tine. Ceea ce vreau să spun este să nu îți faci griji în privința mea. Dacă vei găsi o cale de scăpare de aici, să nu eziți.

— Nu fi ridicol, James. În primul rând, Wolfe este o persoană îngrozitoare, căreia nu îi pasă de nimeni. Nu va fi indulgent cu mine și cu siguranță faptul că m-a găsit cu tine nu va fi de folos relației noastre. În ceea ce îl privește pe Scipio, poate voi reuși să îl înduplec, dar mă îndoiesc. Nu. Dacă vom găsi o cale de scăpare, cum spui tu, atunci o vom găsi împreună. Eu cred că cea mai bună șansă ar fi să ajungem în camera de transmisie radio. Le-aș putea trimite un mesaj oamenilor mei sau am putea trimite un mesaj SOS. Altminteri, vom ajunge pe punte și apoi peste bord. Să sperăm că nu avem prea mult de înotat!

— Ne-au ținut în viață, zise Bond. Trebuie să existe un motiv. Poate au nevoie de noi pentru ceva.

Sixtine se cutremură.

— S-ar putea să ai dreptate, zise ea. Dar aș prefera să nu aflu despre ce este vorba.

După încă opt ore, auziră cheia întorcându-se în încuietoare și ușa se deschise. Aceiași bărbați care îi

aduseseră la bordul vasului *Mirabelle* veniseră după ei a doua oară.

— Afară! mârâi bărbatul cu nasul spart.

— Tu care ești? îl întrebă Bond. Carlo sau Simone?

— Mișcați-vă...

— Păcat. Ar fi frumos să-ți știi numele când te voi ucide.

La fel ca înainte, cei doi bărbați știau unde mergeau. Îi conduseră pe Bond și pe Sixtine afară din cabină, de-a lungul unui coridor care se întindea în fața lor, cu un covor interminabil nou-nouț, balustrade nefolosite, ușă după ușă cu mânere de crom și numere între 100 și 200, lămpi strălucitoare, fixate la distanțe exacte pe tavan, nenumărate extincitoare pe care Bond le observase înainte. Era cald. Vibrațiile erau omniprezente, dar păreau mai îndepărtate. Wolfe se lăudase că vasul era prevăzut cu stabilizatori antirulaj, iar Bond fu nevoit să recunoască faptul că nu mai simțea deloc mișcare sub picioare.

Urcară scările și ieșiră pe punte. Bond văzu coasta Franței, cu hotelurile, blocurile de apartamente și magazinele care se luptau pentru spațiul aproape de mare, precum și dealurile împădurite care se înălțau senine în spate. Bănuia că se aflau la cel puțin un kilometru în larg. Era posibil să înoate până la mal, dar era imposibil să sară. Ar fi mort, ciuruit de gloanțe, înainte măcar să apuce să ajungă pe margine.

Un al doilea set de scări ducea sus pe puntea de promenadă, care, într-o bună zi, va fi rezervată pasagerilor de la clasa I. Aici îl întâmpinase Wolfe când urcase prima oară la bord. Când *Mirabelle* își va începe în mod oficial călătoriile, va exista câte un ofițer postat de o parte și de cealaltă a barierei discrete, care se va asigura că toată lumea își cunoaște locul. Însă nu îi opri nimeni când începură să urce și intrară în sala de mese de la clasa I. Acum că se aflau în larg, vasul de croazieră căpătă un aer straniu; ca și când ar fi fost Marie Celeste. Sala de

mese avea mai mult de cincizeci de mese, dublate și triplate de reflexiile lor în oglinzile de pe pereți. Coloanele din marmură împărțeau sala în diferite secțiuni, dar scaunele identice, tavanul jos și covorul gros și roșu, care se întindea dintr-un capăt în altul, nu făceau decât să scoată în evidență vastitatea acelui spațiu. Acesta era un alt motiv pentru care Bond nu s-ar fi gândit niciodată să meargă într-o croazieră, decât dacă ar fi fost amenințat cu o armă. În ciuda somptuozității, aceasta era o fabrică de mâncare, nimic mai mult. Micul dejun, prânzul, cina, câte două intervale de timp pentru fiecare, prea multă mâncare, o orchestră care cânta muzică ambientală, zi de zi. Nu era genul lui.

Trecură prin sala de mese și intrară în sala de bal, însoțiți de un bărbat în față și alți patru în spate. Aici, covorul era înlocuit de o pardoseală de lemn de nuc, iar ritmul pașilor lor părea mai degrabă un marș funebru decât un vals. O altă ușă dădea într-un bar – „Barul Wolfe” –, pe care Bond îl vizitase deja. Wolfe îi aștepta acolo, așezat într-un fotoliu de catifea, cu o masă joasă din mahon în fața lui și alte două fotolii. Jean-Paul Scipio ședea la bar, cu un pahar triumphiular în mâna-i uriașă și înconjurat de strălucirea nenumăratelor pietre prețioase de pe inele. Lichidul din pahar era alb-lăptos cu ceva – nucșoară, poate – presărat pe deasupra. Să fi fost un brandy Alexander? Traducătorul lui stătea în picioare lângă el. Bond avu impresia că era examinat cu atenție în timp ce traversa încăperea. Regele canibal care își savura următoarea masă.

— Luați loc, zise Wolfe.

Nu era o invitație, ci o comandă.

Bond alese unul din fotoliile din fața lui. Milionarul american nu părea să fie în apele lui, era indispus. De data aceasta, fără „Jim”, fără „iubito”. Purta un costum gri de flanelă și o cravată lată de mătase – în seara aceea vor discuta doar despre afaceri. Bond observă cu interes că bărbatul încerca din rășputeri să nu se uite la Scipio. Era un soi de

dispreț, ca și când gangsterul corsican ar fi fost un majordom care își depășise condiția și se alăturase familiei ca să bea ceva.

— Irwin... Sixtine se dusesse țintă la el și se ghemuise lângă el, cu ochii mari și plini de lacrimi. Nu înțeleg ce se întâmplă. Eram doar interesată de munca ta. Atâta tot. N-am vrut...

— Știi cine ești, o întrerupse Wolfe. După spusele lui Scipio, ești o escroacă, la fel ca el. Încă de la început m-am întrebat de ce te apropii atât de mult, însă ți-am cântat în strună bucuros. De ce nu? Ești o femeie atrăgătoare. Ei bine, acum nu mai ai nimic de zis. Știu cu ce te ocupi și știu ce urmăreai. Mare păcat, pentru că nu văd cum vei scăpa cu viață de pe vasul acesta, dar vom ajunge și la asta mai târziu. Pentru moment, ia loc. Ce pot să-ți ofer de băut?

— Eu vreau un pahar de coniac cu puțină apă și gheață, zise Bond. Dar înainte de asta, ar trebui să știi ceva. Domnișoara Brochet nu are nicio legătură cu mine. Ne-am cunoscut în urmă cu câteva zile. Trimite-o înapoi în cabină, iar tu și cu mine ne vom spune ce avem să ne spunem. N-o amesteca în treaba asta.

— Este aici și va rămâne aici, răspunse Wolfe, pe un ton tăios. Cred că expresia potrivită ar fi „cum își așterne, așa doarme”.

— Nu plec nicăieri, bombăni Sixtine, bosumflată. Am stat în cabina aia suficient de mult timp, mulțumesc. Se așeză lângă Bond. Vreau și eu un pahar de coniac.

Barmanul începu să pregătească băuturile. Traducătorul îi șoptea deja la ureche lui Scipio, repetând tot ceea ce se spunea. Scipio privea în față, cu ochii ațintiți asupra lui Bond.

— Bănuiesc că vreți să știți despre ce este vorba, începu Wolfe.

— Știi despre ce este vorba, zise Bond. Și, că veni vorba, la fel știu și superiorii mei. Cred că ai vrea să afli că vei avea parte de o primire extrem de neplăcută când vei acosta în portul New York. Oi fi

având tu un vas frumos și mulți prieteni sus-puși, dar ofițerii vamali americani au o părere foarte proastă despre contrabandiștii de heroină și-apoi, la urma urmei, nu ești decât un infractor de duzină. Trebuie că afacerile îți merg foarte prost dacă acesta este singurul mod prin care te-ai gândit să câștigi bani, dar asta nu este problema mea. Wolfe America, Wolfe Europe... de acum înainte va fi Wolfe Alcatraz. Afacerile tale sunt pe butuci, la fel și tu.

Spre surprinderea lui, Wolfe izbucni în râs. Era un sunet neplăcut, asemenea unui lătrat.

— Asta crezi tu? îl întrebă el. Crezi că sunt implicat pentru bani? Ai idee câți bani am eu? Chiar crezi că am nevoie de mai mulți? Am 73 de ani. Chiar dacă aș fi sănătos tun, n-aș mai avea de trăit decât vreo zece sau cincisprezece ani, dar, după cum stau lucrurile, voi fi norocos dacă voi mai trăi jumătate din ei.

El lovi ușor cu degetul în tâmplă.

— Am ceva pe creier. Doctorii o numesc „ependimom”, o denumire destul de fițoasă pentru ceva ce crește unde n-ar trebui, dacă mă întrebi pe mine. Adevărul este că mă va ucide. Nu pot face nimic în privința aceasta, nu există niciun tratament pe care să îl pot cumpăra. Am consultat doctori din toată lumea, iar ei vorbesc despre pastile și operație, dar citesc totul în ochii lor. Sunt pe moarte și ar trebui să mă obișnuiesc cu asta. Am fost diagnosticat în urmă cu un an și, știi, asta m-a pus pe gânduri. M-am gândit la război și la cei doi fii pe care i-am pierdut. A fost un război stupid, un război inutil. De ce ar fi avut importanță pentru noi că naziștii v-ar fi învins pe voi, britanicii? De fapt, eu îl știam pe președintele Woodrow Wilson atunci când a reinstaurat Legea Neutralității în anii '30, care trebuia să ne țină departe tocmai de astfel de situații. Un război european, nu un război american.

Fură aduse băuturile.

— Aș vrea să fumez o țigară, dacă nu te deranjează, zise Bond.

— Este un obicei prost, dar n-ai decât.

Wolfe făcu un semn din cap, iar unul dintre oamenii lui Scipio îi dădu lui Bond un pachet de Lucky Strike.

Bond îi oferî una lui Sixtine, care dădu negativ din cap.

— N-aş putea spune că America a intrat în război, zise el, aprinzându-şi o ţigară. Ţara ta a fost atacată pe 7 decembrie 1941. Sau poate că tumoarea de pe creier ţi-a şters acest mic detaliu din memorie.

— Cred că ştiu istoria ţării mele mai bine decât tine, Bond. Pearl Harbor a fost rezultatul unei serii de manevre ostile făcute de Statele Unite, care au început în urmă cu zece ani, când japonezii au invadat Manciuria în 1931, ca să fiu mai exact. Din nou, n-a fost treaba noastră, dar politicienii noştri au fost de altă părere. Şi-atunci, ce-am făcut? I-am ameninţat cu o blocadă. Acest lucru a dus la ieşirea lor din Liga Naţiunilor, la al doilea război chino-japonez şi, în cele din urmă, la Pactul Tripartit cu Germania şi Italia. Japonezii n-au devenit inamicii noştri peste noapte. Agresivitatea şi implicarea noastră i-au condus la asta.

Oricum, Roosevelt nu a avut nevoie de o scuză ca să pornească un război. Îl dorea de la bun început. Chiar el a recunoscut acest lucru în timpul discursului de începere de la Universitatea din Virginia din 10 iunie 1940. A fost denumit discursul „loviturii pe la spate” şi pe bună dreptate, după părerea mea. Câteva luni mai târziu, a promulgat Legea de împrumut şi închiriere, care era împotriva a tot ceea ce se întâmplase anterior, oferind ţării tale, Franţei şi Uniunii Sovietice provizii în valoare de 50 de miliarde de dolari. Şi, desigur, acele provizii trebuiau protejate de navele americane şi cu vieţile americanilor. Aşa că nu-mi spune tu mie despre Pearl Harbor. A fost un război european şi ar fi trebuit să se poarte doar în Europa, însă noi am intrat în el cu mult înainte de decembrie 1941.

Facem exact acelaşi lucru acum, în Coreea. Spune-mi tu – ce are cu noi Armata Poporului din

Coreea de Nord și de ce ar trebui să ne deranjeze faptul că niște gălbejiți vor să se omoare între ei din cauza Paralelei 38, o linie de latitudine care, în primul rând, a fost creată în mod artificial și care nici măcar nu există în realitate? Chiar în acest moment, când noi ne bucurăm de confortul clasei I, tinerii soldați americani mor departe de casă, făcându-i pe părinții americani să simtă ceea ce am simțit eu atunci când am primit vestea că cei doi băieți ai mei au murit pe nisip.

Wolfe ședea țeapăn în fotoliu, respirând cu greu. Bond vedea cum o venă îi pulsa pe frunte, iar asta îl făcu să se gândească la tumoarea malignă care creștea undeva dedesubt. Wolfe avea un pahar cu apă. Îl ridică și luă o înghițitură.

— Ar trebui să te liniștești, zise Bond, cu blândețe. Te vei îmbolnăvi.

— *Sunt bolnav.*

Bond se amuză când văzu cu câtă ușurință îl putea scoate din sărite pe american.

— M-am gândit mult la moștenirea mea și la ce aş putea face ca să schimb direcția în care se îndreaptă țara mea, continuă Wolfe. Vocea îi era răgușită. Am ajuns la convingerea că putem rezolva toate problemele lumii și, pe măsură ce devenim tot mai puternici și avem arme din ce în ce mai distrugătoare, nu vedem ce se întâmplă. Nu vedem că riscăm să ne transformăm în monștri! Uite ce s-a întâmplat cu Hiroshima și Nagasaki. Nu-i agreez deloc pe japonezi, crede-mă. Dar n-am crezut vreodată că voi ajunge să trăiesc ziua în care vom ucide zeci de mii de oameni, inclusiv femei și copii, doar pentru a ne arăta superioritatea.

Ceva trebuie să se schimbe. Statele Unite ale Americii trebuie să se trezească la realitate sau, așa cum ați spune voi, „o doză de bun-simț”. Și exact asta intenționez să le ofer.

Nu îți voi spune cum am ajuns să îl cunosc pe domnul Scipio, aici de față, sau cum am intrat în afaceri cu el. Desfășurându-mi activitatea în Marsilia, evident că știam despre cartelurile

corsicane și despre influența lor. Am aflat multe despre afacerea cu narcotice și mi-a fost clar că aceasta va schimba lumea. De fapt, îndrăznesc să spun că dependența de droguri va deveni forța motrice a secolului al XX-lea, cu sau fără intervenția mea. Oamenii se vor îmbolnăvi. Vor avea nevoie de tratamente. Vor comite infracțiuni. Acesta este viitorul, indiferent din ce unghi privești – dar poate ar putea deveni o forță a binelui. Acesta este gândul care mi-a trecut prin minte. Dacă America va deveni mai introspectivă, dacă va începe să aibă grijă de oamenii săi, atunci poate își va reexamina poziția în lume și, drept consecință, lumea va deveni un loc mai bun.

La bordul acestui vas se află mai bine de 5000 de kg din ceea ce se cheamă heroină „Numărul 4” – cu o puritate între 90 și 99 la sută. Ca să lămurim lucrurile, un dependent de heroină obișnuit folosește mai puțin de șapte grame pe zi și, în majoritatea cazurilor, drogul este contaminat cu multe alte substanțe. Nu intenționez să fac bani din acest transport, domnule Bond. Tocmai de aceea am râs când ai făcut aluzie la asta. Ceea ce furnizez eu ar putea fi cea mai mare pierdere din toate timpurile. Deși i-am plătit lui Scipio prețul just al pieței pentru produsul lui, am de gând să dau pe gratis. Bineînțeles, voi da faliment într-un final. Este sinucidere financiară. Dar oricum sunt pe moarte și nu am niciun prieten și, datorită domnului Roosevelt, nici familie.

Îți poți imagina ce efect transformator va avea atâta heroină de calitate superioară asupra societății americane? Există deja o rețea uriașă de traficanți de droguri în toată țara, însă, în curând, noul produs va ajunge în toate orașele și comunitățile, la un preț atât de incredibil de mic, încât oamenii vor vrea măcar să încerce o dată. O utilizare va duce la următoarea, desigur. Intenționez să creez o națiune de dependenți de droguri, domnule Bond, un milion de viitori clienți pentru domnul Scipio.

Bond îl văzu pe traducător șoptindu-i la ureche lui Scipio această ultimă frază, iar fața uriașă a bărbatului fu luminată de un zâmbet. Planul lui Wolfe era hidos, un act de nebunie autodistructivă, dar, indiferent ce urma să se întâmple, Scipio va culege roadele. Wolfe înlesnise producția de heroină de calitate superioară. O finanțase. Și îi oferise lui Scipio o oportunitate de afaceri care urma să dureze generații la rând.

— Desigur, doar cei mai slabi vor ceda în fața tentației pe care le-o ofer eu: cei fără educație, delicvenții, infractorii mărunți. Găsesc o oarecare consolare în asta. Familiile care vor avea grijă de membrii lor mai tineri nu vor avea de ce să se teamă. Însă, în scurt timp, străzile vor fi pline de victime. Pe măsură ce prețul va crește, iar stocul va începe să scadă, cu siguranță că va lua naștere un val de infracțiuni fără precedent. Guvernul va fi obligat să își concentreze toate resursele asupra problemelor interne și, pur și simplu, nu va avea banii sau energia pentru o altă Plajă Omaha, o altă Okinawa, un alt Pusan. Va începe să își ajute tinerii în loc să îi ucidă, să își poarte mai degrabă de grijă decât să fie jandarmul lumii.

Făcând asta, voi fi construit un monument comemorativ în onoarea fiilor mei. În același timp, voi intra în mormânt știind că am schimbat viitorul istoriei americane, astfel încât alți fii să fie salvați.

Se cufundă în tăcere. Traducătorul mai vorbi câteva secunde, terminând fraza. Asta era.

Bond își termină băutura. Îi aruncă o privire lui Sixtine, care ascultase cu un scepticism crescând și care ședea țeapănă, cu fața palidă.

— Trebuie să recunosc că va fi interesant să citești despre asta în *Lancet*, zise Bond într-un final. Mă întreb dacă doctorii știu că un ependimom îl poate face, de fapt, pe cel suferind să își piardă complet sănătatea mintală. Se aplecă în față. Chiar crezi că dacă vei condamna sute de mii de tineri la viața de calvar pe care o trăiesc dependenții de droguri, vei face din țara ta un loc mai bun?

— Construiesc un tunel, care îi va duce spre lumină.

— Construiești un coșmar complet inutil și autodistructiv din care nu va beneficia nimeni în afară de grăsanul aici de față, care probabil râde de tine pe sub pliurile de pe față. Oricum, nu va funcționa. Au existat dependenți de droguri în toată America și în anii '30, și '40. Marijuana, metamfetamină, cocaină... n-au avut nicio legătură cu începutul războiului. Vei provoca haos. Asta-i cert. Dar te amăgești dacă ai impresia că va rezulta ceva bun din asta.

Wolfe se ridică cu greu în picioare. Părea stors de energie.

— Atunci, consider-o pură răzbunare pentru ceea ce au pățit băieții mei, zise el. Se întoarse spre Scipio. Am terminat cu el. Poți face ce vrei. N-o ucide pe femeie... încă. Noi doi mai avem să ne spunem unele lucruri.

Scipio așteaptă până când Wolfe ieși din bar. Apoi se lăsă să alunece de pe scaunul de bar, transferându-și cu grijă greutatea uriașă pe picioare. Traducătorul îi întinse bastonul. El făcu încet câțiva pași. Zâmbetul nu îi dispăruse de pe buze.

— *Meester* Bond, zise el.

Plăcere... sau durere?

Scipio lătră o comandă și cei doi oameni ai lui – Carlo și Simone – târără unul dintre scaunele de bar în mijlocul încăperii.

— Pot să te rog să ieși loc aici?

De data aceasta, cuvintele lui fură traduse în engleză ca să înțeleagă Bond.

Se ridică încet în picioare. Singur, în mijlocul pardoselii de lemn lustruite, scaunul oferea aceeași invitație sumbră a unei spânzurători sau a unui scaun electric. Era confecționat din piele maro și oțel tubular, cu două cotiere joase. Lui Bond nu îi plăcea încotro se îndreptau lucrurile, dar era înconjurat de cinci bărbați, cel puțin doi dintre ei înarmați, și știa că nu avea de ales. Cu un sentiment crescând de neliniște, străbătu distanța scurtă până la scaun și se așeză. Scipio se postă în fața lui. Cei doi se aflau acum la aceeași înălțime.

Însă, înainte să facă ceva, Sixtine vorbi.

— Scipio! zise ea. Știi cine sunt eu. Știi câți bani valorez. Ascultă-mă.

Așteptă ca traducătorul să termine de vorbit. Lumina se reflecta în ochelarii lui cu rame de sârmă, ascunzându-i ochii. Purta același costum ponosit și aceeași cravată îngustă. Ca întotdeauna, stătea aproape de Scipio, traducându-i acum din engleză în corsicană, transmițând mesajul de parcă nu l-ar fi interesat deloc conținutul sau ceea ce se întâmpla în jurul lui.

— Ai făcut o greșală că ai intrat în cârdășie cu Irwin Wolfe, continuă Sixtine. Știi că este bolnav. Este pe moarte, prin urmare, nu-i pasă ce se va întâmpla în viitor, dar tot te va putea trage în jos cu el. Nu este însă prea târziu. Dacă ne vei lăsa să plecăm, pe domnul Bond și pe mine, îți voi plăti 100.000 de dolari americani. Poți primi banii în diamante sau în orice monedă preferi. Ar mai fi și heroina de la bord... mai mult de cinci tone. Wolfe

vrea să o ofere gratis, dar tu ai putea-o vinde pe lângă ce ți-a dat el deja. Ești un bărbat inteligent. Cu siguranță știi că nu ai nevoie de Irwin Wolfe. Lasă-ne să plecăm. Vezi-ți de afacerea ta. Ți ai ales greșit inamicii.

Sixtine tăcu. După câteva clipe, traducătorul termină de spus ultima ei frază și tăcu, așteptând să vadă ce urma să se întâmple. Scipio clătină din cap, cicatricea roșie a vechii sale răni arătându-se scurt, când bărbiile i se legănară la stânga și la dreapta.

— *Innò. Sò Corsu!*

— Nu, explică traducătorul. Sunt corsican. În țara mea, un bărbat își respectă cuvântul dat. Să nu mi te mai adresezi vreodată, *madame*. Traducătorul tăcu, iar Scipio își agită un deget de elefant în direcția ei. Am stat împreună într-un bar din Marsilia, iar atunci te-am avertizat... că ar trebui să stai departe de această parte a lumii. Este regretabil... foarte regretabil că nu mi-ai ascultat sfatul.

Scipio se întoarse spre oamenii lui și vorbi repede cu vocea lui șoptită și ascuțită. Traducătorul ascultă în tăcere, apoi i se adresează direct lui Sixtine.

— Domnul Scipio a dat ordin să fiți scoasă de aici și să fiți închisă dacă mai vorbiți, îi explică el, cumva cu regret. Veți fi rănită destul de grav. El se întoarse spre Bond. De asemenea, el dorește ca dumneata să știi că Madame 16 va fi împușcată dacă veți face vreo mișcare. Trebuie să stați pe loc și să acceptați ce vi se întâmplă. Ați înțeles?

— Vă rog să-i spuneți domnului Scipio că înțeleg perfect și că, indiferent ce mi se va întâmpla în încăperea aceasta, va fi plătit înzecit. Lucrez pentru niște oameni serioși. Ei știu că eu mă aflu aici. L-ai ucis deja pe unul dintre agenții noștri. Dacă mă vei ucide și pe mine, îți vei petrece tot restul vieții pe fugă. El îl privi cu răceală pe Scipio. Sau, în cazul tău, bălăbănindu-te. Sper că știi echivalentul corsican pentru acest cuvânt.

Bond nu știa cât din ceea ce spusese fusese tradus. Pentru prima oară, traducătorul arăta stânjenit în timp ce repeta frazele. Însă Scipio nu își

facea griji, capul lui mare și rotund ca o minge fiind palid și impasibil pe fundalul sticlelor colorate înșirate în bar.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, și eu te-am avertizat, domnule Bond. Ți-am spus același lucru pe care i l-am spus și ei... lui *madame*. Nu-ți băga nasul în treburile mele. Să fii sincer cu tine, mă așteptam să mă ignori. S-ar putea să te surprindă, dar am fost, de asemenea, foarte încântat. Nu m-am gândit nicio secundă că vei... că te vei întoarce în Anglia și am sperat, de asemenea, să ne revedem și că, a doua oară, voi putea să fac ceea ce doream, fără nicio reținere. Iată că această ocazie s-a ivit. Mi-ai stârnit interesul, domnule Bond. Ești tânăr, chipeș, descurcăreț... ești, din multe privințe, un agent secret de top. Nu ești prea diferit de bărbatul care a fost trimis aici... predecesorul tău. L-am ucis. L-am împușcat de trei ori. Dar n-am apucat să-l cunosc. De data aceasta va fi foarte diferit.

Scipio îi aruncă o privire traducătorului său și lătră o frază.

— Domnul Scipio a spus că o va uide pe prietena dumneavoastră dacă veți încerca să opuneți rezistență, zise traducătorul.

— Mi-ați spus deja asta, zise Bond. Dar pari să uiți că bărbatul pentru care lucrezi o vrea în viață.

— Nu lucrez pentru Irwin Wolfe, bombăni Scipio după ce ascultă traducerea.

Făcu un pas în față, apropiindu-se de Bond. Ochii de sub sprâncenele dese îl cercetau cu atenție. Apoi Scipio întinse două degete și îl mângâie pe Bond pe obraz. Acesta se feri dezgustat. Simți cum i se încordează toți mușchii, pregătindu-se să lovească. Abia se abținu să nu se miște. Cu coada ochiului o văzu pe Sixtine șezând în fotoliul supradimensionat de catifea, încordată și înfricoșată. Una din arme era îndreptată spre ea. Cealaltă, spre Bond.

Degetele își continuă călătoria obscenă peste buzele și sub bărbia lui Bond. Acum, i se odihneau pe piept. Bond simți un val de greață. Mâna semăna

cu un animal extraterestru, roz, care îl pipăia, căutând un loc de unde să muște.

Apoi Scipio zâmbi și făcu un pas în spate.

— Dă-mi voie să-ți spun ce voi face cu tine, domnule Bond. În vocea lui se simțea plăcerea, știind că deținea puterea absolută. Traducătorul era indiferent. Te voi schimba. Te voi transforma în creatura mea. Vom fi aproape o lună împreună pe vasul acesta, mai mult decât suficient ca să te distrug complet. Și, după cum ai aflat de la domnul Wolfe, metoda... modul în care o voi face se află în jurul nostru. Când voi părăsi acest vas... *Mirabelle*... în New York, tu mă vei urma supus, așa cum un câine își urmează stăpânul. Vei deveni dependent de heroină, domnule Bond. Având în vedere puritatea produsului, acest lucru se va întâmpla mai repede decât crezi. Peste o săptămână, nu va mai fi nevoie să te păzim. Îți vei petrece fiecare minut în așteptarea următoarei injecții. Trupul și mintea ta o vor cere, iar restul – Madame 16, viața ta anterioară, prețiosul tău serviciu secret – va fi dat uitării. După încă o săptămână, vei veni la mine în genunchi și mă vei implora să îți dau ce ai nevoie. Și, poate, în schimbul supunerii tale complete, o voi face.

Dar trebuie să înțelegi ceva. Asta te va distruge și, în final... în cele din urmă, te va face să fii al meu. Nu vei ști ce voi face, dacă îți voi oferi plăcere... sau durere.

Bond era atât de paralizat de ceea ce auzea, încât nu fu pregătit pentru ceea ce urmă. Cu o mișcare leneșă și totuși cu o viteză care îl luă prin surprindere, grăsanul își ridică pumnul în aer și îi aplică o lovitură în tâmplă. Era ca și când ar fi fost lovit de un berbec. Bond fu cât pe ce să cadă de pe scaun. Și ar fi căzut, însă Scipio îl prinse cu mâna cealaltă, îl ținu o clipă, apoi îi mai trase un pumn, de data aceasta în stomac. Din nou, Bond fu aruncat pe spate, i se tăie respirația, iar sângele începu să îi danseze în spatele ochilor. Nu mai fusese lovit niciodată cu atâta forță. Scipio îi dădu drumul,

lăsându-l gâfâind. Bond îl văzu împreunându-și mâinile, unindu-și nenumărate bijuterii ca într-un gest de celebrare. Apoi gloanțele din carne și oase se estompară atunci când îl loviră din nou în cap. Văzu o explozie strălucitoare de lumină, iar el căzu într-o parte pe podea.

Nu se terminase. Fără să se grăbească, Scipio îl lovea fără încetare cu piciorul, bombeurile de piele transferând toată greutatea picioarelor lui uriașe în carnea lui. În tot acest timp, traducătorul privea tăcut, fără să facă nimic. Bond le aruncă o privire celorlalți bărbați. Aceștia păreau să se fi multiplicat, dar mai mult ca sigur că vederea îi juca feste. Neputând să se abțină, el gemu și se rostogoli pe o parte, ridicându-și genunchii ca să se apere. Scipio stătea aplecat deasupra lui, lovindu-l în continuare cu picioarele. Bond nu numai că simți cum i se rupse o coastă, ci o și auzi.

— Încetează! strigă Sixtine. Vocea ei părea îndepărtată. Inima îi bubuia în timpane, blocând sunetul. Ajunge! Îl vei omorî!

Tăcere. Bond plutea într-o stare de agonie.

Auzea cuvintele, dar nu le înțelegea. Scipio vorbea, dar nu cu el, ci cu oamenii lui, dându-le ordine.

Traducătorul se lăsă pe vine lângă el și îi explică.

— Veți fi dus în cabina dumneavoastră. La fel și prietena dumneavoastră. S-a terminat cu durerea pentru moment. Domnul Scipio este sigur că vă este cunoscută. Însă vă va prezenta un tip de plăcere pe care... este convins că nu o cunoașteți și pe care nu o veți uita niciodată. Aveți ceva de spus?

Bond înjură. Simțea gust de sânge în gură.

Carlo și Simone se apropiară și îl ridicară cu bruschete în picioare. Bond vru să riposteze, dar bătaia încasată îl epuizase. Partea în care avea coasta ruptă îi luă foc. Știa că fața îi era plină de răni. Un ochi îi era parțial închis. Trebuia să existe o cale de scăpare. Se gândi la pădurea care înconjura Wolfe Europe. Oamenii lui Sixtine vor da buzna înăuntru în orice clipă. Vor spune că s-au aflat la

bordul vasului *Mirabelle* încă de la început. Bond privi în jurul său, aproape așteptându-se să vadă pumnalele zburând prin aer.

Nu văzu nimic, însă. Niciun salvator care să își facă apariția în ultimul moment.

Cei doi bărbați îl târâră pe podea. Îl văzu pe Scipio îndreptându-se spre bar. Barmanul îi împinse un pahar cu băutură... un alt pahar de coniac Alexander.

— Eu aș avea grijă la calorii dacă aș fi în locul tău, zise Bond, însă cuvintele îi fură înăbușite de buzele umflate și nu le auzi nimeni.

Apoi dispăru înapoi prin sala de bal și prin sala de mese cu toată strălucirea și fastul ei, fu scos pe punte și, în sfârșit, coborât pe scările ce duceau spre cabină. Fu aruncat pe pat și, imediat, Sixtine veni lângă el și îi luă capul în mâinile ei.

— James!

Deși încerca să ascundă, Bond știa că îi era teamă.

— Nu-ți face griji, îi zise el în șoaptă. Vom găsi o soluție...

Un al treilea bărbat intră în cabină, ținând în mână o geantă Gladstone, pe care o puse pe masă. Bond recunoscu părul unsuros, pielea distrusă și mustăcioara subțire. Era doctorul Borghetti, bărbatul pe care Wolfe i-l prezentase ca fiind medicul de pe vas. De data aceasta, nici nu se mai obosi să pară prietenos. Deschise geanta și scoase diferite obiecte, așezându-le cu grijă pe masă. Mai întâi scoase o seringă, un obiect hidos, subțire și lung de aproximativ 10 cm, din oțel inoxidabil, care avea un cilindru de sticlă sub piston. Lângă aceasta, el așeză o lingură, o lumânare, un tampon de vată și un pahar, pe care îl umplu cu apă de la robinet, într-un final, scoase un pachet de hârtie cerată, pe care îl despătură cu grijă. Acesta conținea o pudră albă.

— Pregătești-l, vă rog, zise el, vorbind în engleză.

Bond simți cum își recapătă forțele și se întrebă dacă ar fi în stare să riposteze. Cu siguranță, atunci era momentul. Însă, când cei doi bărbați intrară în

cabină, alții doi le luară locul lângă ușă, iar el știa că, în spațiile înguste, orice formă de împotrivire ar fi fost inutilă.

Parcă citindu-i gândurile, Borghetti adăugă:

— Sunt convins că nu vei încerca să faci ceva nesăbuit, domnule Bond. Nu și dacă îți pasă de soarta doamnei. Trebuie să primești ceea ce ți se va da. Vei începe o călătorie nouă, care îți va schimba viața. Prima doză de heroină. În scurt timp, nu îți vei mai imagina viața fără ea.

— Într-o bună zi, te voi omorî, zise Bond, fără ocolișuri.

— Nu prea cred asta.

Bond fu apucat din ambele părți. Unul dintre bărbați îi sfâșie mâneca, astfel încât aceasta atârna în două jumătăți de o parte și de cealaltă a brațului. În același timp, Borghetti aprinse lumânarea. Vărsă pudra în lingură, apoi adăugă niște apă, pe care o trase din pahar cu seringă. Avu grijă să obțină cantitatea corectă. Bond nu putea decât să îl urmărească fascinat în timp ce continua procesul. Bărbatul ținu lingura deasupra flăcării, amestecând conținutul cu acul până când acesta se dizolvă. Într-un final, aruncă un tampon de vată în amestec și îl trase din nou cu seringă. Le făcu un semn din cap celor doi bărbați. Era gata.

— Vei părăsi lumea reală și te vei trezi în alta foarte diferită. Sunt sigur că, având-o pe Madame 16 alături, plăcerea va fi și mai mare. Te rog, nu încerca să te împotrivești. Nu va fi de niciun folos.

Oricum, era imposibil. Primul bărbat îl apucă de braț, întinzându-i-l și descoperindu-i încheietura.

Borghetti se apropie de pat.

Sixtine dădu să se ridice, dar bărbatul cu nasul spart o împinse la loc cu brutalitate, îndreptându-și arma spre stomacul ei.

— Nu! zise Bond.

I se adresa ei, nu lui Borghetti.

El privi în jos și văzu seringă, cu conținutul său oribil, apropiindu-se de brațul lui. Văzu cum acul îi atinge încheietura și simți înțepătura când acesta îi

străpunse pielea. Borghetti apăsă mai mult, găsind vena. Apăsă pe piston. Heroina începu să curgă, pătrunzându-i în sânge. Seringa se goli. Borghetti scoase acul. Bond văzu un strop de sânge roșu pe locul înțepăturii. Sixtine țipă, gata să izbucnească în plâns și, ignorând arma ațintită înspre ea, se repezi la el și îl sprijini.

— S-a făcut, zise Borghetti.

El stinse lumânarea și o așeză, împreună cu seringă, înapoi în geantă. Lăsă restul pe masă.

— Va fi neajutorat în următoarele opt sau nouă ore, zise el. Chiar și așa, unul din voi va trebui să stea afară, lângă ușă, toată noaptea. Apoi îi spuse lui Bond: Mă voi întoarce mâine.

Cei doi bărbați îi dădură drumul lui Bond, care se lăsă moale în brațele lui Sixtine.

Borghetti fu primul care ieși din cabină. Ceilalți îl urmară, rânjind. Ușa se închise cu zgomot. Cheia fu întoarsă în încuietore.

Bond și Sixtine rămaseră singuri.

Sixtine avea deja un plan. Cu mult timp înainte să se închidă ușa, ea se pusese la treabă.

Bărbaților care priveau li se părea că ea îl ținea în brațe pe Bond; o femeie speriată, care credea că își va pierde bărbatul. În realitate, ea făcuse mai mult de-atât. Mâneca sfârtecătă a cămășii lui atârna moale și, în timp ce doctorul Borghetti își strângea lucrurile, ea o luase și i-o înfășurase în jurul brațului, transformând-o în garou. Acum îl strânse și mai tare, făcând un nod. Bond în stare de șoc, încă amețit în urma actelor de violență la care fusese supus, conștientiza doar pe jumătate ceea ce se întâmpla.

— Nu te mișca, îi spuse ea în șoaptă, îl mângâie pe cap, încercând să îl liniștească. Va trebui să te rănesc. Este singurul mod.

Borghetti lăsase paharul acolo. Sixtine îl luă și, ținându-l cu grijă în mână, îl sparse de perete. Bucata care rămase era crestată și avea forma unui cuțit. Fără să ezite, îi luă mâna și vârî vârful ciobului în încheietura lui, exact în locul în care mai devreme intrase acul seringii. Bond țipă, însă o parte din el părea să înțeleagă ce făcea ea și nu se mișcă atunci când sângele roșu țâșni. Sixtine îl legăna, ținându-i brațul, încercând să îl împiedice să vadă șuvoiul. Ea privea, încercând să își suprimе temerea, în timp ce sângele se aduna într-o baltă pe pardoseală.

Deși știa ce trebuia să facă, nu avea cum să calculeze totul cu precizie. În cincisprezece secunde, heroina injectată i-ar fi ajuns la inimă și, după aceea, nimic nu ar fi putut-o opri să se răspândească în tot corpul și să-i pătrundă în creier. Garoul improvizat împiedicase acest lucru și, prin rana provocată în mod intenționat – pe care doctorii din Evul Mediu ar fi numit-o „sângerare” – s-ar fi eliminat mare parte din otrava care îi curgea prin

vene. Problema era că, dacă îl lăsa să sângereze prea mult, îl putea ucide. Dacă îl lăsa prea puțin, procedura ar fi fost inutilă. De asemenea, era imposibil de spus cât de mult sânge cursese. Când privi în jos, Sixtine simți că i se face greață. Bond era un bărbat sănătos, într-o formă excelentă, iar inima lui pompa fără nicio reținere. Cabina semăna deja cu un abator. Însă știa că aparențele erau înșelătoare. Până și cea mai mică tăietură putea părea mai gravă decât era în realitate și, în viața ei, Sixtine oblojise plăgi prin împușcare care păreau mortale, dar care se dovediseră a fi destul de ușoare. Era revoltată de ceea ce fusese nevoită să facă – să îl taie, însă adevărul era că el putea pierde lejer un litru de sânge fără să pățească nimic rău. Donatorii de sânge făceau asta în fiecare zi.

Ea nu voia decât conținutul dintr-un braț.

— Încearcă să te relaxezi, James, îi șopti ea. Îți voi scoate garoul.

Fluxul sangvin se estompase, ultimele picături căzând asemenea unei ploii dăunătoare în balta de jos. Sosise momentul adevărului. Sixtine desfăcu mâneca, apoi îndepărtă materialul, boțindu-l și apăsându-l pe rana pe care ea însăși o provocase. În timp ce sângele curgea prin braț, ea menținu presiunea constantă. Scopul ei era acum să oprească sângerarea. Oare câtă cantitate de heroină reușise să elimine? Jumătate? Mai mult? Nu avea de unde să știe. Tot ce putea face era să aștepte.

Între timp, Bond simți cum armata invizibilă îi invadea fortăreața conștiinței.

Deși nu era conștient de asta, creierul său era deja suprasolicitat, deoarece încerca să combată efectele bătăii pe care o încasase de la Scipio. Avea propriul său mecanism de calmare a durerii și trimitea întruna mesaje cărnii învinețite și oaselor rupte, folosindu-se de întregul său sistem nervos, încercând să calmeze lucrurile. Heroina preluă bucuroasă controlul. Era de zece ori mai puternică decât creierul, de zece ori mai eficientă. Durere? Care durere? Era ca și când un cor ceresc explodase

înăuntrul lui. Tot ceea ce îi făcuse Scipio dispăruse. În urmă cu doar câteva secunde, simțise cum Sixtine încercase să îi facă ceva la braț și simțise o durere ascuțită când sticla îi tăiase încheietura mâinii. De ce îi făcuse asta? Uitase. Dar oricum nu mai avea importanță. Încheietura nu mai făcea parte din brațul său. Brațul nu îi mai era prins de umăr. Întreg trupul i se fragmentase, iar el simțea cum fiecare moleculă se învârtea veselă în eter.

„Îți voi oferi plăcere...”

Asta îi spusese Scipio, dar nu era nici măcar pe aproape. Ceea ce trăia Bond era mult mai mult decât orice plăcere pe care o cunoscuse vreodată, mult mai satisfăcător decât orice mâncăruri sau vinuri pe care le gustase, mult mai plăcut decât toate femeile cu care se culcase până atunci. Semăna cu senzația pe care o simțea atunci când fuma prima țigară dimineața, doar că era de o mie de ori mai puternică și mai durabilă. Pentru prima oară în viața lui, înțelegea ce însemna să fie el însuși – și era mai limpede, mai simplu și mai sigur decât orice și-ar fi putut imagina sau i s-ar fi spus. El era cel mai bun spion din toate timpurile. Era cel mai de succes asasin din lume. De ce avusese un moment de îndoială atunci când se furișase în dormitorul lui Rolf Larsen din Stockholm și îi tăiase beregata cu cuțitul? Era născut pentru asta.

El era James Bond, un băiat care stătea pe pantele înghețate ale munților care dominau orașul Chamonix, inspirând aerul rece și nu avea importanță că acolo vor muri părinții lui. Aceștia îi lăsaseră această lume albă uluitoare peste care el era stăpân. El era comandatul Bond, un erou de război, care simțise valul de adrenalină atunci când sărise cu parașuta în Masivul Central. Vedea totul din nou, curbura Pământului, cerul albastru... și toate erau ale lui. El era bărbatul cu care voiau să se culce toate femeile, începând cu prima cucerire, când el avea doar șaisprezece ani și era încă la școală. Era perfect de fiecare dată, nu exista nimeni mai bun. El era James Bond 007, răsplătit cu un număr care îl

punea deasupra legii și care îl transforma în cineva de care toate lumea se temea și pe care îl respecta în egală măsură.

Întreaga lui viață devenise un caleidoscop, transformându-se și dezintegrându-se cu fiecare răsucire. Schia. Înota. Conducea cele mai rapide mașini. Era invulnerabil. Va trăi etern. Nu luase în considerație aceste lucruri. Nu erau atât gânduri, cât emoții pure. Tot ce știa era că era mai fericit decât fusese vreodată. Într-adevăr, pentru prima oară, descoperise fericirea adevărată.

Primele efecte ale injectiei cu heroină ținură doar cinci sau zece minute, dar pentru Bond starea de euforie dură o eternitate. După aceea, fu invadat de o senzație de confort și bunăstare, fiind conștient acum că Sixtine îl ținea în brațe și știind, de asemenea, că erau prizonieri pe un vas cu aburi care se îndrepta spre America și că el urma să fie ucis. Dar nici măcar asta nu conta. Mai fusese amenințat și înainte, dar nu se întâmplase nimic. Va găsi o cale de scăpare! O trase pe Sixtine mai aproape de el, desfătându-se cu moliciunea și mirosul pielii ei. Voia să facă dragoste cu ea chiar atunci, dar, în același timp, faptul că o ținea în brațe îi era deja ajuns. Nu l-ar fi deranjat dacă nu s-ar mai fi mișcat niciodată.

Sau niciodată.

Sau niciodată.

Trecură ore, zile, săptămâni, apoi, destul de brusc, el simți că revine la normalitate, cu toate îndoielile și incertitudinile sale și, deși el nu își dorea acest lucru, nu se putea opri. Crezuse că nu va mai simți niciodată durere, însă acum, asemenea unui musafir nepoftit, aceasta începea să își facă simțită prezența, începând cu încheietura lui, la început ca un zvâcnit, apoi ca o durere insuportabilă care îi urca pe braț. Era ceva în neregulă cu pieptul lui. Se întoarse pe o parte și scoase un țipăt când conștientiză că avea o coastă ruptă. Vederea, care îi fusese perfectă, i se întunecase pe margini, iar el își aminti loviturile pe care le încasase în cap, care

trebuie să fi provocat umflăturile pe care le simțea pe față. Buzele îi erau crăpate. Gura îi era uscată. Și cineva îi vorbea.

— Începi să-ți revii. Este în regulă, James. Ești din nou cu mine. Am grijă de tine.

Era Sixtine, care îi vorbea cu blândețe la ureche. Bond habar nu avea de cât timp se afla acolo, dar amintindu-și ce se întâmplase și pericolul în care se afla, își dădu seama cum i se ascut simțurile din nou.

— Cât timp?

Abia reuși să rostească cele două cuvinte, astfel încât acestea să formeze o întrebare care să aibă sens. El știa deja că viețile lor depindeau de răspuns.

— Am reușit să-ți scot din sistem o parte din heroină, James. Am fost nevoită să te rănesc, dar nu aveam altă soluție. Și a funcționat. Am câștigat puțin timp pentru amândoi. Ei au spus că vor trece opt sau nouă ore, dar au trecut mai puțin de trei. Încearcă să nu te miști un minut. Prin ce ai trecut... a fost îngrozitor. Dar îți vei recăpăta forțele.

— Sunt bine. Dar nu era. Întoarse capul și văzu sângele pe pardoseală, care acum era închis la culoare și lipicios. Brusc, fu lovit de un val de greață. Mi se face rău...

Nu se putea ridica singur în picioare. Sixtine îl ajută și îl sprijini, iar el se împletici până la chiuveță, unde se odihni o clipă, cu mâinile proptite pe porțelan, evitând să se privească în oglindă. După ce își reveni puțin, ea deschise robinetul și îi aruncă cu apă pe față, iar el luă câteva înghițituri din căușul palmei ei. Se simțea îngrozitor. Respira greu. Transpira. Mușchii pieptului și ai stomacului i se contractau, iar durerea era mai acută din cauza coastei rupte. Era uimit de viteza cu care căzuse din euforia provocată de heroină, pe care o simțise cu doar câteva clipe în urmă, în acel abis. Ce om în toate mințile și-ar dori să se imbarce în această călătorie, știind că aceasta îl va duce cu siguranță spre distrugere? Dar tocmai aceasta era ideea,

desigur. O a doua injectare era cea mai ușoară cale, apoi a treia și a patra, până când se ajungea la o nevoie continuă. Bond fusese dependent de multe lucruri de când se știa, însă considerase întotdeauna dependența ca fiind una dintre plăcerile vieții, fie că era vorba de alcool, țigări sau femei. Însă plăcerea aceasta era diferită. Se simțise sfâșiat. Jură să nu repete niciodată această lecție.

— Cum te simți? îl întreabă Sixtine.

— Nu prea bine. Am nevoie de timp...

— James, nu avem timp. Avem o șansă. O oră, poate două. Trebuie să te aduni.

El încuviință din cap.

— Zece minute. O țigară...

Ea îi aprinse o țigară, iar el se așeză într-unul dintre fotoliile de răchită, fără să se uite la sânge, concentrându-se la infuzia de nicotină care începea să îl calmeze. În același timp, evalua situația. Va putea să se miște, dar nu să fugă. Sixtine îi provocase o rană serioasă la încheietura mâinii drepte și, chiar dacă ar fi reușit să țină arma, acest lucru i-ar fi afectat ținta. Era amețit deoarece pierduse sânge. Simțea încă efectele drogului, care îi afecta judecata. Orice sentiment de invulnerabilitate dispăruse de mult. Dimpotrivă, devenise o slăbiciune. Nu putea decât să o încetinească pe Sixtine.

Citindu-i, parcă, gândurile, ea zise:

— Vom scăpa de aici împreună. Mai întâi, din cabina asta, apoi de pe vas. Tu și cu mine, James. O vom face împreună. Să nu îndrăznești să mă contrazici.

Bond dădu din cap. Gustul țigării era un vechi prieten al lui. Îl ajuta să își revină.

— Nu putem... înota, pur și simplu, zise el. Nu putea să rostească decât fraze scurte. Prea departe în larg. Iar eu vreau să-i opresc. Toată heroina. Sunt tone de heroină. Scufund vasul.

— Scufunzi vasul? Ea se holbă la el. Cum vei face asta? Iartă-mă, dar am uitat să împachetez o grenadă.

Gândurile îi erau în continuare confuze. Trebuia să facă eforturi ca să se concentreze. Lucrând în Serviciile Secrete în timpul războiului, învățase lucruri – tehnici de sabotaj. Se gândi la extincătoarele pe care le văzuse în complexul Wolfe Europe. Apoi mai era ceva. Ce anume? Ah, da. Cutiile care fuseseră urcate la bordul vasului *Mirabelle* atunci când el îl vizitase prima oară, acum un secol. Și Wolfe, care îi spusese: „Vom da o petrecere de pomina”.

Cumva, toate se legau.

— Am o idee, spuse Bond.

Marea cea albastră

Bocăniturile începură la scurt timp după miezul nopții, însoțite de o voce care răzbătea din partea cealaltă a ușii.

— Ajutor! Era femeia. Părea disperată. Cineva... vă rog. Nu mai respiră. Cred că a murit.

Doi paznici, nu unul, fuseseră postați pe coridor și, pentru o clipă, aceștia nu știură ce să facă. Primiseră ordin să nu intre în cabină până dimineață, când trebuiau să îl ducă pe englez sus, pe puntea de promenadă, ca să încaseze din nou bătaie de la Scipio. Fiind în continuare în stare de șoc din cauza primei injecții cu heroină, durerea ar fi fost insuportabilă. Mai văzuseră acest lucru. Ultima oară când Scipio aplicase cuiva același tratament, victima ajunsese să bată câmpii în doar o săptămână.

— E cineva acolo? Vă rog!

Putea fi o păcăleală. Însă femeia părea suficient de sinceră, aproape isterică. Iar ei auziseră ce spusese doctorul. Spionul va fi în stare de semiconștiență cel puțin încă cinci ore. Acum trebuia să fie deja amețit, incapabil să se ridice în picioare. Pe de altă parte, dacă se întâmplase ceva, dacă avusese vreo reacție la drogul care îi fusese injectat, iar inima încetase să îi mai bată, Scipio va fi furios. Știa ce planuri avea el cu Bond.

Toți ceilalți fie lucrau în camera motoarelor, fie dormeau. Bărbații trebuiau să ia singuri o decizie și, într-un final, nu era greu. Erau doi. Amândoi înarmați. O femeie neînarmată și un spion în stare de inconștiență nu vor prezenta o provocare și, oricum, vor fi extrem de precauți. Descuiară ușa și intrară în cabină.

Priveliștea care îi întâmpină era la fel de macabră cum își imaginaseră, deși nu stăteau prea bine la capitolul imaginație. Sixtine stătea în genunchi lângă ușă, cu trupul moale și lacrimile rostogolindu-

i-se pe obraji. Bond zăcea întins pe podea. Părea să se fi lovit la cap în timpul căderii. Era sânge peste tot. Era imposibil să îți dai seama dacă respira, dar părea puțin probabil. Mușchii îi erau blocați, brațele întinse, pumnii încleștați.

— A căzut! zise Sixtine, printre sughituri. N-am putut face nimic. A căzut și a rămas acolo. L-ați omorât.

Era mort? Unul din bărbați rămase lângă ușă, supraveghind-o pe Sixtine, iar celălalt intră în cabină ca să examineze trupul. Era convins că Sixtine avea dreptate și că Bond nu putea fi ajutat. Cantitatea de sânge vorbea de la sine.

Prin urmare, se aplecă fără grijă ca să îi verifice pulsul. Cât ai clipi din ochi, văzu brațul moale al lui Bond răsucindu-se brusc, însă fu prea târziu ca să mai apuce să reacționeze. Bond se rostogoli într-o parte, ridicând pumnul și aplicându-i o lovitură care îi dislocă falca și îl lăasă inconștient. Bărbatul de lângă ușă își îndreptă arma spre Bond, nemaifiind atent la Sixtine. Brusc, ea îl apucă de braț și, trăgându-i-l spre ea, îl mușcă cu putere de încheietură. Bărbatul țipă și scăpă arma din mână. Bond era deja în picioare și venea în fugă spre el. Bărbatul văzu cei doi ochi negri ca smoala, în care se citea o ferocitate cu adevărat animalică. Sixtine se ridică în picioare. Sări în sus, răsucindu-i brațul la spate, cât pe ce să i-l rupă. Când bărbatul se aplecă în față din instinct, Bond dădu cu piciorul, lovindu-l cu bombeul în cap. Sixtine îi dădu drumul și se prăbuși pe podea.

Bond rămase nemișcat, trăgându-și răsuflarea și legănându-se pe picioare. Până și acest scurt episod de acțiune fusese deja prea mult pentru el. Sixtine știa că prin ceea ce trecuse el în ultimele ore – bătaia, injectarea, operația improvizată – ar fi terminat chiar și un bărbat în putere. Deși Bond lupta, situația era aproape fără speranță. Erau în larg. La bordul vasului trebuie să fi fost cel puțin cincizeci de membri ai echipajului și toți erau plătiți de Scipio. Pentru moment, aveau avantajului

elementului-surpriză, dar asta se putea schimba în momentul în care cineva venea să îi înlocuiască pe cei doi paznici de la ușă. Sixtine era sigură că cea mai bună variantă era să sară peste bord și să înoate până la mal și îi spuse și lui Bond.

El dădu negativ din cap.

— Nu. Este prea periculos. Nu știm cât de departe suntem. S-ar putea să nu reușim.

— Și-atunci?

— Leagă-i pe ăștia doi. Apoi urmează-mă.

Sixtine îngenunche lângă bărbatul care o păzise. Îi luă capul în mâini și i-l răsuci brusc, rupându-i gâtul. Bond se holbă la ea.

— N-am frânghie, zise ea. Și nu mai avem nici timp la dispoziție.

Înainte ca el să poată protesta, făcu la fel cu cel de-al doilea bărbat. Bond era prea epuizat ca să se împotrivească. Undeva, în confuzia lui, își dădu seama că le știa numele. Erau Carlo și Simone. Nu aflase niciodată care era care.

— Deci, încotro? vru să știe Sixtine.

— Camera cu bagaje. Puntea R. Dup...

— De ce?

— Ai încredere în mine.

Încuind ușa în urma lor, se furișară pe un coridor lung și pustiu, slab luminat de veioze fixate la distanțe egale între nenumăratele uși. Bond auzea huruitul îndepărtat al motoarelor și simțea vibrațiile sub picioare. Era greu să nu te simți blocat în atmosfera caldă, înconjurat de atât de mult metal. Și el, și Sixtine erau înarmați. Bond luase o armă, precum și o cămașă, de la unul dintre bărbații morți. Dar tot se simțea expus. Dacă cineva își făcea apariția la cincizeci sau o sută de metri în față, i-ar fi văzut imediat și i-ar fi transformat în țintele de la capătul unui poligon lung. Nu aveau unde să se ascundă. Întreg vasul era o rețea uriașă de spații, scări, coridoare, uși și cupole interconectate. Nu aveau cum să știe ce îi aștepta. Bond nici măcar nu era sigur că va putea să tragă drept. Gura îi era uscată, iar vederea, încețoșată. Inima îi bubuia în

piept. Heroina nu îi ieșise din sistem, iar el știa că vor trece săptămâni până să scape de ultimele rămășițe. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru Sixtine. Știa ce făcea. Era cea mai formidabilă femeie din câte cunoscuse vreodată.

Ajunseră la niște scări și începură să coboare, pătrunzând și mai adânc în măruntaiele vasului. Deși nu putea fi sigur, după scurta lui vizită, Bond credea că puntea R trebuia să se afle chiar sub nivelul unde fuseseră ținuți ei captivi. Din fericire, existau suficiente indicatoare care să îi ghideze și, lucru cert, litera „R” era imprimată pe peretele etajului inferior. O luă pe un alt coridor, aproape identic cu cel de deasupra, deși covorul avea o altă culoare, poate menită să îi ajute pe musafiri să se întoarcă la cabinele lor. Din zece în zece metri, dădură peste un extingtor. Asta observase și Bond înainte. Irwin Wolfe părea să aibă o teamă de incendiu.

Călătoria îi duse prin restaurantul clasei economice, care era mai simplu și mai auster decât cel pe care îl văzuse Bond la clasa I, mesele nu erau acoperite cu fețe de masă și erau învăluite în întuneric. Lipsa oricărei urme de viață sau de mișcare era neliniștitoare. Vasul semăna cu un oraș abandonat și doar hurele constante ale motoarelor le reaminteau că se aflau, de fapt, în mișcare. Trecură pe lângă un magazin, un fumuar, o cămară și, în final, pe lângă o bucătărie, unde cuțite de diferite forme atârnavă agățate în cârlige deasupra suprafeței de lucru lustruite. Bond avea nevoie de ele pentru ceea ce își pusese în gând să facă. Intră în bucătărie și luă două, vârându-le la curea.

În ciuda indicatoarelor omniprezente, diferitele sectoare ale vasului arătau în mare măsură la fel în semiîntuneric. Bond știa că se îndreptau înspre pupă, însă aveau la alegere zeci de uși. Care era camera bagajelor? Putea fi pe oricare parte sau ascunsă undeva la mijloc. Pasagerii ar avea nevoie de câteva zile ca să se orienteze. Viața lui depindea

de cele câteva minute pe care le avea la dispoziție ca să se descurce.

O descoperi întâmplător chiar în spate, înconjurată de birourile destinate butarului, managerului restaurantului, magazionerului și chelnerilor de pe vas. Camera bagajelor era marcată și nu era încuiată. Deschise ușa și aprinse lumina. Și văzu ceea ce căuta, chiar în fața lui.

Irwin Wolfe îi spusese că atunci când vor ajunge în America va avea loc o petrecere de primire fastuoasă și se lăudase că dăduse 1000 de dolari pe artificii. Întâmplarea făcuse ca, tocmai când urcase la bordul vasului *Mirabelle*, Bond văzuse cum acestea erau livrate și îl auzise pe casier strigând în gura mare instrucțiunile de livrare. În fața lui, se afla o duzină de cutii mari puse unele peste altele și etichetate evident cu FEUX D'ARTIFICE, izolate în mediul uscat și gol al camerei de bagaje. Pentru un spectacol grandios în portul orașului New York, unele dintre artificii trebuiau să fi fost uriașe. Acestea erau împachetate alături de praf de pușcă și alte produse chimice folosite pentru a produce scânteile și culorile care urmau să explodeze deasupra orașului.

Sixtine își dăduse seama ce avea de gând să facă. Bond voia să producă o singură explozie, una suficient de puternică încât să scufunde vasul. Plănuia să trimită pe fundul mării heroina lui Wolfe și probabil și pe acesta odată cu ea. Mijloacele prin care putea să o facă se aflau chiar acolo, în fața lui.

— În regulă, zise ea. Vrei să faci o bombă. Nu-i o idee rea. Dar unde o vei amplasa? În cuptor?

Bond dădu negativ din cap.

— Nu va funcționa. Trebuie să distrugem sistemul de răcire a apei... supapa de admisie.

— Știi unde este?

— O pot găsi.

Bond servise pe vase. Și, în calitate de locotenent în Serviciile Speciale din cadrul Marinei Regale, învățase și cum să le distrugă.

— Va funcționa?

— S-ar putea.

Sixtine se holbă la cutiile cu artificii stivuite până sus în camera bagajelor.

— Există suficient praf de pușcă aici. Dar vei avea nevoie de un soi de înveliș.

— Unul dintre extincatoare.

— Bine. Dar din curiozitate, cum îl vei deschide?

— Așteaptă aici.

Lăsând-o pe Sixtine în camera bagajelor, Bond ieși pe coridor. După câteva secunde reveni, ținând în mâini unul dintre mulții cilindri roșii pe care îi văzuse înșirați de-a lungul coridoarelor vasului. Îl rostogoli pe o parte.

— Există foarte mulți, îi explică el. Trebuie să fie cu sutele. Și am văzut același model în complex, când am fost la Wolfe Europe. Ei trebuie să fie răspunsul... cum are de gând s-o facă.

În tot acest timp, examinase suprafața de metal și, zâmbind, găsi ceea ce căuta. Mecanismul nici că putea fi mai simplu. Baza se deșuruba complet.

Însă în interiorul cilindrului nu se aflau nici apă, nici bicarbonat de sodiu. Bond scoase o pungă umflată pe care o ținu în mână. El și Sixtine văzuseră zeci de astfel de pungi pregătite în laborator, iar acum erau împachetate cu atenție în carcasă, pregătite pentru călătoria spre America. Irwin Wolfe se laudase că existau aproximativ 5500 de kilograme de heroină la bordul vasului. Acesta era echivalentul a 600 de extincatoare, a nouă kilograme fiecare. Când vor ajunge în New York, nimeni nu va percheziționa vasul. Dimpotrivă, îl vor primi cu fast și nu vor vedea ceea ce se afla chiar acolo, sub nasul lor. Heroină ieftină ca braga pentru toți cei care voiau. În curând, toată lumea o va cere.

Lui Bond i se făcu greață când își aminti de cantitatea infimă care îi fusese injectată și dezastrul pe care aceasta îl provocase în creierul lui. Rupse plasticul cu unghiile și lăsă mare parte din conținut să-i cadă ca o cascadă printre degete. Apoi azvârli ce mai rămăsese într-un colț. Deși era un gest mărunț, îl făcea să se simtă bine.

— Va trebui să mă ajuți, zise el, întinzându-i lui Sixtine unul dintre cuțitele pe care le luase din bucătărie. Trebuie să desfacem artificiiile. Și vom avea nevoie de un fitil...

— Este ora unu, James. Cât timp avem la dispoziție?

— Habar n-am. Hai să ne apucăm de treabă.

Rupseră capacele cutiilor de carton, lăsând să se vadă artificiiile viu colorate din interior, împachetate laolaltă. Erau tunuri, rachete, mortiere și pocnitori, fiecare de mărime industrială, cutii mari pline cu explozibili. Le tăiară folosind cuțitele. Bond folosi o bucată de carton în formă de pâlnie pe care o folosi ca să toarne praful de pușcă în extingtorul pe care îl golise, îndesându-l cât putu de bine. Artificiiile erau prevăzute cu fitiluri care ardeau un minut. El vârî unul prin duză, apoi înșurubă la loc partea de jos. Spera să fi obținut o bombă eficientă. Se întrebă ce explicații îi va da lui Sixtine dacă va reuși să obțină doar un spectacol minunat de scânteii roz.

— De câte de-astea vom avea nevoie? îl întreabă Sixtine.

— Una ar trebui să fie de-ajuns.

Bond se uită la ceas. Era ora 2.15 a.m. Munca lor durase o oră. Se gândi la cei doi pe care îi lăsaseră în cabină. Oare spera prea mult ca ei să fie de serviciu toată noaptea? Bond încuiase ușa și luase cheile cu el. Însă, în clipa în care se va descoperi că ei lipseau, cineva va da alarma.

— Bănuiesc că n-ai un chibrit? o întreabă el.

— Am bricheta. O scoase din buzunarul hainei. Mi-au lăsat-o odată cu țigările.

— Drăguț din partea lor.

Bond ridică cu greu extingtorul și și-l puse pe umăr.

— Lasă-mă să-l iau eu, zise Sixtine.

— Nu. Mă descurc, rânji el. Când toate acestea vor lua sfârșit, te voi duce la Roma. Vom merge în Piazza Navona și îți voi cumpăra cea mai mare înghețată pe care ai mâncat-o vreodată, apoi ne vom

întoarce la hotel și vom bea martini, așa cum îți place ție, și vom sta în pat o săptămână.

— Nu te refuz, zise ea. Dacă vom scăpa de aici cu viață...

Ieșiră pe coridor. Nu se schimbase nimic. În interiorul unui vas cum era *Mirabelle*, ziua și noaptea nu mai contau, iar atmosfera avea întotdeauna această calitate simplă, sterilă. Trecură pe lângă câteva birouri până când ajunseră la o scară care îi duse două punți mai jos. Cu cât coborau mai mult, cu atât mai puțin luxoase erau împrejurimile. În cele din urmă, ajunseră la o ușă pe care scria „DOAR ECHIPAJUL”, iar el o deschise. Pe loc, fură izbiți de un val de aer cald care mirosea a ulei. Volumul zgomotului produs de motorul cu triplă expansiune se intensifică, însoțit de vâjâitul ventilatoarelor și de zăngănitul dezarticulat al oțelului.

Aceasta era lumea ascunsă a vasului de croazieră de lux.

Existau cel puțin trei spații separate: camera motoarelor, camera boilerului și camera generatorului. Însă, cu atâtea conducte și mașinării, era imposibil să îți dai seama unde se termina una și unde începea cealaltă. Întreaga zonă cuprindea trei punți, conectate prin scări de metal, poduri rulante și trape în genul celor de pe submarine pe care Bond le observase atunci când i se făcuse un tur al vasului. Totul era învăluit într-o lumină puternică, violentă și era extrem de cald, un loc unde luxul lipsea complet. Aerul era circulat, însă cu efecte minime. Bond se afla la cel mai de sus nivel, iar ochii îl usturau deja în timp ce cobora și inspira vaporii care se scurgeau din boilerele gemene Lobnitz & Co.

Mirabelle se îndepărta încet de coasta Franței. Dacă și-ar fi început călătoria transatlantică, ar fi existat patruzeci sau cincizeci de oameni acolo, iar zgomotul ar fi fost asurzitor. În schimb, camera motoarelor era ciudat de pustie, cu doar câteva siluete în salopete care își vedeau de treabă. Nimeni

nu îi observă pe Bond și pe Sixtine continuându-și drumul pe lângă conductele de aer, turbine și condensatorii principali. Bond căra extingtorul pe umăr, ascunzându-și fața. Sixtine se ținea aproape de el, folosindu-l pe post de paravan. Existau puține șanse ca el să fie recunoscut, dar o femeie în camera motoarelor ar fi atras imediat atenția. Nu vorbeau. Trebuiau să lase impresia că știau ce făceau, să o facă și plece de acolo cât mai repede posibil.

Dar unde era afurisita aceea de supapă de admisie? Bond știa că trebuia să semene cu un robinet circular obișnuit montat pe o conductă cu un diametru de aproximativ 30 de centimetri. Aceasta era conectată la carenă, trăgând înăuntru un flux constant de apă de mare care trecea prin motor, înlăturând căldura din chiulase, din supapele de evacuare și din turbocompresoare. Dacă ar fi fost o corvetă sau un crucișător, ar fi reușit să meargă ținută la ea. Însă acesta era un vas de croazieră nou-nouț, special construit. Bond abia dacă recunoștea jumătate din mașinăriile de acolo. Deși nu i-ar fi recunoscut niciodată lui Sixtine – aceasta îl urmase în tot acest timp fără să pună întrebări –, va avea nevoie de noroc ca să găsească ceea ce căuta.

— Știi unde mergi, nu? îl întrebă Sixtine în șoaptă, ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Bineînțeles...

Tăcu atunci când un mecanic trecu pe lângă ei, cărând o găleată plină cu cârpe. Pentru o fracțiune de secundă, Bond fu tentat să îi ceară indicații – sub amenințarea armei, dacă era nevoie. Apoi o zări. La urma urmei, era norocos. Supapa de admisie se afla între două platforme din zona unde se afla santina, ascunsă lângă panoul de metal curbat care forma peretele exterior. Oare bomba improvizată era suficient de puternică încât să arunce în aer niturile și sudura care țineau totul laolaltă? Bond se îndoia, dar nu avea importanță. Supapa se afla la nouă metri sub nivelul mării. Asta însemna că trăgea 13 litri pe centimetru pătrat. Dacă se spărgea conducta, s-ar porni un potop care ar scufunda vasul destul de

repede dacă ușile hidraulice nu ar fi închise imediat. Bond avea câteva idei și legate de acest lucru.

Mecanicul care trecuse pe lângă ei se opri în loc. Se întoarse și îi privi cu atenție, cu o expresie nedumerită pe față.

— Cine sunteți? Ce căutați aici?

Sixtine își scoase arma și îl împușcă în picior. Zgomotul împușcăturii fu acoperit de cel al motoarelor... dar nu în totalitate. În jurul lor se dezlănțui iadul, cu ingineri și membri ai echipajului fugind în toate direcțiile deasupra lor. Nimeni nu știa de unde venise împușcătura. Faptul că se auzise o împușcătură era suficient.

Bond știa că trebuia să acționeze repede. Puse extingtorul jos și îl așază între carenă și supapa de admisie, cu fitilul spre el. Sixtine îi întinse bricheta.

— Gata? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

— Avem un minut la dispoziție.

— Să mergem unde?

— În camera generatoarelor.

Aprinse fitilul.

Un alt bărbat își făcu apariția. Bond își ridică privirea și fu surprins să-l vadă pe doctorul Borghetti venind spre ei, purtând în continuare halatul alb. Ce căuta aici jos în toiul nopții? Poate că unul dintre ingineri se îmbolnăvisese sau poate că era în drum să vadă ce făcea Bond. Indiferent care variantă era, nu avea importanță. Sixtine îl împușcă, țintind spre stomacul acestuia. Rămase pe loc și privi cum acesta căzu pe jos în fața lor, apoi cum începu să se zvârcolească pe metalul neiertător. Bond știa că ea voia ca omul să sufere. În ochii ei reci se citea furia.

— Exact ce a recomandat doctorul, bombăni ea încet.

Irosiseră secunde prețioase. În timp ce fitilul scânteia și şuiera, Bond și Sixtine se retraseră cu spatele, îndreptându-se spre cea mai apropiată scară care ducea la un tambuchi spre puntea de deasupra. Era cea mai rapidă rută spre locul unde trebuia să

ajungă Bond. Văzuse generatoarele când intraseră prima oară în camera motoarelor. Pe un perete era prins un topor folosit în caz de incendiu, iar el îl smulse de la locul său. Îi va fi de folos.

Ajunseră la scară și începură să urce. Până când ajunseră la nivelul următor, urcând prin tambuchiul circular, Bond deveni foarte îngrijorat. Cu siguranță se scurseseră deja șaizeci de secunde? Ce va face dacă bomba nu se declanșa? Înjură în gând pentru că nu adusese un al doilea fitil. Nu conta. O fâșie de material era suficient, poate îmbibat în ulei. Iar dacă pierea și el în explozie, măcar va ști că reușise să îi trimită pe fundul mării pe Wolfe, pe Scipio și 5500 de kilograme de heroină.

Bomba explodează sub ei. Zgomotul fu incredibil de puternic, răsunând din cauza cantității mari de metal. Privind în jos prin rampă, Bond văzu mingea de foc de un roșu aprins declanșându-se. În mod ciudat, aceasta avea, de asemenea, dungi strălucitoare albastre, verzi și argintii, iar scânteile începură să danseze în aer când diverșii compuși care alcătuiau focurile de artificii luară foc. Era cea mai frumoasă explozie din lume, gândi el. Dar oare își făcuse treaba? Primi răspunsul aproape pe loc. Supapa de admisie fusese făcută țandări. Un șuvoi uriaș de apă năvălea din conductă, pătrunzând furios în camera motoarelor. O alarmă începu să sune și o serie de lumini roșii, instalate sus, pe pereți, începură să pâlpâie dintr-odată.

Bond încă ținea toporul în mână. Ajunseseră în fața unui perete acoperit de mașini electrice complicate, cu zeci de comutatoare, supape și indicatoare. Acolo, pe un scaun, se afla un bărbat în salopetă albă, însă acesta le aruncă o privire și o luă la fugă. Bond știa că acesta era tabloul principal de distribuție. Va trebui să aibă grijă. Voia să scoată din circuit întrerupătoarele și să distrugă panoul – ideal, fără să se electrocuteze făcând asta. Exista o jumătate de duzină de comutatoare principale, fiecare controlând, probabil, o anumită zonă a vasului. Folosind capătul bont al toporului, le

distruse pe rând. Apoi, pentru mai multă siguranță, lovi panoul de sticlă. Izbucni o constelație satisfăcătoare de scânteii albe și galbene. Jumătate din luminile din camera motoarelor se stinseră. Ventilatoarele se opriră. Toate cadranele de pe panou indicau zero.

Bond făcuse tot ce îi stătuse în putere. Era timpul să plece. Îl durea întreg corpul: capul, stomacul, gâtul. Coasta ruptă parcă îi luase foc. Tăietura pe care Sixtine i-o făcuse pe încheietura mâinii se deschisese, iar acum sângera din nou. Numai Dumnezeu știa cum arăta. El spera doar să aibă forța necesară pentru cea mai grea parte, care urma. Scipio și oamenii lui trebuie să își fi dat seama deja ce se întâmpla. El și Sixtine reușiseră să se furișeze înăuntru, dar ca să iasă, vor trebui să se lupte cu toate forțele.

Ținând toporul în mână, făcu cale întoarsă în fugă pe unde veniseră, îndreptându-se spre prora vasului. Încă o dată, coridoarele se întindeau pustii în fața lor, de data aceasta cufundate în lumina slabă a luminilor de urgență. Semiîntunericul îi salvă. Se aflau cam pe la jumătatea drumului, când trei oameni ai lui Scipio își făcură apariția, îndreptându-se spre camera motoarelor. Bărbații nu îi recunoscuseră pe Bond și pe Sixtine decât când fu prea târziu. Toporul lui Bond își făcu treaba, iar cei doi bărbați fură doborâți. Însă aceștia fură înlocuiți într-o clipă de alții care veneau în urma lor. Coridorul era blocat. Nu puteau înainta.

— Ajută-mă!

Sixtine apucase o ușă grea de incendiu pe care se chinuia să o închidă ca să blocheze coridorul. Bond puse mâna pe ea și o închiseră împreună. Nu avea încuietoare, iar Bond vârî toporul între mânere, blocând-o. Oamenii lui Scipio se aflau de o parte, iar ei, de cealaltă. Pierduseră timp și nu aveau de ales decât să se întoarcă.

Se întâmpla ceva ciudat. *Mirabelle* începea să se încline într-o parte. Deși aproape imperceptibil, Bond avea deja senzația că se înclina într-o parte și

își dădu seama, fără să-i vină să creadă, că bomba lui improvizată probabil că provocase mai multe daune decât sperase el. Poate că, la urma urmei, făcuse o gaură în partea laterală. Fără electricitate și cu toate dispozitivele de securitate neutralizate, vasul se va umple de apă și se va răsturna. Cât timp va dura? Titanicul se scufundase în două ore și patruzeci de minute, dar cel puțin reușise să închidă pereții etanși dintre cele șaisprezece compartimente ale sale, iar pompele funcționaseră. Datorită lui Bond, aici nu era cazul. *Mirabelle* se putea scufunda mult mai repede. Oricum ar fi fost, el și Sixtine trebuiau să găsească o cale să scape din acel coșciug uriaș de metal, ceea ce însemna că trebuiau să ajungă pe punte – și asta repede.

Dar trebuiau să aibă grijă. Era posibil ca cincizeci de oameni să fie pe urmele lor. Habar nu aveau încotro se îndreptau. Bond era epuizat. Aveau doar o jumătate de duzină de gloanțe împreună.

Brusc, sub ei, se auzi o explozie, mult mai amenințătoare decât cea pe care o provocase Bond. Aceasta fu urmată imediat de o zdruncinătură atât de puternică, încât Bond și Sixtine fură izbiți de pereți, apoi căzură pe jos. Luminile de urgență începură să pâlpâie. Alarma se opri. Bond era amețit, iar rănilor îl dureau crunt, însă reuși să își dea seama ce trebuie să se fi întâmplat. Litri de apă rece năvăliseră în camera motoarelor, lovind boilerele pline cu aburi de înaltă presiune, iar acest lucru provocase o a doua explozie. Acum, pasarela se înclina și mai tare. Bond auzi un scrâșnet jalnic. Era sunetul scos de vasul cu aburi în valoare de două milioane de dolari al lui Irwin Wolfe care începea să se dezmembreze.

Bond și Sixtine se ridicară în picioare și, pentru o clipă, se agătară unul de celălalt.

— Sus, zise Bond.

— Și afară, fu de acord Sixtine.

Nu mai era nimic de spus. Însă acum înaintau mai greu. Bond continua să meargă ca un bețiv, gata să cadă într-o parte. Se văzu nevoit să se sprijine de

Sixtine. Ajunseră la capătul coridorului, iar când o luară după colț, fură întâmpinați de o privedește cumplită. La capătul îndepărtat, la vreo 30 de metri depărtare, un torent de apă neagră, care ajungea aproape până la tavan, năvălea spre ei ca o creatură vie care îi vâna. Era imposibil să vadă de unde venea. O întreagă secțiune din *Mirabelle* fusese înghițită de apă. Nu aveau de ales decât să se întoarcă și să o ia la fugă în direcția de unde veniseră, conștienți de tăvălugul din spatele lor care se putea sparge și îi putea înghiți dacă se opreau fie doar ca să își tragă răsuflarea.

Cumva, descoperiră alte scări și începură să urce, însă nu ajunseră pe o punte exterioară. Alt coridor, alte uși, însă niciun hublou, nicio cale de scăpare. Și, cumva, apa îi ajunsesese din urmă. Li se încolăcea în jurul picioarelor, mângâindu-le călcâiele, ridicându-se incredibil de repede. Un alt colț. Trecură de el și, chiar dacă instinctul le dicta să meargă mai departe, încremeniră locului nevenindu-le să creadă. Era cel mai straniu lucru pe care Bond îl văzuse vreodată.

Jean-Paul Scipio.

Îi era imposibil să își dea seama cum ajunsesese bărbatul acolo, dar Bond bănuia că, după prima explozie, acesta trebuie să fi coborât în grabă în camera motoarelor însoțit de traducătorul lui ca să vadă cu ochii lui paguba provocată. Vasul trebuie să fi fost inundat deja, apa mării năvălind prin supapa distrusă. Apoi avusese loc a doua explozie, oprind poate accesul pe scara principală. El și translatorul său fuseseră nevoiți să urce pe scară, iar Scipio rămăsese blocat. Era singura explicație posibilă.

Asta vedeau în acel moment Bond și Sixtine. Capul mare și chel nu mai avea peruca, ce fusese luată de apa care curgea pe covor. Umerii și o parte din piept reușiseră să treacă. Își ținea brațele pe lângă corp, cu palmele în apă, chinându-se să-și elibereze și restul trupului. Dar asta era tot. Semăna cu un truc care decursese îngrozitor de prost, un bărbat tăiat în două. Bărbatul nu putea urca, dar nici

coborî. Și, în scurt timp, avea să se înece. Era înconjurat de apă. Clipocea deja în jurul cicatricelor rozalii de pe gâtul lui. Se ridica centimetru cu centimetru deasupra nenumăratelor lui bărbii. În mai puțin de un minut, îi va trece peste gură, apoi, într-un final, peste nas. De fapt, el se privea cum se îneacă.

Acum se holba la Bond, cu fața schimonosită de frică.

— *Aiutate-mi!* Zise el, gâfâind.

— Ajutați-mă, repetă traducătorul.

Sixtine își scoase arma și trase o singură dată. O lentilă a ochelarilor traducătorilor se făcu țandări, iar sângele începu să șiroiască din ceea ce fusese odinioară ochiul acestuia. Ea ținti spre Scipio și apăsă pe trăgaci a doua oară, însă arma rămăsese fără gloanțe.

— Lasă-l, îi zise Bond.

Se întoarseră. Apa îi ajunsese lui Scipio până la buza interioară. Țipă la ei. Bucuroasă, apa i se strecură în gură.

Într-un final, următoarea scară îi scoase pe puntea principală. Vasul era foarte înclinat, iar ei făcură eforturi ca să nu alunece și să cadă în apă. În spatele lor, văzura cum bărcile de salvare erau coborâte într-o încâlcitură de frânghii. Deși era miezul nopții, luna strălucea pe cer, aruncând peste tot o strălucire argintie, ca a unui film vechi. Bond se întrebă ce se întâmplase cu Irwin Wolfe. Milionarul rămăsese în cabina lui? Se înecase în pat? Sau, poate, văzând cum i se scufundă vasul și cum i se năruiesc planurile, sărise, pur și simplu, peste bord? Bond era în continuare tentat să îl caute. După tratamentul la care fusese supus, o parte din el nu voia să îl lase pe niciunul dintre ei în viață.

Cineva strigă. În ciuda întunericului și a iadului care se dezlănțuiau în jurul lor, el și Sixtine fuseseră văzuți. Umbre negre fără fețe își croiau drum spre ei de-a lungul punții înclinate. Văzu luminițele albe ale focurilor de armă și o prinse de mână pe Sixtine. Gloanțele ricoșau în jurul lor, despicând lemnul și

lovind în balustrade în timp ce ei fugeau înainte și săriră. Marea se afla la distanță mare sub ei. Timpul parcă stătu în loc. Erau unul lângă celălalt, prinși în aer, o țintă ușoară pentru cei care trăgeau în ei. Se auziră alte împușcături. Apoi, într-un final, atinseră apa. Bond simți un junghi în piept când coasta ruptă trosni din nou. Țipă de durere și fu cât pe ce să își piardă cunoștința, însă apa rece îl revigoră. Era involburată și îl împingea în sus. Se lăsă ridicat și ieși la suprafață, trăgând aer în piept. O căuta deja pe Sixtine și o văzu în apropiere, lumina lunii reflectându-se în părul ei. Reușiseră! Scăpaseră!

— Ești bine?

Înotă până la ea. Simțea durere la fiecare mișcare, însă nu îi mai păsa.

— Da.

Vocea îi părea slăbită. Bond bănuia că rămăsese fără aer când căzuse în apă.

— Trebuie să ne mișcăm. Vasul se scufundă. Nu vrem să fim trași la fund odată cu el.

Înotară în tandem – douăzeci, treizeci de lovituri de brațe – știind că, cu cât se retrăgeau mai departe în întuneric, cu atât mai invizibili vor deveni. Scipio era mort. Oamenii lui se vor lupta să își câștige un loc în bărcile de salvare. Cu siguranță, nimănui nu îi va mai păsa de ei. Abia când ajunseră la o distanță sigură, se întoarseră și priviră vasul, a cărui siluetă se contura pe cerul nopții. Se afundase deja în apă, înclinându-se într-un unghi imposibil. Câteva luminițe clipeau în spatele geamurilor și a hublourilor, însă, altminteri, vasul semăna cu o bestie monstruoasă, aflată pe moarte, care se scufunda în mormântul său. Existau alte luminițe în bărcile de salvare din jurul vasului și îi auzeau pe bărbați ținând inutil unul la celălalt, plănuiindu-și evacuarea. Prin cele două coșuri nu mai ieșea fum. Boilerele erau îmbibate cu apă, iar incendiul, stins. O parte din Bond, poate comandantul de navă din el, se întristă când văzu vasul distrus. Fusesse o frumusețe. Nu era vina sa pentru modul în care fusesse folosit.

Erau încă prea aproape. Bond știa că atunci când vasul va dispărea complet, va scufunda totul din jurul său odată cu el, până și bărcile de salvare dacă acestea nu se îndepărtau la timp. Mai exista o întrebare, mai presantă. Unde se aflau? Dacă se aflau în mijlocul Mediteranei, atunci toate acestea vor fi fost în zadar. Tot se vor îneca.

Se răsuci în apă și văzu luminile clădirilor de pe coastă. Pe întuneric, îi era imposibil să își dea seama cât de departe se aflau, însă distanța nu putea fi mai mare de doi kilometri. Era într-o stare proastă. De fiecare dată când respira, simțea o durere ascuțită. Sarea din apă îi ataca rana deschisă de la încheietura mâinii. Situația lui era precară. Dar, cu ajutorul lui Sixtine, va reuși cu siguranță.

Dar cu ea ce se întâmpla?

Era aproape de el, nemișcată și tăcută.

— Nu putem rămâne aici, zise el. S-ar putea să ne ia o oră sau două să ajungem la mal, dar dacă o vom lua ușurel, va fi în regulă. Ne oprim ca să ne odihnim. Ne lăsăm purtați de valuri.

— James...

Urma să îi spună ceva ce el nu voia să audă. Știa, din instinct.

— Dacă te simți obosită, te poți ține de mine, insistă el.

— Nu pot veni cu tine, James.

Brusc, apa mării deveni rece ca gheața. O cuprinse cu brațele și o lipi de el. Deși ea nu se împotrivi, văzu durerea din ochii ei. Când își scoase mâna din apă, el văzu că era mânjită de ceva negru. Era culoarea sângelui la lumina lunii.

— Vei reuși, îi șopti el. Vocea îi rămase în gât. Trebuie.

— I-am învins, zise ea, ciudat de liniștită. Ei au fost atât de mulți, iar noi am fost doar doi, dar am reușit. Ea se înfioră. Ceva m-a nimerit când am sărit peste bord...

— Te pot duce la țărm. Pot înota cu tine.

— Nu. Va trebui să termini treaba de unul singur.

Stăteau în continuare agățați unul de celălalt, plutind în apă ca doi îndrăgostiți. Vocea îi slăbea din ce în ce mai mult.

— Îmi pare rău, James. Nu fi supărat pe mine.

— N-aș putea fi niciodată supărat pe tine.

Ea zâmbi.

— N-a fost să fie pentru totdeauna. Dar măcar am avut ziua noastră.

— Sixtine.

— Trebuie să pleci acum. Nu trebuie...

Se lăsă liniștea.

Bond văzu momentul în care viața i se scurse din ochi. O ținea însă în brațe în continuare, refuzând să accepte că nu mai era. În spatele lui, auzi un trosnet asurzitor când forțe inimaginabile acaparară ceea ce mai rămăsese din vas, dezbinându-l. Prora era acum aproape în poziție verticală. Se pregătea pentru plonjonul final. Știa că trebuia să o lase pe Sixtine să plece odată cu el.

Îi dădu drumul și privi cum se îndepărtează de el, scufundându-se încet în marea albastră. Apa năvăli peste fața ei ca și când ar fi vrut să i-o șteargă. Părul plutea răsfirat în jurul capului, iar ea părea liniștită, fiind la fel de frumoasă moartă cum fusese atunci când ei fuseseră împreună. În cele din urmă, trupul ei dispăru în adâncuri.

Bond scoase un singur sunet, ceva între mârâit și suspin. Apoi se întoarse și începu să înoate spre țarm.

Moarte la asfințit

Asemenea unei uriașe păsări de pradă, avionul Boeing 377 Stratocruiser coborî din înaltul cerului asupra orașului Los Angeles, cu aripile întinse și cu roțile căutând fâșia lungă de trei kilometri de beton care constituia pista de aterizare. De o parte și de cealaltă a pistei, palmierii se aplecară supuși pentru o clipă când avionul trecu huruind pe lângă ei, dispărând în arșița tremurătoare. Era amiază, soarele dogorea, iar în aer se simțea un miros puternic de ulei și metanol. Roțile atinseră solul. Pilotul fixă propulsoarele pe tracțiune inversă și, cu un urlat de furie, bestia se lăsă dirijată spre captivitate. Când avionul ajunse în Hangarul Numărul Unu, o armată de vehicule mici se apropiară din toate direcțiile: tractoare de bagaje, stivuitoare, șasiuri rulante și scări de serviciu. Până să ajungă la destinație, avionul fusese deja înconjurat din toate părțile. Motoarele cu douăzeci și opt de cilindri fură oprite. Cele patru propulsoare încetînă, apoi se opriră.

Ușa fu deschisă și un val de aer cald pătrunse înăuntru. James Bond, care ședea în partea din spate a avionului, la nivelul superior, fu primul care îl simți. În ultimele douăsprezece ore – ultima parte a călătoriei de la New York – stătuse tăcut în liniștea care domnise în cabina presurizată, prevăzută cu aer condiționat (femeia din dreptul lui, care ședea pe partea cealaltă a culoarului, renunțase în scurt timp la orice speranță de a face conversație). Acum, zgomotul, căldura și mirosul din aeroport îi reaminteau unde se afla și de ce venise aici. Simțea deja broboane de transpirație pe sub cămașă. Starea lui de disconfort era agravată de bandajele strâns legate în jurul pieptului. Coasta ruptă începea să se vindece, însă va trece un timp până când va fi din nou în formă.

Trecuse o săptămână de când se întorsese la Londra din sudul Franței.

M fusese mulțumit de felul în care decursese misiunea.

— Ai eliminat traficanții de droguri numărul unu și ai scufundat cinci tone din produsul lui pe fundul oceanului... unde îi este locul. Aceasta va fi o lovitură puternică pentru cartelurile internaționale și, cu puțin noroc, le va permite americanilor să rezolve problema dependenței de heroină. Adevărul este că, după ce războiul a luat sfârșit, ei ar fi putut scăpa definitiv de această problemă dacă nu s-ar fi lăsat distrași. Poate că asta le va da o a doua șansă.

De asemenea, ți-ai îndeplinit misiunea pentru care ai fost trimis acolo. Când l-ai confruntat pe Scipio, ți-a spus că el l-a omorât pe omul nostru.

— Da, domnule. A fost foarte clar în privința aceasta.

— Atunci, sunt foarte bucuros că s-a rezolvat și această problemă.

M își alegea întotdeauna cuvintele cu grijă. Violența și moartea făceau adeseori parte din atribuțiile lui. Însă asta nu însemna că trebuia să le rostească cu voce tare, aici, în acest birou.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Wolfe, domnule.

— Da. Mă tem că partea aceasta nu s-a terminat cum am sperat. A reușit să se urce într-o barcă de salvare care l-a dus la mal. A fost dus cu mașina de-a lungul coastei spre Perpignan și a trecut granița în Spania. S-a urcat la bordul unui avion spre Statele Unite, înainte ca cineva să apuce să vorbească cu el. Acum, și-a făcut apariția în casa lui din Los Angeles, iar noi nu vom putea face prea multe în privința lui... nu în mod oficial, oricum. S-a înconjurat de avocați scumpi. Susține că nu știa nimic de Scipio, sau de droguri, sau de tine, că veni vorba — și, din nefericire, referitor la ceea ce s-a întâmplat cu *Mirabelle*, este cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Deși poliția a făcut o rază în fabrica de lângă Menton, el susține că este nevinovat. Conform spuselor lui, Scipio este vinovatul.

— Așadar, nu va fi pus sub acuzare?

— Am vorbit cu prietenii noștri de la CIA, însă aceștia au fost surprinzător de necooperanți. Au spus clar că vor să se ocupe de problemă în felul lor.

Vocea lui M era aspră. Dacă *Mirabelle* ar fi ajuns la New York, acest lucru ar fi însemnat începutul unei epidemii care ar fi decimat țara. Nu îi plăcea atitudinea ostilă a americanilor după tot ce făcuse Bond.

— Voiam să te întreb despre Joanne Brochet, continuă M, pe un ton mai blând. Ochii lui limpezi, gri, îl cercetau cu atenție pe Bond. Am înțeles că ți-a fost de un real ajutor, contrar convingerilor noastre.

— Da, domnule. Cu siguranță n-aș fi reușit dacă nu ar fi fost ea.

În timp ce vorbea, Bond apăsa cu degetul mare rana de la încheietură și bandajul înfășurat în jurul ei.

— A murit.

— Da. Dacă mai are vreo importanță, a murit ajutându-mă pe mine și mi-ar plăcea să cred că veți consemna în registre că, deși lucra pe cont propriu, ea nu a fost niciodată inamicul acestei țări. Dimpotrivă. Am aflat câteva ceva despre experiențele ei din timpul războiului. Îi suntem datori vânduți.

— Mă voi ocupa de asta. Iar fiul ei, cel care se află în Bahamas. Am înțeles că este împreună cu rudele, dar ne vom asigura că este îngrijit.

Bond dădu din cap, mulțumit.

— Altceva? întrebă M.

— Aș vrea să îmi iau o săptămână de concediu dacă se poate, domnule, zise Bond. Doctorul m-a oblojit, dar coasta mă doare îngrozitor și va trece un timp până când voi fi în formă.

— Categorie, zise M aprinzându-și pipa. Părea să caute cuvintele potrivite, de parcă ar fi avut ceva dificil de spus. De fapt, mă gândeam dacă ți-ar plăcea să petreci un timp pe coasta de vest a Americii. M-am tot gândit la bărbatul acesta, Irwin Wolfe. Este evident că nu ne putem implica în treaba CIA, dar să fiu al naibii dacă voi sta cu

mâinile în sân, fără să iau măsuri. Mă întrebam dacă ai vrea să stai de vorbă cu el?

Bond căzu o clipă pe gânduri.

— Da, domnule. Mi-aș dori asta foarte mult. Făcu o pauză. Deși nu cred că un revolver încărcat și un pahar de whisky ar fi pe placul domnului Wolfe.

M zâmbi.

— Nu mă miră. Mă tem că americanii nu au sensibilitățile noastre atunci când vine vorba despre astfel de chestiuni, dar, în același timp, nu strică să îi dăm de știre că nu am renunțat la el și că, într-un final, nici măcar o armată de avocați din California nu îl va putea apăra de justiție.

— Sunt mulți avocați, bombăni Bond.

— Vezi ce poți să faci. Poate te va ajuta pe plan personal dacă vei ajunge din nou față în față cu el. Și vreau să înțelegi că, indiferent care va fi rezultatul acestei întâlniri, vei avea aprobarea mea deplină.

Asta era. M îi dădea undă verde lui Bond. Vizita va fi neoficială, iar Bond putea acționa după bunul plac.

— Vreau să știi că te-ai descurcat extrem de bine, 007, spuse M. Decizia mea de a te primi în „Secțiunea 00” este pe deplin justificată. Bucură-te de săptămâna ta liberă. O meriți.

Loelia Ponsonby dăduse un telefon înainte ca Bond să plece și vorbise cu una dintre asistentele lui Irwin Wolfe. Deși, la început, cererea fusese întâmpinată cu reticență la capătul celălalt al firului, fusese stabilită o întrevedere la casa din Los Angeles a mogulului, la ora șapte, în seara în care Bond urma să sosească. Bond era surprins că Wolfe acceptase să îl primească, dar, dacă se gândea mai bine, ce avea de pierdut? Oricum era pe moarte. Și, fără îndoială, era protejat.

La aeroport, Bond prezentă pașaportul fals făcut pentru el. Își luă bagajul și se duse la vamă, oprindu-se în fața unui tânăr entuziasmat, îmbrăcat într-o cămașă gri.

- Cât timp veți sta aici, domnule?
- O săptămână.
- Călătorie de afaceri?
- Vizitez un prieten.
- Oh. E o ocazie specială?
- S-ar putea să fie.

La aeroport îl aștepta o mașină pe care o conduse pe La Cienega Boulevard, spre hotelul unde își rezervase o cameră pentru zilele pe care plănuia să le petreacă în oraș. Hotel Beverly Wilshire se potrivea perfect nevoilor sale: era grandios și confortabil, aproape de cele mai bune magazine și restaurante, era un loc unde un englez bogat, care călătorea singur, putea trece neobservat. De asemenea, avea o piscină olimpică pe care el o va folosi de două ori pe zi, ca să reîntre în formă.

Odată condus în camera lui, Bond făcu un duș lung și fierbinte, urmat de unul rece ca gheața, picăturile de apă ca niște ace împungându-i umerii și spatele. Comandase prin room service un *negroni* – făcut cu gin Gordons – pe care îl bău pe terasă, doar cu un prosop în jurul taliei, lăsând asfințitul soarelui să îi usuce pielea. Simțindu-se revigorat, își înfășură un bandaj nou în jurul încheieturii, se îmbracă și îi spuse valetului să îi aducă mașina. Înainte să iasă din cameră, deschise compartimentul ascuns pe fundul genții de voiaj și își scoase pistolul Beretta .25 pe care îl adusese cu el din Anglia. Îl încărcă, îl vârî în buzunarul de la spate și plecă.

Sunset Boulevard are 35 de kilometri, din centrul orașului Los Angeles până la Pacific West, însă există un punct anume unde acesta nu mai seamănă cu o arteră obișnuită ce trece de la est la vest și se transformă în ceva complet diferit; devine casa starurilor de cinema, a mogulilor și a milionarilor. Știi că ai pătruns în lumea faimosului film al lui Billy Wilder de îndată ce ajungi pe Doheny Road. Brusc, lași în urmă magazinele și birourile, panourile publicitare uriașe și traficul. Până și casele încep să dispară în spatele zidurilor înalte și a pâlcurilor de cedri. Există din ce în ce mai mult

spațiu între diferitele intrări, cu porțile, cutiile poștale și peluzele lor perfecte... sau „curțile din față”, cum le spun americanii. Aerul miroase diferit, este mai rustic. Ai senzația că nu mai ești în Los Angeles.

Bond conduse aproximativ o jumătate de oră, urmând drumul șerpuitor care ducea spre satul Westwood și Universitatea California din Los Angeles, înainte să ajungă la adresa pe care o căuta. Văzu un zid galben-deschis și o poartă fantezistă din metal ornată cu păsări și flori argintii. Curtea din față era plină de sumac verde, care îl duse pe Bond cu gândul la acele letale pe care le găsisese la Menton. Și aceste plante erau departe de habitatul lor obișnuit, frunzele lucioase și purpurii explodând în soarele care asfințea. Opri în fața porții și coborî din mașină, observând camera de supraveghere care era ațintită asupra lui. Găsi interfonul cu un singur buton, pe care îl apăsă. După o lungă așteptare, auzi un cârâit și fu conectat.

— Da?

Vocea era îndepărtată, metalică.

— Numele meu este James Bond. Am o întâlnire cu domnul Wolfe.

— Intră.

Bond auzi un bâzâit, iar poarta se deschise, lăsând să se vadă asfaltul roz al aleii de dincolo. Urcă din nou în mașină și intră cu ea în curte.

Casa nu se vedea nicăieri. Era înconjurat de o grădină atât de luxuriantă, încât ar fi putut fi folosită drept ilustrație pentru o carte cu basme din epoca victoriană sau pentru Biblie. Totul era verde și des, o masă uniformă de diferite frunze blocând lumina, flori de toate formele și mărimile țâșnind din pământ, răskoapte și mirositoare. Era grădina unui bărbat care își dorea totul și care avea banii necesari pentru asta. Statui, felinare, garduri vii tăiate în formă de piramidă sau elefanți, palmieri, tufișuri de trandafiri, cactuși, sere... toate erau îngrămădite într-un spațiu care nu era suficient de mare, astfel încât efectul general era unul înăbușitor. Bond văzu

în oglinda retrovizoare cum poarta se închidea în urma lui și se simți prins în capcană.

Coti și trecu pe lângă terenul de tenis, singurul spațiu bine definit din tot haosul acela. Nu mai fusese folosit de mult. Plasa era lăsată, iar buruienile răsăriseră prin zgură. Apoi, chiar în fața lui, apăru casa, construită în stilul unei *hacienda*, dar de două sau trei ori mai mare decât orice casă asemănătoare din Spania. Din câte se știa, Wolfe locuia singur, dar, chiar dacă soția sa ar fi trăit, dacă ar fi existat un bucătar, un majordom, un antrenor de tenis și câțiva prieteni, casa tot ar fi fost prea mare. Câte dormitoare avea? Unsprezece? Douăsprezece? Pereții erau albi și groși, curbându-se și ondulându-se ca și când s-ar fi chinuit să țină în frâu interiorul. Multe dintre ferestre aveau vitralii. Acoperișurile erau pătrate, circulare, dreptunghiulare... toate acoperite cu țigle din Spania. Casa aceasta nu era deloc primitoare. Părea să se ascundă de restul lumii.

Bond parcă între un Buick Roadmaster turcoaz – ultimul model, cu parbriz convex, din două bucăți – și un Pontiac Chieftain negru. Cel mai probabil, prima mașină era a lui Wolfe, își zise el. Dar a doua? A unei gărzi de corp, poate. Era puțin probabil ca milionarul să fi fost de acord să îl primească singur. Pietrișul îi scrâșni sub picioare când se apropie de ușa de la intrare și trase de lanțul greu de fier al clopoțelului. Auzi clopoțelul sunând în casă, dar nu veni nimeni. Aruncă o privire în spate și văzu soarele apunând după copaci. Urma să se întunece abia peste câteva ore.

Sună a doua oară. Tot nimic. Iritat, crezând că Wolfe hotărâse să nu se mai întâlnească cu el, Bond întinse mâna și atinse ușa. Aceasta se deschise. În casă nu se auzea niciun zgomot. Bond nu văzuse niciun grădinar lucrând pe proprietate. Nu era nicio mișcare. Dacă nu ar fi auzit vocea monosilabică la interfon, ar fi crezut că locul era pustiu.

Păși înăuntru, într-un hol cavernos cu pardoseală din lemn, grinzi la vedere și un balcon cu o

balustradă în spirală. Ca și în cazul grădinii, încăperea era prea aglomerată, prea multe mese vechi, prea multe tapiserii care împodobeau pereții, prea multe ceasuri, plante în ghivece, picturi în ulei cu rame aurite. O arcadă ducea jos, spre ceea ce ar putea fi bucătăria. Celelalte uși, din mahon, erau închise, în fața lui, scara principală grandioasă îl invita la etaj. La jumătatea drumului, fu întâmpinat de un ceas cu pendulă din secolul al XIX-lea, care alunga tăcerea cu ticăitul său sonor. Brațele sale, răsucite în forme exagerat de ornate, indicau ora 6.45. Era în urmă cu zece minute.

Bond hotărâse deja să profite de ocazie și să exploreze celelalte încăperi, intrând din birou în sufragerie, apoi în bibliotecă, în camera de zi, în bar. Pardoselile nu erau acoperite cu covoare – erau fie din lemn, fie din gresie –, însă pașii lui nu scoteau niciun sunet. Înăuntru era mai întuneric decât afară. Toată mobila și toate vechiturile acelea păreau să înghită lumina. Peste tot, în fiecare încăpere, Bond văzu fotografii în rame aurii și argintii, iar Wolfe apărea în aproape toate, uneori alături de o femeie – probabil Mirabelle, soția lui defunctă –, alteori alături de doi tineri, care trebuie să fi fost fiii săi, dar de cele mai multe ori alături de celebrități; actori și politicieni. Wolfe în frac, Wolfe în bermude, Wolfe călare. Atâta doar că Wolfe nu era de găsit.

Bond urcă scările. Își scoase arma și o ținu în mână, știind din instinct că ceva nu era în regulă, că ceva rău se întâmplase în casa aceasta. Tăcerea, punctată doar de ceasul cu pendulă, era prea apăsătoare, lipsa oricărei forme de întâmpinare grăind de la sine. Nu strigă. Anunțase deja la poartă că sosise, iar persoana care îi răspunsese știa că era acolo.

Ajunse la primul etaj, unde pătrunse pe un coridor acoperit cu covor, cu candelabre de modă veche deasupra și ferestre arcuite, montate sus, de o parte și de cealaltă. Două uși înalte din pardoseală și până în tavan erau deschise la capătul coridorului –

era dormitorul matrimonial, cu siguranță —, iar el se îndreptă într-acolo, având presimțirea că devenise un pion în jocul altcuiva și că, deși el ar fi trebuit să fie în avantaj, era implicat împotriva voinței lui. Se opri în fața ușilor și le deschise larg. Din partea cealaltă, nu se auzi niciun zgomot.

Ghicise, era dormitorul. Bond intră într-o încăpere mare, cu tavan înalt și ferestre care dădeau spre piscină. Patul avea patru stâlpi, o chestie pe care o puteai vedea într-un muzeu, sau care fusese adusă de acolo. Cadrul era din stejar, cu ornamente aurii și un baldachin din satin mov, care lăsa impresia de vechi. Perne și pernțe erau sprijinite de capul patului, care era din catifea brodată. Bond hotărî că era un pat de coșmar — făcut astfel de bărbatul care zăcea în el, cu o armă în palma deschisă și cu sângele care îi șiroia din rana hidoasă din tâmplă.

Bond ajunsese prea târziu. Irwin Wolfe se împușcase. Cel puțin aceasta era imaginea pe care o vedea. Ochii mortului erau deschiși și sticloși și priveau în gol. Era îmbrăcat în pijama și un halat de mătase. Așternuturile, pătate cu sânge, erau strânse în jurul lui. Părul, care îl impresionase atât de mult pe Bond atunci când îl întâlnise pentru prima oară pe milionar în casa din Cap Ferrat, acum părea să îi zboare de pe cap, fiind răsfîrat pe pernă. Pielea avea o culoare pământie. Era un cadavru în toată regula.

Dacă Wolfe își luase viața, atunci cine răspunsese la interfon?

Răspunsul la această întrebare veni o clipă mai târziu, când o mână își făcu apariția de după ușă, îndreptând o armă în direcția lui, și o voce gravă spuse:

— N-ar trebui să ne facem un obicei din asta.

Bond își ridică mâinile în aer. Întoarse capul și zâmbi.

— De fapt, speram să ne întâlnim din nou. Dar trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere.

— Eu sunt cel surprins, James. Ce naiba cauți aici?

— Pot să las mâinile jos?

— Desigur. Doar să nu mă lovești iar.

Ultima oară când Bond îl văzuse pe Reade Griffith, cei doi serviseră împreună un pahar de coniac la hotelul Negresco, din Nisa. Când bărbatul ieși din colțul unde stătuse ascuns, Bond recunoscu părul negru, tuns cu grijă, și ochii albaștri ai agentului CIA. Lăsă mâinile jos și își vârî arma în buzunarul hainei.

— Nu este nevoie să te întreb ce cauți aici, zise Bond.

— Sprijin și apăr Constituția Statelor Unite împotriva tuturor dușmanilor, străini sau interni, răspunse Griffith, citând jurământul CIA. Rânji. De fapt, Wolfe mi-a cerut să vin aici. O ironie, dacă stăm să ne gândim mai bine. Și-a băgat în cap că avea nevoie de protecție.

— Din cauza mea? întrebă Bond pe un ton nevinovat.

— Nu-mi dau seama de ce.

— Iar tu ai primit ordin să ai grijă de el.

Bond îi aruncă o privire bărbatului care zăcea întins în pat.

— Wolfe a fost o rușine. Și un dușman al țării. Nouă ne place să păstrăm ordinea. Aceasta a părut să fie cel mai bun mod.

— Sinuciderea.

— Calea cea mai ușoară. Griffith ezită. Din curiozitate, de ce ai vrut să te întâlnești cu el?

— Ai mei au vrut să pună presiune pe el. Bănuiesc că ideea a fost să obținem ceea ce ai obținut tu.

— Atunci, trebuie să-mi faci cinste cu un pahar.

— Cu mai mult de-atât. Speram să te revăd. Îmi pare rău că n-am apucat să ne mai întâlnim înainte să plec din Nisa.

— Da. Am auzit că l-ai ucis pe Scipio și că i-ai ruinat afacerea. Asta e o mare realizare. Griffith își puse arma deoparte. Bond observă că era același Remington folosit de armata Statelor Unite pe care

îl avusese la el pe Rue Foncet. Deci, unde bem ceva? Știu un local în Westwood...

— Sună bine. Bond căzu o clipă pe gânduri. Însă, înainte să plecăm, aș vrea să te întreb ceva.

Bond își scoase tabachera de metal și alese o țigară cu trei fâșii aurii. Acest amestec special de tutun turcesc și balcanic îi fusese recomandat de bărbatul de la Morland, producătorul de țigări de pe Grosvenor Street despre care îi spusese Sixtine. Deși era mai puternic decât cel cu care era obișnuit, îl prefera deja în defavoarea celui Du Mauriers pe care obișnuia să îl fumeze. Aruncă o privire sub capac, apoi îl închise.

— Lucrai pentru Scipio în tot acest timp, zise Bond.

Își aprinse țigara.

Reade Griffith se încruntă, dar nu făcu nicio încercare să nege această acuzație.

— Eu n-aș pune astfel problema, zise el. Lucram pentru CIA. Iar acest lucru a însemnat să colaborez cu Scipio. Da. Cum ți-ai dat seama?

Bond fusese avertizat de la început. Raportul pe care îl citise în Londra spunea clar că CIA alesese să sprijine organizațiile corsicane de crimă organizată în schimbul combaterii comuniștilor din portul orașului Marsilia, chiar dacă Reade Griffith negase acest lucru. Lui Bond îi luase ceva timp ca să înțeleagă.

— Când am cunoscut-o pe Sixtine, ea știa cine eram. Îmi știa numele, numărul, povestea – tot. Am bănuir că trebuie să fi obținut aceste informații prin intermediul propriei sale rețele, iar acest lucru a fost, desigur, foarte deranjant. Ulterior, mi-a spus că, de fapt, Irwin Wolfe fusese cel care o avertizase în privința mea. Întrebarea era, de fapt, cine îi spusese lui?

— Nu eu.

— Nu. Dar el colabora cu Scipio. Așadar, cineva trebuie să îi fi spus lui Scipio, care, apoi, a dat mai departe aceste informații. Iar persoana aceea nu

putea fi nimeni alta decât tu. Nimeni nu știa că eram acolo.

— Sper că n-ai de gând să te cramponezi de asta, James.

— Deloc. Ți făceai treaba. Înțeleg. Adevărul este că ar fi trebuit să-mi dau seama. Când noi doi am mers cu mașina la docurile din La Joliette, paznicul mi-a cerut actele de identitate. Pe mine m-a verificat, dar pe tine te-a lăsat în pace. Trebuia să fi existat o explicație, iar explicația era că bărbatul știa cine ești. Te mai văzuse. Bond tăcu și dădu fumul afară. Noi am pierdut un om la La Joliette. Bănuiesc că tu erai acolo când s-a întâmplat acest lucru.

— N-am avut nicio legătură cu moartea lui și regret ce s-a întâmplat. Reade Griffith clătină din cap, amintindu-și. Ideea este că el începea să își dea seama ce se întâmpla. Legătura cu Ferrix Chimiques, de exemplu...

— De aceea avea factura, zise Bond. Trebuie să te felicit. Ai reușit să mă păcălești.

— Serios?

— Era o factură pentru 115 litri de anhidridă acetică. Tu mi-ai spus că aceasta este componenta principală a peliculei de film.

— Este.

— Știu. Dar întâmplarea face că aceasta este folosită, de asemenea, la producerea heroinei. La începutul procedurii, o cantitate egală de morfină și anhidridă acetică sunt încălzite împreună. Produsul chimic este cunoscut sub denumirea de „precursor pentru heroină”.

Bond verificase produsul când se întorsese la Londra. Îi era ciudă că nu făcuse acest lucru mai devreme. Îi îngăduise lui Griffith să îl îndoape cu minciuni.

— Omul vostru a fost deștept, dar a înțeles totul greșit, continuă Griffith. El a concluzionat că Sixtine colaborează cu Wolfe. Avea logică. Ea era un pion important, iar ei trăiau, practic, împreună. El avea nevoie de informații și s-a gândit că le poate obține de la Scipio. La urma urmei, îi văzuse pe cei

doi șezând la aceeași masă, într-o cafenea din Marsilia. Ba chiar îi fotografiase. S-a gândit că l-ar putea convinge pe Scipio să îi spună ce pune ea la cale.

Nu știu dacă are vreo importanță, dar l-am avertizat că este o decizie proastă, însă m-a rugat să stabilesc o întâlnire pe un teren neutru. I-am spus că voi veni și eu, doar ca să mă asigur că toată lumea va juca corect, de aceea nu și-a adus arma. Am aranjat întâlnirea la La Joliette... steagul alb și toate alea. Chiar încercam să îl ajut. Singura problemă a fost că Scipio nu a respectat regulile. Când și-a dat seama că omul vostru știa prea multe, și-a scos arma și l-a împușcat de trei ori în piept. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu am putut face nimic. După cum ți-am spus și prima oară când ne-am întâlnit: nu poți avea încredere în oamenii aceștia.

— Scipio știa că voi veni la Ferrix Chimiques. I-ai spus tu.

— I-am mai spus să nu îți faci niciun rău, amice. Tocmai de aceea ți-au aruncat în față cu apă și nu cu acid.

Bond înțelesese acest lucru. Scipio aproape că îi recunoscuse acest lucru când se întâlniseră a doua oară, la bordul vasului *Mirabelle*. El spusese că voia să se ocupe de Bond – „fără nicio reținere” Acele cuvinte îi spusese lui Bond că cineva trebuie să îl fi protejat atunci când se aflase la uzina chimică.

— Nu înțeleg un singur lucru, zise Bond. Irwin Wolfe plănuia un atac mortal asupra țării tale. Bandele americane vând în jur de 300 de kilograme de heroină în fiecare lună pe întreg teritoriul Statelor Unite. Wolfe urma să livreze o cantitate de douăzeci de ori mai mare și să o ofere aproape gratis. Era Scipio atât de important pentru tine, încât ai fost dispus să accepți consecințele? Sau plănuiai să interceptezi vasul la sosire?

— Nu știam nimic despre *Mirabelle*, răspunse Griffith. Nu știam ce îi trece prin minte lui Wolfe. Scipio nu mi-a spus. Și de ce ar fi făcut-o? Pentru el

era o oportunitate de afaceri complet nouă. Guvernul meu îți este profund recunoscător, James. Ne-ai scutit de o mulțime de probleme. Am auzit că ești propus pentru Medalia de onoare. Cu siguranță vei primi votul meu.

— Drăguț din partea ta.

Griffith aruncă o privire spre cadavru, care fusese martor tăcut la întreaga conversație.

— Să plecăm naibii de-aici, James. Și ai grijă să iei cu tine mukul de țigară. Trebuie să lăsăm locul curat pentru polițiști și paramedici.

Bond nu se clinti din loc.

— Nu ești supărat pe mine, nu? îl întreabă Griffith.

— Aș vrea să mai aflu un lucru, zise Bond. Știi că Sixtine și cu mine ne aflam la bordul vasului *Mirabelle* la sfârșit, când acesta s-a scufundat?

— Nu. N-am știut. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit.

— Păcat.

— Da, păcat.

Bond își vârî mâna în buzunar, ca din întâmplare. Când și-o scoase, ținea în mână Beretta. Dintr-o singură mișcare, fără să ezite, se întoarse și îl împușcă în frunte pe Reade Griffith. Agentul CIA se holbă la el nedumerit în timp ce sângele i se prelingea între ochi. Apoi căzu în față.

Bond se mișcă repede. Ridicându-l de sub subsuori, îl târî mai aproape de pat și îl lăsă acolo. Luă arma din mâna lui Irwin Wolfe, observând că era un Webley & Scott, calibrul .45. Se întrebă într-o doară de ce fusese aleasă arma aceea. Acum, nu mai conta. O șterse cu o batistă, apoi o lipi de mâna lui Reade Griffith. Luă arma agentului CIA și o băgă în buzunar. În cele din urmă, își șterse propria armă cu batista și o puse în mâna lui Irwin Wolfe, încolăcind degetele bărbatului decedat în jurul trăgaciului.

Când intrase în cameră, fusese întâmpinat de imaginea unei sinucideri înscenate, dar el o transformase în cu totul altceva. Reade Griffith

fusese trimis acolo ca să îl ucidă pe Irwin Wolfe. El nu își dăduse seama că bărbatul mai în vârstă era înarmat. Într-un final, cei doi se împușcaseră unul pe celălalt. Așa vor arăta lucrurile. Desigur, cei de la CIA vor deveni suspicioși, dar nu vor putea pune prea multe întrebări, nu fără a recunoaște motivul pentru care îl trimiseseră acolo de la bun început. Nimeni nu știa nimic despre Bond. El călătorea cu un nume fals. Nici măcar nu se știa că se afla în America.

Își termină țigara pe care o fuma, apoi o stinse. Vârî mukul în buzunarul de sus, apoi șterse scrumiera. Nu atinsese nimic din cameră. Nu lăsase nicio amprentă. Mai aruncă o privire în jur, apoi părăsi casa cufundată în tăcere. Poliția și paramedicii vor sosi într-un final, dar, până atunci, Bond va fi plecat de mult.

Urcă în mașină, gândindu-se la bărbatul pe care îl ucisese. Reade Griffith îl mințise de la început și până la sfârșit. Se compromisese din cauza relației cu Scipio și nu luase în calcul consecințele. Indiferent ce ar fi zis, el fusese răspunzător pentru moartea agentului secret britanic. Cu siguranță îi spusese lui Scipio despre Monique de Troyes, fata care lucra la Ferrix Chimiques, condamnând-o astfel la moarte.

Și din cauza lui murise Sixtine.

Bond o văzu din nou, pentru ultima oară, îndepărtându-se de el și coborând în adâncurile albastre.

Conduce încet prin grădina bogată, îndreptându-se spre poartă. Știa că, deși primise dreptul de a ucide, totuși nu primise și dreptul de a face așa ceva. Nu avea să existe niciun raport oficial. Nu avea să mai vorbească despre asta niciodată. Comisese o crimă. Pur și simplu.

În fața lui, senzorul depistă mașina care se afla în mișcare, iar poarta electrică se deschise, lăsând să se vadă Sunset Boulevard. Bond ieși cu mașina, lăsând în urma lui amintirea a ceea ce tocmai făcuse.

Nu simțea nimic.

Mulțumiri

Le sunt profund recunoscător celor de la Ian Fleming Publications Ltd. Și de la Ian Fleming Estate pentru că m-au invitat pentru a doua oară. Pentru cineva care a crescut cu James Bond – cărțile înaintea filmelor a scrie despre cel mai longeviv spion din lume este un vis care a devenit realitate, deși a fost o reală provocare să mă apropii de scripirea de geniu a scrierilor lui Fleming.

Însă, ca întotdeauna, am fost ajutat – în primul rând de Fleming însuși. Mare parte din capitolul „Ruleta rusească” se bazează pe schițele pe care el le-a scris pentru un serial de televiziune american, care nu s-a materializat niciodată. (O altă schiță, „Crimă pe roți”, a apărut în primul meu roman Bond, *Trigger Mortis*.) În mod ciudat, în colecția sa de jurnalism de călătorie, care a fost publicată în 1963 cu titlul *Orașe palpitate*, Fleming face referire, de asemenea, la povestea lui *Aleksandr Kolchak*, despre care susține că se bazează pe fapte reale. Mă tem că doar am răsfoit cartea pentru descrierea cazinoului din Monte Carlo din același capitol. Drept urmare, multe dintre atitudinile exprimate îi aparțin lui Fleming, nu mie.

Încă o dată, trebuie să îi menționez pe Corinne Turner, de la IFE, susținătoare și prietenă, precum și pe Jonny Geller, de la Curtis Brown (care îl reprezintă pe Ian Fleming), și pe impresarul meu, Jonathan Lloyd, care m-a îndrumat în momentele de cumpănă. A fost o plăcere să lucrez cu Jonathan Cape și apreciez în mod special munca depusă de Ana Fletcher și David Milner, care au editat separat textul, fiecare cu un ochi de vultur, și care m-au salvat – de multe ori – de mine însumi. Ar putea părea neobișnuit ca un autor să îi mulțumească ilustratorului, dar, împreună cu titlul, nimic nu este mai important pentru reușita unui roman James Bond și cred că Kris Potter a făcut o treabă excelentă.

O veșnicie și încă o zi a necesitat multă documentare, pe care internetul nu mi-a putut-o oferi, și îi sunt recunoscător în mod expres lui Joe Forrest, care a venit cu răspunsuri plauzibile la unele întrebări imposibile și care m-a convins că unele dintre cele mai îndrăznețe acțiuni din această poveste ar putea funcționa. Pentru a dobândi cunoștințe elementare despre *Mirabelle*, m-am dus în Southampton și am vizitat *Shieldhall SS* – cel mai mare vas cu aburi funcțional din Marea Britanie – și vreau să le mulțumesc lui Nigel Philpott și lui Graham Mackenzie pentru că mi-au acordat timp și mi-au împărtășit din experiența lor.

Au existat multe cărți care mi-au fost de ajutor. Am pomenit înainte de *James Bond: The Man and His World*, de Henry Chancellor. Este o sursă nemaipomenită de inspirație, precum și pagina web: literary007.com. M-am familiarizat cu *blackjack* citind *Beat the Dealer*, de Edward O. Thorp, iar *The Politics of Heroin*, de Alfred W. McCoy, și *Webs of Smoke*, de Meyer & Parssinen, mi-au oferit contextul pentru a putea descrie activitățile lui Scipio. Mulțumiri speciale lui Andrew Lycett, care mi-a atras atenția asupra *Shame Lady*, un nume cu care Fleming cocheta pentru casa lui din Jamaica. În cele din urmă, el a ales *Goldeneye*^[28].

Anul trecut, am oferit șansa ca cineva să întruchipeze un personaj din carte, în cadrul unei licitații în sprijinul Old Vic (o organizație caritabilă care nu primește fonduri de la Consiliul Artelor) și așa dori să amintesc despre generozitatea extraordinară a doi participanți. Licitatia a fost câștigată de Reade Griffith, care apare cu numele real începând cu capitolul cinci. Și Joann McPike a făcut o donație substanțială, iar personajul Joanne Brochet, Madame 16, este inspirat de ea. „Brochet” este echivalentul în limba franceză pentru „pike”.^[29]

În sfârșit, așa fi putut scrie acest roman fără ajutorul asistentei mele, Alice Edmondson, dar cu siguranță nu l-aș fi terminat la timp. Manuscrisul a

fost citit de minunata mea soție, Jill Green, și de cei doi fii ai mei, Nicholas și Cassian. Ca de obicei, observațiile lor au fost nemiloase, dar neprețuite.

Ian Fleming a jucat un rol important în viața mea. El a scris primele cărți pentru adulți pe care le-am îndrăgit, iar filmele m-au salvat de unele perioade întunecate din copilăria mea. Această carte este dedicată memoriei lui... nu că ar putea fi uitat vreodată, desigur.

O VEȘNICIE ȘI ÎNCA O ZI

Un spion moare. Se naște o legendă. Așa a început totul.

Agentul secret britanic 007 este găsit plătind în apele Rivierei Franceze. M. decide că este momentul să-l promoveze pe James Bond în secția 00 și-l trimite să descopere adevărul. Ajuns în Franța, intră într-o lume dominată de mașini rapide, cazinouri, iahturi luxoase, femei misterioase și gangsteri corsicani. Dar sub toată această strălucire descoperă o rețea periculoasă de crimă organizată și un plan diabolic pus la cale din război. Este timpul ca noul agent 007 să-și castige dreptul de a ucide.

„Cu două romane despre Bond la activ, Horowitz și-a câștigat și el statutul oficial de 00.”

literary007.com

„Horowitz își sărbătorește reîntoarcerea în franciza James Bond (după *Trigger Mortis*, 2015) cu povestea primei aventuri din 1950 a agentului 007 (...) Proaspătă, fără pretenții și destinată să mulțumească legiunile de fani pentru care o lume cu Bond nu e niciodată de ajuns.”

Kirkus Reviews

IAN FLEMING PUBLICATIONS LIMITED

www.ianfleming.com

ISBN 978-606-006-358-2

9 786060 063582
www.rao.ro
www.raobooks.ro

- ^[11] Forțele Aeriene Regale (n. tr.).
- ^[12] Service de Documentation Exterieur et de Contre-Espionnage – Serviciul francez de Documentare Externă și Contraspionaj (n. tr.).
- ^[13] Infanteria Marină Regală a rezervelor de voluntari (n. tr.).
- ^[14] Crimă organizată (n. tr.).
- ^[15] Un adevărat domn (n. tr.).
- ^[16] „Căutați femeia!”, în traducere liberă, „Aici trebuie să fie o femeie la mijloc!” (n. tr.).
- ^[17] Salonul verde (n. tr.).
- ^[18] Conducător de joc (în lb. fr. n. red.).
- ^[19] 21 (n. red.).
- ^[10] Organizație formată la sfârșitul anului 1942, din care făceau parte trei agenții de contraspionaj rusești (n. tr.).
- ^[11] Mimosă sau femeie păcătoasă (n. tr.).
- ^[12] Privat (n. tr.).
- ^[13] Intrarea interzisă (n. tr.).
- ^[14] „El este gangsterul meu/Nimic nu mă surprinde din partea lui” (n. tr.).
- ^[15] Actele dumneavoastră, domnule (n. tr.).
- ^[16] Solidaritate cu minerii (n. tr.).
- ^[17] Atenție! Accesul permis doar personalului autorizat. Pericol! (n. tr.).
- ^[18] Unde este contabilitatea (lb. fr. – n. tr.).
- ^[19] Șaizeci și nouă (n. tr.).
- ^[20] Armata Terestră a Femeilor (n. tr.).
- ^[21] Aviația Regală britanică (n. tr.).
- ^[22] Special Operations Executive – Serviciul Operațiuni Speciale, organizație britanică din timpul celui de al Doilea Război Mondial, creată la inițiativa lui Winston Churchill (n. tr.).
- ^[23] O veșnicie și încă o zi (n. tr.).
- ^[24] Sate din vârful muntelui (n. tr.).
- ^[25] Numai personalul autorizat (n. tr.).
- ^[26] Legitimațiile (n. tr.).
- ^[27] Desigur (n. tr.).
- ^[28] Ochi de aur (n. tr.).
- ^[29] Știucă (n. tr.).

CUPRINS

<u>1 Dreptul de a ucide</u>
<u>2 Luna sângerie</u>
<u>3 Prima zi</u>
<u>4 Întâlnirea cu M</u>
<u>5 „Nu mișca...”</u>
<u>6 Madame 16</u>
<u>7 Ruleta rusească</u>
<u>8 Golful La Joliette</u>
<u>9 Tras la răspundere</u>
<u>10 Testul cu acid</u>
<u>11 Shame Lady</u>
<u>12 Le Grand Banditisme</u>
<u>13 Dragoste pe căldură</u>
<u>14 Secrete și minciuni</u>
<u>15 Până în ultima clipă</u>
<u>16 Uși sinucigașe</u>
<u>17 Bucătăria iadului</u>
<u>18 Numărul patru</u>
<u>19 Plăcere... sau durere?</u>
<u>20 Leac rău</u>
<u>21 Marea cea albastră</u>
<u>22 Moarte la asfințit</u>
<u>Mulțumiri</u>

Table of Contents

1 Dreptul de a ucide	5
2 Luna sângerie	13
3 Prima zi	21
4 Întâlnirea cu M	35
5 „Nu mișca...”	42
6 Madame 16	55
7 Ruleta rusească	65
8 Golful La Joliette	78
9 Tras la răspundere	85
10 Testul cu acid	94
11 Shame Lady	104
12 Le Grand Banditisme	117
13 Dragoste pe căldură	126
14 Secrete și minciuni	139
15 Până în ultima clipă	158
16 Uși sinucigașe	169
17 Bucătăria iadului	179
18 Numărul patru	193
19 Plăcere... sau durere?	205
20 Leac rău	213
21 Marea cea albastră	220
22 Moarte la asfințit	238
Mulțumiri	253